

Devrimci parti ve legal alanın kullanımı

Devrimci bir parti açısından, farklı alanlarda ve mecralarda (illegal, yarı legal ya da legal), çeşitli araç ve yöntemlerle sürdürülen siyasal çalışma özü itibarıyla bütün-

lük arzeder. Bu bütünlük üzerinden devrimci siyasal faaliyetin esasını, devrimci program ve politikalar doğrultusunda işçi sınıfı ve emekçilerin bilincini ve eylemini geliştirmek, bu çaba içerisinde sınıfın

ileri kesimlerini örgütlü bir güç haline getirmek ve yarının devrimci süreçlerine hazırlamak oluşturur. Devrimci örgüt yoksa siyasal faaliyetin sürekliliği de güvenceden yoksun demektir. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2023 / 07
19 Mayıs 2023

Kızıl Bayrak

kizilbayrak78.net

Seçim oyununda ilk perde kapandı...

Dengeyi devrimci sınıf mücadelesi değiştirecek!

İşçilerin yaşamında olduğu kadar burjuva seçim süreçlerinin oy dengelerinde de esaslı bir değişim ancak sosyal mücadele zemininde olabilir.

Sefalet koşulları ancak örgütlü mücadeleyle aşılr

İşçi sınıfı tüm sorunların kaynağı olan kapitalist düzeni hedeflemeli, sömürüyü ve ücretli köleliği ortadan kaldırmak için mücadele etmelidir.

Kimi, neden protesto ettik?

1 Mayıs'a leke sürenlere tarihsel ve sınıfsal gerçekler doğrultusunda yanıt vermek her gerçek devrimci anlayışın temel görevidir.

Denizlerin mirası sandıklara hapsedilemez -E. Eren Yılmaz

S.17

Arap Birliği Şam'a geri döndü

S.21

Seçim oyununda ilk perde kapandı

Düzen siyasetinin ve reformist solun aylardır hazırlandığı, deyim yerindeyse tek gündem olarak kilitlendiği parlamento ve Cumhurbaşkanlığı seçimleri tamamlandı. 14 Mayıs seçimlerinin esas halkası denebilecek Cumhurbaşkanlığı seçimi ise resmi sonuçlara göre ikinci tura kaldı.

14 Mayıs seçimlerinin, burjuva düzen siyasetinde oyundan öte bir anlam taşımayan ve kitleleri gerisin geri düzene bağlamak için gerçekleştirilen seçimlerden tek farkı “rejim krizinin” yeni bir görünümü olması idi. Komünistler, 14 Mayıs seçimlerinin rejim krizi bağlamını şu değerlendirme ile ortaya koymuştu:

“Düzen muhalefeti ezici bir sandık başarısı elde edemediği sürece, seçimler sonrası dönem bizzat düzenin kendi bünyesindeki iktidar çekişme ve çatışmaları üzerinden bir kaos ve kargaşa dönemi olmaya gebe dir. Yani 14 Mayıs seçimleri muhalefetin başarısıyla sonuçlansa bile, bu şimdiki rejim krizi sürecinin sonu değil yalnızca yeni bir safhası olacaktır.”

Resmi seçim sonuçlarına göre düzen muhalefeti ilk tur seçimlerde beklediği sonucu alamadı. Dahası, “ilk turda bu iş bitecek” hayali yayan düzen muhalefeti Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ilk sıraya yerleşmeyi dahi başaramadı.

Bu bağlamda 14 Mayıs seçimleri üzerinden şekillenen parlamento dağılımı ve ikinci tura kalan Cumhurbaşkanlığı seçimi, rejim krizinin aşılması bir yana daha da derinleşeceği bir döneme girileceğini ortaya koydu. Cumhurbaşkanlığı seçim-

lerinin ikinci tura kalması, bir yandan gerici-faşist rejime yeni manevra alanları açtı öte yandan kirli çıkar ve hesaplar üzerinden şekillenen düzen içi ittifaklarda dengeleri sarsacak dinamikleri de harekete geçirdi. Bu gelişmelerin yaratacağı sonuçların ne olacağını şimdiden kestirmek güç. Fakat açık olan gerçeklik, seçim oyunun ikinci safhasına karanlık bir ortamda gidileceğidir.

14 MAYIS ERDOĞAN'IN “ZAFERİ” Mİ?

Resmi sonuçlara göre gerici-faşist rejimin Cumhurbaşkanı adayı Erdoğan seçimlerin ilk turunda yüzde elli bandına yakın bir oyla ilk sıraya yerleşti. Ortaya çıkan bu sonucun ne kadarının seçim hilesiyle elde edildiği belirsiz. Fakat, gerici-faşist rejimin manipülasyondan sandık oyunlarına kadar seçim gününde (ve öncesinde) her türlü kirli yol ve yöntemi kullandığından kuşku duymamak gerekiyor. Keza bunların bir kısmı kamuoyuna yansımış bulunuyor.

Normal koşullarda Erdoğan'ın bir “seçim başarısı” elde edeceği beklenmiyordu. Tersine belli bir denge korunsa da gerici-faşist rejimin düzen muhalefeti karşısında zayıf bir sonuç elde edeceği öngörü lüyordu. Ekonomik-mali krizin yarattığı tahribat, hayat pahalılığı, yoksulluk, artan sosyal sorunlar ve insan kıymına yol açan depremlerin sorumluluğu gerici-faşist rejimin 14 Mayıs seçimlerinde hezimete uğrayacağı beklentisini arttırmıştı.

Bu beklenti karşılık bulmasa da seçimlerin tek kazananının Erdoğan olduğunu düşünmek bir yanılsama olacaktır. Bu bağlamda, deprem bölgeleri dahil olmak üzere ülke genelinde Erdoğan'ın belli bir seçmen desteğini koruyor görüntüsünün ortaya çıkması yanıltıcı olmamalıdır. Zira gerici-faşist rejim adına bir “seçim zaferrinden” bahsetmek mümkün değildir. Verili durum gerici-faşist iktidarın dünkü gücünü koruyamadığını, buna karşın düzen siyasetinde yaşanan muhalefet krizinin ise devam ettiğini göstermektedir. Erdoğan'ın 14 Mayıs seçimleri üzerinden ortaya çıkan sözde “başarısı” ya da iktidar medyasının yaratmak istediği bu yönlü algı, temelde düzen siyasetinin bu denklemden güç almaktadır: Süreç içerisinde gücünü ve yönetme kabiliyetini kaybeden iktidar ile yapısal olarak zayıf, parçalı ve basiretsiz düzen muhalefeti arasındaki denklem.

ÇÖZÜM DEVRİMDE, KURTULUŞ SOSYALİZMDE!

2023 seçimlerinde ilk perde kapandı. İki hafta sonra ikinci perde oynanacak. Bu iki hafta içerisinde gerici-faşist rejimin iktidar gücünü elinde tutmak için her türlü yol ve yöneme başvuracağı açık. İlk turda elde ettiği eğreti “başarıdan” aldığı güçle ve devlet aygıtının tüm olanaklarını seferber ederek hareket edeceği de öyle. Düzen muhalefeti ise türlü yol ve yöntemle ittifak dışı güçlerin oylarını devşirerek kendi lehine matematiksel

sonuçlar elde etmenin hesabını yapmaktadır.

Sonuç ne olursa olsun emekçi kitleleri bekleyen şey artan sömürü, yoksulluk, baskı, açlık ve yoksulluğun devamı olacaktır. Gerici-faşist rejimin olası seçim başarısı bugünkü tabloyu çok daha ağırlaştıracaktır. Öte yandan, düzen muhalefetinin elde edeceği bir seçim başarısı aynı gerçekliğin farklı görünüm ve biçimler altında devam etmesi anlamına gelecektir.

Son olarak vurgulanması gereken olgu şudur. 2023 seçimleri bir kez daha göstermiştir ki; gerici-faşist rejimden hesap sormanın da kapitalist sömürü düzeninin yarattığı çok yönlü sorun ve saldırıları bertaraf etmenin de yolu seçim sandıklarından değil toplumsal mücadeleyi büyütmekten geçmektedir. Zira, emekçilerin yaşadığı çok yönlü sorunlar seçimler üzerinden çözülemez. Ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel boyutları olan ve temelinde kapitalist sistemin yer aldığı çok yönlü sorunlar ancak sosyal-toplumsal mücadeleleri güçlendirerek geriletebilir. Tüm bu sorunların kalıcı ve köklü çözümü ise işçi sınıfının merkezinde yer aldığı toplumsal bir devrimle, kapitalizmin aşılıp sosyalizmin kurulmasıyla mümkün olabilir.

Bu bağlamda, işçi sınıfı ve emekçiler bugünden 28 Mayıs'ta yapılacak seçimlere değil, seçimlerin hemen ardından toplumu bekleyen zorlu döneme ve bu dönemin sınıf mücadelelerine hazırlanmalıdır.

Dengeyi devrimci sınıf mücadelesi değiştirecek!

E. Eren Yılmaz

Ülke gündemindeki 14 Mayıs seçimlerinin ilk etabı geride kaldı. Seçim öncesinde kılı kırk yararak analizler, anketler ve oy oranları tartışıldı. Şimdi ortaya çıkan tablo üzerinden ikinci tur seçimleri ve partilerin/ittifakların iç dengeleri gündemin ana konusu. Ve tabii hangi aday ne yaparsa seçimi kazanabilir sorusu...

Görüldüğü kadarıyla bugünlerde günün yirmi dört saati karşılaşılabilecek tartışmalar bunlar. Kazananlar/kaybedenler, oy oranlarının arttığı/azaldığı bölgeler, partilerin seçim tabloları/milletvekili sayıları vb. burjuva medyanın özel uğraşlarıyla temel gündem olmaya devam edecek. Tartışma yine kendi içinde, kitlelerden yalıtılmış, toplumsal hareketliliği reddeden, işçi ve emekçilerin siyasal yaşamın dışında olduğu ve sadece pasif oy desteği temelinde ele alınan bir kapsam ve içerikte olacak.

Burjuva seçim süreçleri siyasal yaşamda hep önemli bir işleve sahiptir. Türkiye gibi çok yönlü kriz içindeki ülkeler bakımından bu daha kritiktir. Burjuva düzenin iç dengelerini anlamak ve gelişmeleri analiz edebilmek bakımından olduğu kadar, işçi ve emekçilerin mevcut durumları ve bilinç seviyelerini ölçmek bakımından da önemli veriler sunmaktadır. Dolayısıyla seçim sonuçları ve yaşanacak muhtemel gelişmeler uzun bir süre ve farklı yönleriyle birçok kesim tarafından tartışılacaktır. Halihazırda düzen güçleri bunu yapıyor. Reformist sol belli yönleriyle bu tartışmalara katılıyor. Ancak sadece seçim eksenine sınırlı, kitle mücadelesini, sınıfın bilinç ve örgütlülük düzeyini dışlayan her tartışma güncel yaşamda esaslı bir değişim yaratmadığı gibi, kapitalist düzeni meşrulaştıran bir mahiyet kazanıyor. Rüzgarı arkalarına aldıklarını, AKP'yi ve Tayyip Erdoğan'ı sandıkta devireceğini düşünenlerin yaşadığı şaşkınlık buradan ileri geliyor. Bu anlamıyla seçimlerin ortaya çıkarttığı en genel sonuç, kaybedenin çok, kazananın tek olması. Kazanan burjuva düzen ve seçimler üzerinden kitlelerde yarattığı yanılmalardır.

İktidar ya da muhalefet partilerinin tüm dikkat ve enerjilerini odakladıkları, kendileri için varlık-yokluk meselesi olarak gördükleri seçimler, resmi açıklamalara göre yüksek bir katılımı gerçekleştirdi. Geniş işçi ve emekçi kitleler ekonomik,

siyasal, siyasal ve kültürel boyutlarıyla birlikte hayat bulan rejim krizinin yarattığı gerginliklerin basıncıyla, burjuva siyasal arenanın içinde taraflaştılar. Sermaye devletinin nasıl, kimler tarafından yönetileceği, emekçi kitlelerin temel reflekslerini belirledi. Bu anlamıyla işçi sınıfı ve emekçi kitleler, her an iliklerine kadar yaşadıkları sorunlar yumağının kaynağı olan kapitalist düzen karşısında kaybetmiştir.

Yıllardır iktidar koltuğunda oturan ve ülkeyi tam anlamıyla bir harabeye çeviren AKP gericiliği, tüm devlet olanakları, baskı, manipülasyon ve çarpıtmalarla saldırgan bir seçim hazırlığı yaptı. Birçok yerde sandık hilelerine başvurdu. Ancak yine de oy desteğinde ciddi bir düşüş yaşandı. Toplumcu zorbalıkla yöneten AKP gericiliğinin en temel meşruiyet kaynağı seçmen desteği idi. AKP'nin birinci parti olması ve Tayyip Erdoğan'ın seçimleri ilk sırada tamamlaması üzerine kopartılan fırtına rağmen çözülme sürüyor. AKP medyasının "kazanan" yaygarası yanıltıcı olmamalı.

AKP'nin yarattığı yıkımın toplumda kendiliğinden bir oy desteğine dönüşeceğini düşünen ve istismara dayalı sosyal sorunları öne çıkaran düzen muhalefeti, "kazanıyoruz" algısıyla rüzgarı arkasına almaya çalışmıştı. Yer yer yarattıkları sanal "bahar" havasına kendileri de kapılmıştı. Ancak tablo hiç de bekledikleri gibi olmadı. Kitlelere bol keseden verilen vaatler gibi, seçim izleme sistemlerinin güvenilirliği üzerine verdikleri tüm güvencelerin de altının boş olduğu görüldü. Ucu ucuna eklenmiş matematiksel hesaplamaların toplumsal yaşam karşısında soyut kaldığını yaşayarak gördüler. Aynı kafayla ikinci tura hazırlanıyorlar ama bu kez yelkenlerini şişirecek rüzgarları zayıf.

Seçim öncesinde olduğu gibi, seçim sonuçlarının ortaya çıkmasının hemen ardında yapılan değerlendirmeler, reformist-parlamentarist solun geldiği yeri özetler nitelikte. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Kılıçdaroğlu'nun arkasında hizalanan reformist sol, ölçsüz vaatlerle parlamenter avanaklığın veciz örneklerini sunarak oy desteğini artırmayı temel iş haline getirmişlerdi. Seçim sonuçlarının açıklanmasının ardından "değişim" büyümesine kapılanların beklentilerinin

boşa düşmesi bir tarafa, var olan tabloyu gerçekçi bir muhasebeye konu etme yetilerini de yitirdikleri ortaya çıktı. "İlk turda kazanamadı", "Sarstık, ikinci turda devireceğiz" söylemleri sol hareketin yayın organlarına atılan başlıklardan sadece birkaçı. Yaşamı sandık ve oy denklemi üzerinden açıklamaya çalışanlar, popülist söylemlerle bir rüzgar yakaladıklarını düşünenler, görüldüğü kadarıyla ellerindekiyle yetinen bir "mutluluk" içindeler. Seçimlerden önceki haftalarda komünistler yaptıkları açıklamada sol harekete dair şu vurguları yapmışlardı: "Sonuç olarak, Türkiye solu ezici bir bölümüyle, cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerinden düzen muhalefetine adayını desteklemekte ortaklaşmaktadır. Bu, Kılıçdaroğlu halkası üzerinden düzenin siyaset yelpazesine sol uçtan eklenmek anlamına da gelmektedir. Solun devrimden kopma sürecinin denebilir ki böylece son noktasına ulaşılmış olmaktadır. Bundan sonrası düzenin siyasal dengeleri içinde kendine yer aramak ve uygun koşulları oluştursa eğer, bizzat muhtemel yeni hükümetlere de katılmak olacaktır. Bundan daha ötesi de zaten yoktur." (14 Mayıs seçimleri ve devrimci parti) Ortaya çıkan tablo, vurgulanan son cümlelerin dahi çok uzağında olduğunu göstermiştir.

İşçi ve emekçilerin yaşamında olduğu kadar burjuva seçim süreçlerinin oy dengelerinde de esaslı bir değişim ancak sosyal mücadele zemininde işçi ve emekçilerin örgütlülük ve bilinç düzeyine bağlıdır. Burjuva düzenin seçim eksenli iç çatışmalarının kitlelerde yarattığı yapay taraflaşma rutini bozulamadığı koşullarda, işçi sınıfı ve emekçilerin kemikleşmiş önyargılarında esaslı bir kopuş yaşamaları mümkün olmaz. Toplum yaşamının düzen partilerinin ve seçim gündeminin arasına sıkışıp kaldığı, kitlelere nefes alıracak, yerleşik algıları ve ideolojik önyargıları parçalayıp atabilecek devrimci bir sınıf hareketi örgütlenemediği koşullarda mevcut durumda esaslı bir değişim yaratılamaz.

Seçimlerin aydınlatıcı sonuçları ışığında "14 Mayıs seçimleri ve devrimci parti" başlıklı değerlendirmeyi çok daha önemli hale getiren bir alıntıyla bitirelim:

"Asıl ve öncelikli hedef ebettteki dinci faşist rejimin kökleşip kalıcılığa sürecinin boşa çıkarılmasıdır. Ama devrimci

bir parti bunu hiçbir biçimde seçim süreçlerine ve sandığına endeksleyemez. Devrimci parti bu alandaki rolünü kendi devrimci konumu, kimliği ve hedefleri üzerinden, kendi yönelim alanlarına yoğunlaşarak, kendi yol ve yöntemleriyle yapmak durumundadır. Böyle davranıldığı ölçüde düzen içi tuzakların dışında kalacak, parlamenter oyun ve hesaplar kapsamında düzen muhalefetine dolgu malzemesi olmaktan kaçınacak, tüm çabası ve enerjisi ile devrimci sürecin ilerletilmesine yoğunlaşmış olacaktır.

Öte yandan, devrimci parti, seçim atmosferinin yoğunlaştığı bir evrede bile, kitlelerin dikkatini seçim sandığına ve parlamentoya değil, devrimci sınıf mücadelesinin gerçek alanlarına, yöntemlerine ve istemlerine çeker. Seçimin yarattığı politizasyonun kendisinden tam da bu amaç doğrultusunda yararlanmaya çalışır. Dar anlamda seçim çalışmasının odağına da seçimlerin ve burjuva temsili kurumların gerçek anlamını, işlevini ve dolayısıyla iç yüzünü sergilemeyi, tam da bu tema üzerinden işçi ve emekçi kitlelerin devrimci bilinci geliştirmeyi koyar. Devrimci hareketimizin devrimci döneminin temel önemde bir ideolojik-politik kazanımı olarak 'Çözüm ne seçimde ne mecliste! Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!' şiarı, her devrimci seçim çalışmasının vazgeçilmez vurgusu olmalıdır.

Bu nokta özellikle önemlidir. Zira burjuva temsili kurumlar ve seçimler konusunda kitlelerin bilincinde var olan önyargıları darbelemek, devrimci bir seçim çalışmasının temel amacı, vazgeçilemez kaygısı ve belirleyici eksen olmak zorundadır. Bunsuz devrimcilik iddiası boş bir söz olarak kalır ve bu durumda seçimlere katılmak, parlamenter hayallerin depreştirilmesine soldan verilmiş bir destek biçimini alır. Yazık ki esas gövdesiyle sosyalist olmak iddiasındaki solun halen yapmakta olduğu da budur. Kullanılan söylemler, seçim sonuçları üzerine yapılan hesaplar, girilen ittifaklar, yaratılan beklentiler ve körüklenen hayaller vb., tümü de bu sonuca çıkmaktadır. Böylece bu konum ve tutum içindeki sol çevreler, düzen siyasetinin toplumsal hoşnutsuzluğu seçim sandığına hapsetmek çabasına da soldan omuz vermiş olmaktadır."

Sefalet koşulları ancak örgütlü mücadeleyle aşılar!

Ekonomik krizler, kapitalizmin yapısal hastalıklarıdır. Sistemin bu yapısal hastalığına dinci-faşist rejiminin rant/talana dayalı icraatları eklenince, ekonomik çöküş kaçınılmaz hale geldi. Bugün gerici-faşist rejiminin keyfi ve kurlsız yönetimi altında işçi ve emekçilerin yaşamı katlanamaz noktaya vardı. Alım güçlerini yitiren ve açlık sınırının altındaki bir ücretle hayatta kalmaya çalışan işçi ve emekçiler, gelinen yerde gram ya da tek tek alışveriş yapmak zorunda kalıyor. Servet-sefalet arasındaki uçurum her geçen gün derinleşiyor ve işçilerin büyümede aldığı pay ise küçülmeye devam ediyor.

Sahte TÜİK verilerine göre yaklaşan seçimler dolayısıyla "baz etkisi" adı altında enflasyon aylardır düşük gösterilmektedir. Ancak enflasyonun düşmediğini tam tersi yükselişte olduğunu anlamak için, soğan veyahut kırmızı etteki fiyat artışlarına bakmak bile yeterli olacaktır. Dinci-faşist rejim işçilere "tarihi ücret artışını" kendi iktidarı döneminde olduğunu iddia ededursun, asıl gerçek ise yoksulluğun ve sefaletin cumhuriyet tarihinin hiç görmediği kadar büyük boyutlara ulaşmasıdır. Geçtiğimiz günlerde gerici-faşist rejime dalkavukluk yapan Türk-İş, Nisan ayının açlık ve yoksulluk sınırını açıkladı. Bu verilere göre açlık sınırı 10 bin 135,50 TL'ye çıkarken yoksulluk sınırı ise 33 bin TL oldu. Asıl görevlerinin ne olduğunu unutan ve istatistik kurumu gibi çalışan sendikacılara sormak gerekir. Bu verileri açıklarken hiç mi yüzünüz kızarmıyor? İşçiler açlık sınırı altındaki bir ücrete mahkûm olurken hiç mi sorumluluk duymuyorsunuz? Rejim kadar sendika ağalarının da ülkenin sermaye için ucuz iş gücü cennetine dönüşmesinde katkıları vardır. Onlar, kapitalistlerin ve rejimin suç ortaklarıdır.

Böylesi bir tabloda Türkiye seçime gidiyor. Seçim günü yaklaştıkça bir yandan iktidarın, diğer yandan düzen muhalefatinin sahte vaatleri havada uçuşuyor. İşçi ve emekçilere adeta umut tacirliği yaparak ölü ve sömürü sisteminin bekasının devam etmesini sağlamak için yarışıyorlar.

Ülkede toz pembe bir tablo olduğunu öne süren rejim, yükselen enflasyona, açlık sınırı ile asgari ücret arasındaki makasa aldırış etmeden seçim sonrası vaatlerine utanmadan devam ediyor. Seçim

İşçi sınıfının özellikle 1960'lı ve '70'li yıllardaki tüm kazanımları bizzat kendi eseri olmuştur. Fakat şimdilerde düzen partilerinden medet ummasının derin ve acı sonuçlarını yaşamaktadır. Dolayısıyla işçi sınıfının izlemesi gereken yolu bellidir.

yaklaştıkça ekonomik yıkıntının altında ezilen işçi ve emekçilere seçim rüşvetleri vererek oy devşirmeye çalışılması nafile bir çabadır.. Kaybetme korkusunu şimdiye kadar bu boyutta hissetmeyen Erdoğan, tam anlamıyla "çıldırıldı" ve "bütün tuşlara" bastı. Fakat bu çabalar, işçi sınıfının ve yoksul emekçilerin yaralarına merhem olmadığı gibi yeni mağduriyetler yarattı. Örneğin, EYT yerini bu kez emeklilikte prime takılanlara bıraktı. Emekli ücretlerine yapılan zamlarla birlikte, bütün emekli ücretleri en düşüğe birleştirildi.

2001 Şubat krizi AKP'ye iktidar yolunu düzleyen temel etmenlerden biriydi. Şimdilerde 2001 krizinden daha derin bir ekonomik krizin sonuçlarıyla işçi ve emekçiler boğuşuyor. Bu yüzden dinci-faşist rejimin bugünden sonra ağzıyla kuş tutsa işçi ve emekçiler nezdinde hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır. Bunu gören gerici-faşist rejimi "milli/yerli", "dış düşmanlar", "ülke güvenliği" gibi söylemlere sığınıyor. Anketlerdeki ve mitinglerdeki başarısız tablosunu gördükçe de kaybedeceğini hisseden rejimin şefleri son za-

manlarda histeri krizleri geçiriyorlar.

Diğer yandan düzen muhalefeti ise, toplumda yaşanan hoşnutsuzluğu fırsat biliyor ve sorunları çözeceği iddiasıyla iyimser bir hava estiriyor. "Her şey çok güzel olacak" diyerek topluma cehennem azabından kurtuluşun anahtarının kendilerinde olduğunu söylüyorlar. Vaatlerinde sınır tanımayan düzen muhalefeti, ekonomik krizden çıkış yolunu ülkede güven ortamı sağlamakla baş edebileceklerini ifade ediyor. Bu ne demektir? Başta Londralı tefeciler olmak üzere yabancı sermayeden borç para almak ve ülkeye yatırımlarını çoğaltmaya çalışmaktır. Ülkeye borç para akışını sağlayarak sermaye için refah ortamı hazırlığı içinde olan düzen muhalefeti, işçi sınıfına yönelik kemer sıkma politikalarını hayata geçirecek ve böylelikle yeni yıkımların mimarı olacaktır.

TÜSİAD ve İMF programının temsilcisi düzen muhalefatinin işçi sınıfına ve yoksul emekçilere yeni saldırılar dışında verebileceği bir şey yoktur. "Bir an olsun nefes almak" için dahi, sermaye düzeninin çarklarını sorunsuz şekilde dönmesi

için varlık gösterenlere katkı sunmak, işçi sınıfı için kölelikten başka bir anlam taşımıyor. Kılıçdaroğlu ekseninde birleşen düzen muhalefeti ve parlamento budalası reformist partilerin seçim vaatlerinin 'cazibesine' kapılmak, kapitalistlerin siyasi temsilcilerinden medet ummak işçi sınıfı ve emekçilere hüsrandan başka bir şey getirmez.

1950'de başlatılan "çok partili" sistemin 73 yıllık tarihine bakıldığında işçi sınıfı mücadele ettiğinde kazanmış, düzen partilerinin vaatlerine kandığında ise kaybetmiştir. Örneğin işçi sınıfının özellikle 1960'lı ve '70'li yıllardaki tüm kazanımları bizzat kendi eseri olmuştur. Fakat şimdilerde düzen partilerinden medet ummasının derin ve acı sonuçlarını yaşamaktadır. Dolayısıyla işçi sınıfının izlemesi gereken yolu bellidir. Tüm sorunların kaynağı olan kapitalist düzeni hedeflemeli, sömürüyü ve ücretli köleliği ortadan kaldırmak için mücadele etmelidir. Sınıfsız ve sömürsüz sosyalist bir dünya kurmak için mücadeleyi yükseltmelidir.

Kokuşmuş yağma / talan düzenine dair yeni ifşatlar

Faşist-gerici rejimler doğaları gereği yağma ve talan çarkından beslenir, kurdukları çıkar ağlarına dayanarak ömürlerini uzatırlar. Ömürleri uzadıkça pislikleri her tarafa saçılır. Zira devlet kurumlarını da ele geçirince, “nasılsa devlet biziz, bizden kimse hesap soramaz” zihniyeti baskın hale gelir ve yağma/talan çarkı etrafa yığın yığın pislikler saçarak dönmeye devam eder. Saltanatın sonu görününce ya da paylaşımında anlaşmazlık çıkınca durum değişmeye başlar. Suç çetesi içinde ilişkilerinde ‘mağdur’ edilenlerin bazıları bunu sineye çekmez, bir aşamadan sonra ifşaatlara başlarlar. İşte kokuşmuş gerici-faşist rejimin vardığı son nokta burasıdır.

Peş peşe yapılan ifşaatlar, gerici-faşist rejimin tam bir suç çetesi gibi çalıştığını, yağma/talan konusunda hiçbir sınır tanımadığını gösteriyor. Kişi, tepedeki “büyük reise” ne kadar yakınsa, “mala çökme” operasyonlarını sonuca götürme ve oradan pay alma konusunda o kadar avantajlı oluyor. Altın tepelemlerle dağıtılan ihalelerden de ona göre pay alıyor. Bu rejimi kuran AKP-MHP-tarikatlar koalisyonu ile onlar etrafında toplananların çaldıkları paranın miktarını kimse bilmiyor. Zira onlarca yıldan beri devam eden bu talan düzeninden büyük pay alanlar dolar milyarderleri olarak anılıyor. İfşaatlardan anlaşılıyor ki, tek bir ihaleden bile 1 milyar dolar komisyon alınabilmektedir. Çalınan para miktarı konusunda CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu’nun telaffuz ettiği ve 14 Mayıs’tan sonra geri alacağını iddia ettiği miktar 418 milyar dolardır. Miktarın en az bunun üç katı olduğunu savunanlar da var.

Bu kadar büyük servetlerin yağmalanması, elbette paylaşım kavgalarını da kaçınılmaz kılıyor. Gerici-faşist rejimin çöküş sürecine girmiş olması, “gadre” uğrayan bazı eski “iş ortakları”nın ifşaatlarda bulunmasına zemin hazırlıyor. İfşaatları Sedat Peker başlatmış, birkaç hafta önce Peker’in 25 yıllık arkadaşı olduğu söylenen Muhammet Yakut’la devam etmiş, AKP şefinin en yakınındaki bir ailenin mensubu olan Ali Yeşiladağ’la yeni boyutlar kazanmıştır.

Gerici-faşist rejimin içinden çıkan, uzun yıllar “yağma/talan/gasp/mala çökme” çarklarında bizzat yer alan bu kişilerin itirafları sistemin çürümenin dibine

Linc, tehdit, kara propaganda, küfür, hakaret, kaba yalanlar, ırkçı-şovenizm, din istismarı üzerinden seçim çalışmaları yapan dinci-faşist ittifakın şefleri, Yeşiladağ’ın ifşaatlarını duyulmaz hale getirmeye çalışıyorlar. İfşaatları yalanlamadılar ve dendiği gibi “susmak onaylamaktır.”

vurduğunu gözler önüne seriyor. Düzenin yargısı, Saray’dan beslenen medyası, devletin kolluk kuvvetleri, meclisteki AKP-MHP milletvekilleri, kısacası bir bütün olarak gerici-faşist rejim, ifşaatlarda anlatılanlara “sıradan olaylar” muamelesi yapıyor. Diğer bir ifadeyle, takındıkları tutumla yağma, talan, mala çökme, gasp gibi kepezelliklerin bu düzende “olağan işler” olduğu mesajını veriyorlar.

Son ifşaatları yapan Ali Yeşiladağ’ın anlattığı olaylarda baş aktör AKP şefi Tayyip Erdoğan’dır. Önceki ifşaatlardan da işin başında kimin bulunduğu ya da bütün yolların Saray’da keşiştiği anlaşılıyordu. Ancak Yeşiladağ’ın olayları anlatırken “Tayyip abi” diye hitap ettiği AKP şefinin isminin doğrudan anması, ifşaatlara yeni bir boyut katıyor. Örneğin “Antalya Havaalanı işletme ihalesinden Tayyip abi 1 milyar doları cebe indirdi” diyor.

Ali Yeşiladağ’ın sahneye çıkmasıyla oluşan “ifşaat üçgeni” AKP-MHP rejimine ayna tutuyor. Anlaşılıyor ki, Saray’ın tepesinden alta doğru bütün yönetici

kastı bu çarktan servetler elde etmiş. “Saray rejiminin yandaşı” diye kodlanan kapitalistler, müteahhitler ve şirket sahipleri de bu çarktan “ihale” adı altında büyük vurgunlar yapmışlar. Bunların kazançlarının çoğu doğrudan ücretli emeğin sömürsünden gelmiyor. Emekçilerin sömürülmesiyle biriken servetlerin bir kısmına devletin gücünü kullanarak el koyuyorlar. Yani ortada kapitalist hukuka da pek uymayan bir durum var. Zira bunlar birikmiş servetlerden doğrudan zor ya da tehditler yoluyla büyük paylar alıyorlar. Ali Yeşiladağ, o “piyasada” en küçük rüşvet/haraç miktarının milyon dolardan başladığını, Antalya Havaalanı örneğinde olduğu gibi milyar dolara kadar ulaşabildiğini anlatıyor.

İfşaatların tümünde ya AKP yöneticileri ya Saray’daki görevliler ya da “reis”e yakın müteahhitler olduğu gözler önüne seriliyor. En büyük payı AKP şefi olsa da diğerlerine düşen paylar da milyon dolardan başlıyor. Yeşiladağ’ın anlatımları en “mahrem” olanları. Zira bu kişinin abisi

olan Hasan Yeşiladağ’ın çeyrek yüzyıldan beri Tayyip Erdoğan’ın yanındaki kişilerden biri olduğu biliniyor. Ali Yeşiladağ da “Tayyip abi” diyebilecek kadar AKP şefine yakın biridir.

Yargı, yolsuzluk dosyalarını sümenaltı ederken, “şiir okuduğu” için Erdoğan’a hapis cezası verip bir tür “sahte kahraman” yaratmıştı. Kendisine özel olarak tahsis edilen “hapishane”, AKP’nin kuruluş sürecinin üssü olarak kullanıldı. Zaten bütün mizansen buna göre hazırlanmış, bir emperyalist/Siyonist proje olarak tasarlanan AKP’nin kuruluş süreci orada başlatılmıştı. İşte o süreçte Tayyip Erdoğan’a eşlik etme görevi Hasan Yeşiladağ verilmişti. Kriminal bir tip olan bu kişinin AKP şefinin hem “sırdışı” hem “gizli kassası” olduğu söyleniyor. Ali Yeşiladağ ise yaptığı ifşaatlarla o kasanın nasıl doldurulduğunu ‘dolaysız bir tanık’ sıfatıyla anlatıyor. Bu arada halen Saray rejiminin etkili isimleri arasında yer alan iki abisinin kirli dosyalarını da aralıyor.

Pişkince alay ediyorlar!

Seçimler için düzenlenen propagan- da mitinglerinde vaazlar veren AKP şefi Tayyip Erdoğan küfür, hakaret, tehdit, if- tira, kara propaganda, kaba din istismarı, ırkçı-şoven kışkırtmalar yapmanın öte- sine geçemiyor. Zivanadan çıkmış, has- talıklı bir kinle muhaliflerine saldırarak seçimlere hazırlanan bu karanlık zihni- yet, sahte de olsa kayda değer bir vaatte bulunmuyor artık.

Seçimlere günler kala Hak-İş Konfe- derasyonu'nun düzenlediği genel ku- rula katılan Tayyip Erdoğan, inanılmaz bir utanmazlık sergiledi. Kürsüye çıkıp propaganda konuşması yaparak sefalet- te mahkum ettiği on milyonlarca işçiyle küstahça alay etti.

20 yıldır sermayenin "demir yumru- ğu" olan bir rejimin tepesinde oturan, işçilere ve emekçilere hakaret eden, işçi- lerin grevlerini defalarca yasaklayan kişi, "işçi dostu" pozları takınabiliyor. Üstelik bunu bir sendikanın genel kurulunda ya- pıyor. Hak-İş her ne kadar gerici-faşist re- jimin aparatı olsa da sonuçta adı sendika olan bir kurum. Saray'ın kuklası yönetici- ler bir yana bırakıldığında, Hak-İş'te işçi sınıfına ait bir kurumdur.

Riyakarlığın bütün sınırlarını altı üst eden AKP şefi, "İşçi kardeşlerimizin evi- ne ekmeğe götürmek için nasıl mücadele ettiklerini çok iyi bilirim. Nereden geldi- ğimizi aklımızdan çıkarmadık. Mazisini inkar edenlerden olmadık" laflarını yüzü kızarmadan edebiliyor.

İşçi ve emekçileri derin bir sefaletin içine iterken kendisine bir düzine saray yaptıran, sadece korumaları için günlük 5 milyon TL harcayan, siyasete girdi- ğinde "bir yüzüyüm var, bir gün zengin olduğumu görürseniz biliniz ki çalmı- şım" diyen kişi şu anda dolar milyarderi. Şu sıralar ortalığı saçılan pisliklerden öğ- reniyoruz ki, sadece Antalya Havaalanı'nı işletme ihalesinden 1 milyar dolar haraç alan birinin böyle laflar edebilmesini ta- nımlayacak bir söz bulmak zor. Pes dedir- ten bir pişkinlikle şunları söylüyor AKP şefi:

"Örgütlenme, sendikal haklar, işçi sağlığı ve güvenliği konusunda çok önemli adımlar attık.

Çalışanlarımızı enflasyona ezdirme- dik, toplumun tüm kesimlerinin yanında olduk.

İşçi sağlığı konusunda da çok önemli

20 yıldır sermayenin "demir yumruğu" olan bir rejimin tepesinde oturan, işçilere ve emekçilere hakaret eden, işçilerin grevlerini defalarca yasaklayan kişi, "işçi dostu" pozları takınabiliyor. Üstelik bunu bir sendikanın genel kurulunda yapıyor.

adımlar attık.

Ücretler konusu en hassas olduğumuz konuların başında geldi. Bugün asgari ücret 8 bin 500 lira oldu. Değer olarak da alım gücünü katbekat yükseltmiş.

Sadece asgari ücret bile iktidarın memura, işçisine verdiği göstergesidir..."

Grev yasaklarıyla işçi sınıfını sermaye karşısında silahsız bırakmak için çırpınan, hak arayan işçiden nefret eden, sermaye kodamanlarına, "işçilere grev yaptırmıyoruz, gelin yatırım yapın" diyen kişi "ör- gütlenme, sendikal haklar konusunda önemli adımlar attık" diyor.

Türkiye'nin maden ocakları, tersa- neleri, fabrikaları, şantiyeleri, işletme- leri, bu iktidar sayesinde adeta birer işçi mezbahası haline gelmişken, önlem alınmadığı için Soma'da 301 işçinin kat- ledilmesini "bu işin fitratında var" diye- rek savunan bu aynı kişi, "işçi sağlığı ve güvenliği konusunda çok önemli adımlar

attık" diyebiliyor.

Açlık sınırı 10.500 lira iken, asgari ücret 8500 liradır. Yani yılın dördüncü ayında asgari ücret açlık sınırının 2 bin lira altına düşmüştür. Asgari ücret konu- sunda askeri faşist cunta döneminde bile bu kadar pervasızlık yapılmamıştı. Asgari ücreti açlık sınırının altında düşüren ko- kuşmuş rejimin başındaki kişi, "Ücretler konusu en hassas olduğumuz konuların başında geldi" diyor AKP şefi. Görün- düğü kadarıyla Saray rejiminin ücretler konusunda "çok hassas" olması, on mil- yonlarca işçinin açlık sınırının altında bir ücretle çalışmaya zorlanması anlamına geliyor.

Hızını alamayan Tayyip Erdoğan şun- ları söylüyor: "...Bugün asgari ücret 8 bin 500 lira oldu. Değer olarak da alım gücünü katbekat yükseltmiştir. Sadece asgari ücret bile iktidarın memura, işçisine ver- diğinin göstergesidir."

Devletin tepesinde oturan kişinin bu

lafları etmesi için ya sefalete sürükledi- ği işçi ve emekçilerin yaşadıklarından bihaber olması ya da milyonlarca işçiyle pervasızca alay edebilecek kadar pişkin olması gerekiyor. Zira yılın dördüncü ayında açlık sınırının 2 bin lira altına düşen asgari ücretle övünmek akla ziyandır. İşçiler açlık sınırının altında bir ücrete ta- lim ederken "Değer olarak da alım gücünü katbekat yükseltmiştir" diyebilmek için kişinin «aklından zoru» olması ge- rekiyor. Devletin tepesinde oturan kişi, size açlık sınırının 2 bin lira altında asgari ücret veriyoruz ama "alım gücünüz kat- bekat arttı" diyor.

Tayyip Erdoğan'ın bir sendikanın kür- süsünden bu lafları etmesi, Hak-İş üyele- ri başta olmak üzere Türkiye işçi sınıfıyla küstahça/pişkince alay etmek anlamına geliyor. İşçi sınıfı bu küstahlığın hesabını sormak için mücadeleyi büyüttüğü za- man ise içine itildiği sefalet zincirlerini kırmanın koşullarını da yarabilecektir.

Gerici-faşist rejiminin seçim “vaatleri”:

Linç, tehdit, hakaret, küfür, yalan...

20 yıl boyunca sermayeye hizmet etmek, çalıp çırpamak, yandaşlarını kayırmak, ülkenin zenginliklerini talan etmekle iştiğal eden AKP ile suç ortakları bu defa farklı bir seçim çalışması yürütüyorlar. Önceki seçimlerde ülkeyi şaha kaldırmak, kişi başına yıllık geliri 25 bin dolara çıkarmak gibi sahte de olsa vaatler vererek oy devşirirdi. Elbette din istismarı ve ırkçı-şoven zehir yaymak da her zaman yaptıkları şeylerdi.

Dinci-gericilik son döneminde faşistlerle ortaklığını resmileştirdi. Yağma ve talana zorbalığı da ekledi. Sonuçta 20 yılda ‘yapacağını yaptı.’ Saray’da sefahat süren büyük reisten alta doğru AKP şefleri yağma ve talandan aldıkları payla büyük servetlere kondular. AKP şefine ‘Tayyip abi’ diye hitap eden Ali Yeşildag’ın yayınladığı videolar nasıl bir talan çarkı kurduklarını gözler önüne seriyor. Sedat Peker’in ifşalarına yenilerini ekleyen Yeşildag, Tayyip abisinin sadece Antalya Havaalanı’nın işletme ihalesinden 1 milyar doları cebe indirdiğini anlatıyor. Üstelik bu iddiaları ‘rol icabı’ da olsa kimse yalanlamadı.

Birileri Karun gibi zenginleşiyorsa, işçi ve emekçilerin yoksullaşması gerekiyor. Zira sömürücü, yağmacı, talancı asalakların kefesindeki servetin artması, ancak işçi ve emekçilerin kefesinden çalmakla mümkün olabilir. Türkiye’de ücretli-maaşlı sayısında yaşanan büyük artışa rağmen, işçi ve emekçilere milli gelirden düşen payın sürekli azalması tesadüf değil elbet. Asgari ücretin yılın dördüncü ayında açlık sınırının 2 bin lira altına düşmesi, Saray rejimi ile yandaşlarının nasıl dolar milyarderi olabildiklerini gözler önüne seren çarpıcı göstergelerden biri.

On milyonlarca işçi ve emekçiye sefaletin içine iterek zenginleşen bu talan çetesinin halka vaat edeceği ne olabilir ki? Ahmakların bile zırva olduğunu bildiği bazı ‘vaatler’ bir kenara bırakılırsa, Saray rejimi ile etrafında toplanan şeriatçı-faşist koalisyon artık vaatlerle pek ilgilenmiyor. Zira saltanatın yıkılmasından duyulan korku paçaları öylesine sarmış ki, sahaya çıkan bütün din bezirgani faşist şefler, “ne dediğinin farkında olmayan, zıvanadan çıkmış bir grup” havasında bağırıp çağırıyorlar.

Bunlar meydanlara çıkıyor yüzlerinde

İşçilere, emekçilere sefaleti reva gören, gençliğin geleceğini karartan, kadınları canilerin insafına terk eden Saray rejiminin şefleri şimdi pişkin pişkin oy talep ediyorlar. Oysa emekçilerin onlara oy vermesi değil, yakalarına yapışıp hesap sorması gerekiyor.

en ufak bir kızarma izi görülmeden büyük yalanları sıralayıp duruyorlar. Sadece Antalya Havaalanı’nın işletme ihalesinden bir milyar ‘gavur parası’ doları cebe indiren Ali Yeşildag’ın ‘Tayyip abisi’ muhalefet için “bunlar hırsız ya” diye meydanlarda bağırabiliyor. Çaldıkları milyar dolarları kaybetme korkusuyla öyle bir histeriye kapılmışlar ki tehdit, küfür, yalan, hakaret, uydurma yarışı yapıyorlar. Herkes öbüründen daha büyük yalanlar uydurmak, saldırgan dişlerini daha çok göstermek, LGBT+, terör, vatan, yerli/milli, hain vb. tiksinti verici karman/çorman laflar gevelemek için yarış yapıyor.

Erzurum’da miting yapan Ekrem İmamoğlu ile onu dinleyen kitleyi taşıyan, bir tür linç girişiminde bulunan dinci-faşist grupları kolluk kuvvetleri izlemekle yetiniyor. Her hafta Cumartesi Anneleri’ne saldıran kolluk kuvvetleri, linççi grupların ‘güvenliğini’ sağlamaktan başka bir şey yapmadılar. Erzurum Valisi, AKP şefleri, Saray’ın İçişleri Bakanı, linç girişiminden duydukları mutluluğu yansıtan

suratlarla saldırıyı başkalarına yıkmaya çalıştılar. O kadar zıvanadan çıktılar ki, linç girişimini CHP’lilerin yaptığını iddia edenler bile oldu. Yeni Şafak gibi Saray borazanları ise olayını linç vahşetini ‘FETÖ’ye yıkmaya çalışarak güya rejimin suçlarını örtmeye çalışıyor.

Öte yandan her zamanki gibi “kontROLSÜZ bir muhteris” gibi meydanlarda bağırıp/çağırarak faşist partinin reisi Devlet Bahçeli ise, muhalefet liderlerine müebbet hapis vermekten, hatta kurşun sıkmaktan söz ediyor. Saltanatı kaybetme korkusu büyük olunca, mikrofonu eline alıp bağırarak zatlar kokuşmuş zihin dünyalarındaki irini ortalığa saçıyorlar.

Bu ilkel, vahşi zihniyetin temsilcileri 20 yıldır sermaye sınıfı adına ülkeyi yönetiyorlar. Bu hizmetleri karşılığında ise sistem onlara bonkörce davrandı: Büyük servete konmaktan devlet makinesini parsellemeye, özel medyaya el koymaktan resmi yayın kuruluşu olan TRT’nin borazan haline getirilmesine, Diyanet’i

bir aparat olarak kullanmaktan eğitim kurumlarını orta çağ artığı ideolojinin propaganda edildiği alanlar haline getirmeye kadar...

Kriz içindeki kapitalizm bataklığında üreyen bu ucube zihniyet, tersinden sistemin niteliğine ayna tutan bir rol de oynuyor. Nitekim 20 yıldır birbirlerine karşılıklı olarak hizmet ediyorlar. Saray rejimi ülkede vahşi sömürü koşullarını egemen kılarak sermaye kodamanlarına büyük hizmetlerde bulunurken, sermaye sınıfı ile bu sınıfın devleti ise bu orta çağ artığı ideolojinin yayılması için her imkanı tanıdı.

İşçilere, emekçilere sefaleti reva gören, gençliğin geleceğini karartan, kadınları canilerin insafına terk eden Saray rejiminin şefleri şimdi pişkin pişkin oy talep ediyorlar. Oysa emekçilerin onlara oy vermesi değil, yakalarına yapışıp hesap sorması gerekiyor. Kokuşmuş rejimden hesap sorulabildiği zaman, bu ucubeleri yaratan kapitalist sistemden kurtulmanın yolları da açılabilir.

Gerici-faşist rejim ağır bilançonun sorumlusudur!

Depremin üzerinden üç ayı aşkın süre geçmesine rağmen bölgede sorunlar tüm ağırlığı ile sürüyor. Gerici-faşist rejim sorumlusu olduğu yıkımı, depremin ardındaki süreci de yönetemeyerek büyümeye devam ediyor. Bölgede hala barınma, su ve gıda, sağlık, hijyen gibi sorunlar sürdüğü gibi her yeni gün buna yeni sorunlar ekliyor. Mevsim geçişleri, nitelikli barınma sağlanmadığı için depremzedeler için yeni afetler demek. Yağmur yağınca çadırları su basıyor, fırtınada çadır kentler yıkılıyor, soğukta elektrikli sobalardan kaynaklı yangınlar çıkıyor, sıcakta akrep ve yılan sokmaları artıyor. Tüm bunlara çözülemeyen hijyen sorunu da eklenince bölgede salgın hastalıklarda artış yaşanıyor.

Öte yandan yüzlerce kayıp insanın akıbeti hakkında bilgi verilmiyor. Kızılay- AFAD gibi kurumlarda skandallar bitmiyor. Zehir yüklü molozlar yaşam alanlarına dökülüyor. Toplanan yardımlar depremzedelere ulaştırılmıyor. Bölgedeki ihaleler yandaş şirketlere veriliyor. Liste uzun, bilanço ağır... Gerici-faşist rejiminin suç defteri kabardıkça kabarıyor. Afet yönetmedeki başarısızlığı meslek odalarının raporlarına da yansıdı. TMMOB Maden Mühendisleri Odası, 6 Şubat depremleriyle ilgili ikinci raporunu yayınladı. Rapor; deprem öncesi, arama-kurtarma çalışmaları ve deprem sonrası olarak incelendiğinde, gerici-faşist rejimin yüz binlerce insanın ölümüne, milyonlarcasının yerinden yurdundan olmasına neden olan afeti bilinçli bir şekilde yönetmediğini gösteriyor. Gerici-faşist rejimi, rant ve talan üzerine kurulu kentleşme politikalarıyla, depremin hemen ardından tercih ettiği uygulamalarla bu ağır bilançonun esas sorumlularından biridir.

DEPREM ÖNCESİ

Bir deprem ülkesi olan Türkiye’de kentleşmenin rant temelli olması yıkımın başat sorumlusudur. Özellikle Marmara Depremi’nin ardından yasalarda bazı yaptırımlara yer verilse de 6 Şubat depremlerinin ardından yıkılan binalarda mevzuatların asgari düzeyde bile sağlanmadığı açığa çıktı. Kolonların kesilmesi ve bilirkşi raporlarındaki şaibeler büyük yıkımın daha binalar inşa edilirken geldiğini gösteriyor. Raporla bu durum şu

şekilde ifade edilmiştir:

“Ne deprem ve fay gerçeğine yabancıyız ne de bu gerçeğe göre planlama, projelendirme ve uygulamaya bilgi ve deneyiminden uzağız. Bilim ve teknolojinin geldiği düzey bütün bu sorunlara uygun çözümler üretebilecek düzeydedir. Bu nedenle vurgulamamız gereken en önemli konu siyasi iktidarların bilim ve teknikle kavga etmek yerine, bilimin rehberliğinde plan, proje ve uygulamaya yönelmeleri, bilimle barışık bir siyasal anlayışı benimsemeleridir. Bu açıdan bakıldığında ülkemizde siyaset birinci derecede suçludur. Rant uğruna yapılan uygunsuz imar planları, para ve oy için getirilen imar afları, liyakatsiz kadrolar nedeniyle kamu kurum ve kuruluşlarının işlevlerini yapamaması, yeteriz ve/veya yanlış mevzuat, partizanlık, denetimsizlik vb. bu yıkımın temel nedenleri olarak sıralanabilir.”

ARAMA-KURTARMA ÇALIŞMALARI

10 bini aşkın madencinin arama-kurtarma çalışmalarında yer aldığına değinilen raporda altın saatlerin heba edilmesine, madencilerin çalışmalarının zorlaştırılmasına ve iktidarın şov peşinde koşmasına dikkat çekildi.

Depremin ardından ilk sorunun ulaşım olduğu ifade edilen raporda, kış şartlarının hesaba katılmadığı ve ağırlıklı olarak karayolu tercih edildiği belirtildi. Ulaşımındaki aksaklıklar nedeniyle kurtarılabilecek çok sayıda insanın kaybedildiği vurgulandı. Dört bir yandan yola çıkan madencilerin koordinasyonsuzluk sebebiyle 15-20 saat yollarda bekletildiği belirtildi. Arama-kurtarmanın en geç başladığı Antakya’nın Akdeniz’e kıyısı olmasına rağmen dört gün boyunca deniz yolunun tercih edilmemesinin eksikliği vurgulandı.

Raporla dikkat çeken bir diğer bölüm ise iletişimde yaşanan uzun süreli aksaklıkların bölgedeki tüm çalışmaları doğru-

dan etkilemesi oldu. İletişim eksikliğinin çözülmesi için herhangi bir adım atılmazken iktidar bant daralması uygulayarak, derdinin can kurtarmak olmadığını bir kez daha göstermiştir.

Depremin 10’uncu gününde bile hala bazı kentlerde iletişim probleminin sürmesi mobil iletişim operatörlerini de sınıfta bırakmıştır. Ancak depremin üzerinden üç ay geçmesine rağmen operatörler hakkında tek bir soruşturma bile açılmamıştır. Bu da iletişimin hayati olduğu başka durumlarda yeni felaketlere davetiyedir.

Raporla madencilerin bölgede yaşadığı önemli sorunlardan birisinin arama-kurtarma çalışması sırasında AFAD’ın sorumsuz müdahaleleri olduğu bilgisi yer aldı. Bu tablo gerici-faşist rejimin zihniyetinin bir başka yansımasıdır. Raporla şu ifadelerle yer verilmiştir:

“AFAD ile madenciler arasında yöntem ve anlayış farkı sorunlara neden olmuştur. Canlıya ulaşmak için canla başla çalışan madenciler, bu noktaya eriştikten sonra AFAD tarafından devre dışı bırakılmaya çalışılmış, AFAD canlı çıkartma anında görüntü vererek zaafalarını kamuoyundan gizlemeye çalışmışlardır.”

Gerici-faşist rejimin yolsuzluk ve yalanla bulanmış kurumları AFAD ve Kızılay’ın suçları ağır. Ancak rapordan yansıyanlar en büyük suçun insanlar enkaz altında yaşam savaşı verirken dışarda yapılan bu çirkin hesaplar olduğunu gösteriyor.

Raporla AFAD’ın kurtarma ekiplerini organize edememesi, alana hâkim olamaması, ekipman bulamaması, yardımları dağıtamaması gibi çok sayıda beceriksizliğine detaylıca ver verilmiş. Arama-kurtarma konusunda deneyimli madenciler ilk dakikadan yola koyulmuşken kurtarma çalışmalarının organize edilememesi, yapılanlara ise engel olunması, birçok enkazda hiç çalışma yapılmadan insanların ölümüne terk edildiğinin kanıtıdır.

DEPREM SONRASI

Hala depremzedelerin içme suyu, hijyen, barınma, gıda, mevsimine göre kıyafet ihtiyacı ilk günkü gibi aciliyetini koruyor. Gerici-faşist rejimin bu yönlü bir planı bulunmadığı, depremzedeleri birer oy deposu olarak gördüğü ve sadece sahte vaatler dağıttığı gün gibi ortadadır.

Bölgedeki bir başka sorun ise enkazların kaldırılmasıdır. Enkaz kaldırma çalışmaları da önceki sürecin bir devamı olarak plansız olarak işletiliyor. Zehirli maddeler içeren enkazlardan çıkan tonlarca moloz tarım arazileri, su kaynakları ve yaşam alanlarına dökülüyor. Molozlardan çıkan zehir önümüzdeki on yıllar boyunca bölgedeki tüm canlıları olumsuz etkileyecektir. Raporla konuya ilişkin şu tespitlere yer verilmiş:

“İktidarın enkaz kaldırma çalışmalarında bu denli acele etmesi, hasar tespit çalışmalarını, binalardan karot numunesi alımı, moloz depolama alanlarının belirlenmesi ve hazırlanması konusunda da ciddi sorunlar yaşanmasına neden olmuştur. Bu acele nedeniyle yıkılan bütün binalardan yargı sürecinde kullanılacak sağlıklı numune alınması mümkün olmamış, hasar tespit çalışmaları son derece yüzeysel yapılabilmektedir. Enkaz kaldırma çalışmaları yapılırken sulama yapılamaması sonucu yoğun tozlanma olduğu görülmüş, bu tozlardaki zararlı maddelerin özellikle asbest havaya karıştığından şüphelenilmektedir.”

En yakıcı ihtiyaçların başında sağlığa ulaşım gelmektedir. Ancak bu konuda da atılan bir adım yoktur. TTB Aile Hekimleri Derneği konuya ilişkin raporunda depremin üzerinden üç ay geçmesine karşın yıkılan ASM’lerin yerine yeni ASM binaları yapılmadığı, halen aşılama, kanser tarama, üreme sağlığı, laboratuvar hizmetleri, gebe ve çocuk izlemleri yapılmadığını vurguladı. Bölgedeki sağlık hizmetleri, sağlık emekçilerinin gönüllü çalışmaları ile sınırlıdır.

Deprem bölgesinde ilk günlerde yükselen “devlet nerede?” çığılığı hâlâ geçerliliğini koruyor. Sorunlar büyümeye devam ederken yaşanan büyük yıkım ve insan kıymının sorumlusu ilk günden beri ortadadır. 6 Şubat depremleri gerici-faşist sermaye iktidarının kirli siciline eklenmiştir.

AKP'nin nefret söylemi

G. Umut

Dinci-faşist ittifak bugünlerde "aile kurumu" üzerinden demagojik söylemlere ağırlık veriyor. Hem Erdoğan hem de AKP'nin tüm sözcüleri bu konuyu olur olmaz hep gündeme getiriyorlar. Aile kurumu üzerinden süren bu demagojinin bir boyutunu ise LGBTİ+lara yönelik düşmanlaştırıcı söylem oluşturuyor.

Bunun en berbat örneğini ise Süleyman Soylu, krem reklamı üzerinden LGBTİ+ları hedef alarak yaptı. Ardından Giresun mitinginde konuşan Erdoğan şunları dedi:

"Biz LGBT'ci değiliz. CHP LGBT'ci, İYİ parti LGBT'ci HDP LGBT'ci. O masanın etrafında olanların LGBT'ye karşı olduklarını duydunuz mu. Cumhuriyet İttifakı olarak biz karşıyız. Çünkü bizim için aile kutsalıdır. Ne yaparlarsa yapsınlar bize Allah yeter."

Daha önceki konuşmalarında da "14 Mayıs kadına şiddetin yanında olanlara, LGBT'cilere ders verme günü olacak" diyen Erdoğan, her sıkıştığı durumda da aile kurumu demagojisine sarılarak LGB-

Tİ+lara nefret kusmaktadır.

AKP iktidara geldiği günlerde çeşitli sorunlar üzerinden güya "açılım" projeleri sunarak bu sorunları istismar etmişti. Bugün nefret kustuğu LGBTİ+lara yasal güvence sözü 2002 yılında Erdoğan tarafından vaat edilmişti. Dün yasal güvence sözü verilen ve bugüne aile demagojisi ile LGBTİ+ düşmanlığı yapan gerici-faşist iktidar, her gün yeni saldırıları hayata geçirmek için seferber olmaktadır.

2020 yılında baroların bölünmesi saldırganlığının gerisinde Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş'ın LGBTİ+ları hedef alan açıklamaları vardı. İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılması kararı topluma aktarılırken gerekçe "Eşcinsellik teşviki"ydi. 6284 sayılı kanun tartışmaya açılırken yine LGBTİ+lar üzerinden "aileyi tehlikeye atıyor" söylemleri kullanıldı.

Seçimlere az bir süre kala neredeyse her alanda kullanılan aile söylemi ve LGBTİ+ düşmanlığı toplumu kutuplaştırmanın kullanışlı bir aracıdır. Bu aynı zamanda, bu söyleme karşı çıkan herkese

sallanan sopan ve bir gözdağıdır.

Bir gecede İstanbul Sözleşmesi'nden çıkarılanlar, iktidarlara döneminde kadın cinayetlerinin tam bir kırıma dönüştürülenler, Hüda Par ve Yeniden Refah gibi gerici partilerle 6284'ü pazarlık konusu yapanlar demagojik söylemlerle kadın haklarından ve şiddetten bahsediyorlar.

Kazanımların pazarlık konusu haline getirildiği ve her geçen gün tırpanlandığı bir dönemde artan kadın cinayetleri AKP iktidarının aynasıdır. Tarikat ve cemaatlerin meşrulaştırılması, devletin büyük parasal kaynaklarının bu gerici merkezlerle sınırsız bir biçimde aktarılması, devletin yönetim kademelerine ise cemaat ve tarikat mensuplarının yerleştirilmesi, kadın ve çocuk haklarına dönük saldırılar bunun sonuçlarıdır.

Kadınların eve kapatılması, aile kurumunun kutsanması, değerler söylemleri altında kadının erkeğin kölesi olarak görülmesi ve ucuz emek sömürüsüne maruz bırakılması, kadın emeğinin "eve katkı" olarak adlandırılması ile artan kadın

cinayetleri ve şiddet, bu gerici karanlık zihniyetin günlük uygulamalarıdır artık.

İstanbul Sözleşmesi'nden bir gecede çıkılması, Kılıçdaroğlu'nun başörtüsü açıklamalarının ardından anayasa düzenlemesi adı altında LGBTİ+ları hedef alan ve 6284'ün hedefe konulması, "Büyük aile buluşması" adı altında LGBTİ+ düşmanlığının yaygınlaştırılması ve çocuk istismarının meşrulaştırılması karanlığın giderek arttığının gösteriyor.

Gerici-faşist iktidarın tüm toplumun üzerine çöken bu karanlığını bertaraf etmek ancak dışı dışı mücadele ile mümkün olacaktır. AKP iktidarının koyulaşan karanlığına karşı her geçen büyüyen ve militanlaşan kadın eylemlilikleri de bunu gösteriyor.

Kalıcılaşan nefret söylemlerini parçalamanın, LGBTİ+lara dönük her türlü şiddetin karşısında durmanın da kazanılmış hakları korumanın da tek yolu mücadeleye ve direnmekten geçmektedir.

Yıkımdan rant devşirenlere karşı mücadeleye!

Gerici-faşist rejimin iktidarını kolayından terk etmek istememesinin bir nedeni de ranttır. Gerici-faşist rejimin başı Erdoğan, 21 yıldır kendi yakın çevresi ile birlikte tarikatları, yandaş sermaye gruplarını, cemaatleri-tarikatları zenginleştirmiştir. Bu zenginliği büyük oranda yıllardır sürdürdükleri rant politikalarından sağlamışlardır. Rant politikalarına kılıf uydurmak için yasaları kendi çıkarlarına göre düzenlemişlerdir. Vazgeçemedikleri işte bu ranttan elde ettikleri muazzam zenginliktir. Öte yandan korktukları; yasal ancak emekçiler nezdinde meşru olmayan bu büyük suçların hesabını verme ihtimalleridir.

Rant, talan, yağma ve yalan üzerine kurulu gerici-faşist rejimin sebep oldukları büyük deprem yıkımının 4'üncü gününde başlattıkları ihaleler hiç hız kesmeden sürüyor.

Arama-kurtarma çalışmaları için bu kadar acele edilmezken yıkımdan rant devşiren gerici-faşist rejim "acele kamulaştırma" adı altında emekçilerin top raklarına el koydu.

YIKIMIN SORUMLULARINA ÖDÜL

Kamu ihale Bülteni'nde ve basına yansıyan haberler göre deprem illerinde yapılan ihalelerin adresleri oldukça tanıdık. AKP'nin semirttiği çetelerin aldıkları ihalelerle yaptıkları yolların, şehir hastanelerinin, okulların, havaalanlarının akıbeti belli. Erdoğan'ın "Erzurum'a çağ atlatılacak tesis" diyerek açtığı ancak 3 yıl sonra çöken kayak pistini yapan şirket bunlardan biri. Bir diğeri Erdoğan'ın sahte temel atma töreni yaptığı Defne Hastanesi'nin ihalesini alan şirket. Bir başkası depremde oluşan çatlakları sıvayla kapatarak rapor almaya çalışan şirket. Yine aralarında bölgede daha önce yaptıkları okulların depremde kullanılamaz hale geldiği şirketler de var. Bu şirketlerin yaptıkları usulsüzlerle ilgili bir yaptırım olmazken, diğer yandan yıkımın ardından bir kez daha milyarlarca liralık ihale verilerek ödüllendirilmesi bu rejimin kuralı haline gelmiştir.

Yapılaşmanın önemli bir rant alanı

olduğu AKP iktidarı döneminde inşaat sektörü devasa bir büyüme yaşamıştır. İnşaat sermayedarlarının kârları katlar katla öte yandan karşılaştıkları birtakım yasal zorluklar da gerici-faşist rejim tarafından yapılan yeni düzenlemelerle kolayca aşılımıştır. Meslek odalarının yetkileri elinden alınmış, mahkemelerde verilen itiraz kararları görmezden gelinmiş, imar afları çıkarılmış, emekçilerin itirazları jandarma, polis, yargı eliyle bastırılmıştır. Sonuç olarak inşaat sektörü, yandaş sermayedarlara devasa kaynak aktarımının aparatı haline getirilmiştir. Bu aktarımın "yasal" dayanağı ise 21/b maddesidir. Söz konusu madde; doğal afetler, salgın hastalıklar, can ve mal kaybı tehlikesi olduğu durumlarda acele ihalelere izin veriyor. Ancak afet olsun-olmasın her türlü ihale bu maddeye sığınarak yapılıyor. Cezaevleri, otoyol, hastaneler, köprüler, havaalanları gibi "çılğın" ve "mega" projeler için açılan ihalelerle milyarlarca lira kamuoyunda 5'li çete olarak bilinen inşaat sermayedarlarına aktarılıyor. Dolayısıyla

deprem gibi "doğal afet" durumunda bölgede alelacele yapılan ihaleler tümüyle "yasal" bir çerçeveye oturuyor. Daha depremin 4'üncü gününde enkaz altında kurtarılmayı bekleyen binlerce insan varken başlayan ihaleler, depremedelerin acil ihtiyaçlarının sürdüğü günlerde de devam etmiş, seçimden birkaç gün öncesine kadar sürmüştür. Bu durum gerici faşist rejimin depremi "Allah'ın lütfuna" çevirdiğinin ve bitmek bilmez doyumsuzluğunun yalnızca küçük bir örneğidir.

Önümüzdeki günlerde gerici-faşist rejimin sandıkta bir nöbet devri gerçekleştirmesi durumunda yerine gelenlerin nasıl bir politika izleyecekleri belli değil. Sundukları boş vaatler dışında bir programları görünmüyor. Ancak gerici-faşist rejim devam ederse rant, yağma ve talan konusunda seçimlerden de aldıkları güçle çok daha pervasız davranacakları kesindir. Rant düzeni sürdükçe pervasızlığın dozu değişse de emekçilerin payına düşen yıkım değişmeyecektir. Emekçiler kendilerine dayatılan bu yıkım ve rant düzenine karşı mücadeleyi yükseltmedikçe yoksulluktan ve ölümden kurtulamayacaktır.

Alınlarını seccadeye koyup şükrettiler ve...

2002 yılından beri işbaşında olan AKP, bu sürede yapacaklarını yaptı. Yaptıklarının sonucunu ise, ülkenin içinde bulunduğu durum net bir şekilde gözler önüne seriyor. Bu sürede icraatlarına hizmet eden farklı gerici oluşumlar, güçler, partiler, kişiler de oldu. Bunların bir kısmı "kullan at" politikası gereği çöpe atıldı. Bu sıralar ise MHP, BBP, Hüda-Par, tarikatlar, cemaatler, mafya babaları türünden işbirlikçileri, yani suç ortakları var. Bunlar ise malum, ırkçı, şeriatçı, faşist, cinsiyetçi, çocuk tecavüzcüsü, satırla insan doğrayanlar ve her türden kara para ile zenginleşenler...

Saray rejiminin 'fıtratını' bu koalisyondan daha iyi anlatacak bir şey bulunamaz. Bu koalisyona bakanlar, AKP'nin merkezinde bulunduğu rejimin portresini görebilirler. Türkiye'de dincilerde ırkçı damar, ırkçı-faşistlerde dinci damar olduğu için, Saray'ın çatısı altında toplananlara "alınını seccadeye koyanlar" demek de mümkündür. Nitekim ilgili-ilgisiz seccade lafı etmeye, namaz kılanların yerle teması kesmek için kullandıkları bu bez, kilim ya da halı parçasına büyük önem atfettilerini tekrarlamaya çok meraklılar.

Malum, olağan bir seçimde Saray rejiminin hezimete uğraması kaçınılmazdır. Rejim 20 yılda neler yapabileceğini gösterdi. Bu saatten sonra birtakım vaatler sıralanıyor ama artık avanaklar bile bunları ciddiye almaz. Zira 20 yıldır işbaşında olan bir partinin sanki ilk defa seçimlere katılıyormuş gibi vaatlerde bulunması abesle iştigaldir.

İşte bu koşullarda seccade özel bir önem kazanıyor. 'Toplanan bu karanlık koalisyon, toplumun önüne iki seçenek koydu: İlki; "14 Mayıs akşamı şampanya patlatıp sabaha kadar kutlama yapacak olanlar." İkincisi; "temiz alınını şükür için seccadeye koyup Rabbi'ne hamdedenler."

Bu ikilemi ortaya koyan kişi Saray'ın Adalet Bakanı Bekir Bozdağ'dır. Bu türden seçim propagandalarına olağan şartlarda pek rastlanmaz. Ancak Saray'ın çatısı altında toplananların portresine bakınca bu tür kepezelikler üzerinden propaganda yürütmelerine şaşırma için neden kalmıyor. Bu koalisyonun niteliği kapitalizmdeki çürüme ve yozlaşmanın olduğu boyutu da gözler önüne seriyor. Zira ancak bu kadar kokuşmuş bir sistem bu kadar ucubeyi yaratıp bir açtı altında

Saray rejiminin 'fıtratını' bu koalisyondan daha iyi anlatacak bir şey bulunamaz. Bu koalisyona bakanlar, AKP'nin merkezinde bulunduğu rejimin portresini görebilirler. Türkiye'de dincilerde ırkçı damar, ırkçı-faşistlerde dinci damar olduğu için, Saray'ın çatısı altında toplananlara "alınını seccadeye koyanlar" demek de mümkündür.

toplama ve 'umut' diye topluma pazarlama alanı açabilir.

Burada esas soru şu nokta belirginleşiyor: Alınlarını seccadeye koyup Rablerine şükrediyorlar da ne oluyor? Şükredirken neler yaptılar?

2002'den bu yana bir yandan şükrettiler öte yandan çalıp çırpıldılar. Ülke zenginliklerini talan ettiler ve şükrettiler. Yandaş şirketlere altın tepsilerde ihaleleri şükürler eşliğinde sudular. Rabb'lerine şükürler ederek asgari ücreti açıklık sınırının altına çektiler ve ülkenin 'ortalama ücreti' haline getirdiler. Büyük şefleri huşu içinde şükrederek grevleri nasıl yasakladıklarını sermaye kodamanlarına anlattı, onları yatırım yapmaya davet etti. Kayırılan kişiler, üç-maaşlar alanlar, ranttan dolar milyarderi olanlar hem Rabb'lerine hem Saray'a şükrettiler. Şükürler ederek imar afları çıkardılar, depreme karşı önlem alınması gerektiğini söyleyen bilim insanlarına kulak tıkadılar, deprem olunca da şükürler eşliğinde yüz binlerce insanı enkaz altında ölüme terk

ettiler. O esnada ise imam hatipli AFAD yöneticileri şükürler ederek çadır sattılar. Şükrederek liyakatsizliği temel kural haline getirdiler. İşe alımları şükürlü mülakatlar eşliğinde yaptılar. Milyonluk makam araçlarına binerken, bu nimetler için şükrettiler. Sefaletle mahkum ettikleri milyonlar çaresizlik içinde hayatta kalmaya çalışırken, şükür üstüne şükür edip saraylar inşa ettiler. Yağma ve talandan elde ettikleri milyarlarca euro ve doları şükürler eşliğinde telaşla sıfırlamaya çalıştılar. İman ve şükür kuvvetiyle büyük servetleri yurtdışına kaçırdılar. Şükür ede ede gemicik filoları kurdular, Latin Amerika'dan gelen uyuşturucunun Türkiye üzerinden dağıtılmasına şükür ederek zemin hazırladılar. Türkiye'yi üs haline getiren mafya babaları onlara şükrederken, mafya baronlarının kara parasını şükürler eşliğinde akladılar. Dünyanın dört bir yanından devşirilen cihatçı katilleri şükürler ve tekbirler eşliğinde Suriye halklarının üzerine saldılar. Irak'ta, Suriye'de, Libya'da, Yemen'de işlenen savaş

suçlarına ortak olma imkanı buldukları için şükürler ettiler. İŞİD'in çaldığı Suriye petrolünü ucuzca alıp İsrail'e satarak elde ettikleri milyar dolarlar için şükürle yatıp kalktılar. Filistin halkının tepesine bomba yağdıran işgalci İsrail ordusunun pilotlarının eğitimi için, yine şükürler ve dualar eşliğinde Konya ovasının hava sahasını açtılar...

Alınlarını seccadeye koyup şükürler ederken yaptıkları şeylerin haddi hesabı yoktur. Hepsini sıralamak günlerce zaman alır. Yine de burada sıraladıklarımız, şükürler eşliğinde yaptıkları şeyler hakkında fikir veriyor. İşte Saray'ın Adalet Bakanı, yine şükürler eşliğinde icraatlarına devam edebilmek için halktan oy talep ediyor. Kişinin bu kadar pişkin bu kadar arsız bu kadar riyakar bu kadar küstah olabilmesi için, şükürler eşliğinde Saray'ın çatısı altında toplanan o ucube koalisyona mensup olması gerekiyor.

İş cinayetleri katliama dönüştü!

İşçi sınıfının güvenceli ve sağlıklı çalışma koşullarını ortadan kaldıran kapitalistlerin aşırı kâr hırsları yüzünden işçilerin hayatı her zaman tehlike altındadır. 21 yıllık AKP iktidarında da işçi kanı adeta oluk oluk aktı. İş cinayetleri gelinen aşamada katliamlara dönüştü. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi her ay açıkladığı "İş Cinayeti Raporu" ile bu gerçek tüm çıplaklığı ile ortaya serilmektedir. 2023 yılının ilk dört ayında 585 işçi iş cinayetlerine kurban gitti. Bu rakam 2002 yılından bu yana 31 bin 131 buldu. Kısacası sermayenin "demir yumruğu" olan Erdoğan AKP'si, kapitalistlere sunduğu yeni çalışma rejimi ile işçiler sermayenin dışlileri arasında öğütülüyor. Madenlerde, tersanelerde, inşaatlarda, fabrikalarda her gün ölümle burun buruna çalışmak zorunda bırakılıyor.

21 yıllık iktidarını kapitalistlerin bir dediğini iki etmemesine borçlu olan gerici-faşist rejim, işçi sınıfının üstünden silindir gibi geçerek çıplak köleli-

ği dayattı. İşçi sınıfının örgütlülüklerini dağıtarak sermaye sınıfına dikensiz gül bahçesi bahsetti. Özelleştirme ve taşeronlaştırma yaygınlaştırıldı. 2003 yılında çıkartılan 4857 sayılı İş Kanunu ile esnek çalışma kalıcı hale getirildi ve "işyerinin, işletmenin korunması" ilkesi öncelikli oldu. Kuralsız, güvencesiz ve esnek çalışma koşulları işçilere reva görüldü. Böylelikle, ağır koşullarda düşük ücretle ve uzun saatler çalışan işçiler için ölüm kaçınılmaz oluyor. Öyle ki, bu 21 yıllık dönemde iş cinayetlerinde hayatını kaybeden işçilerin sayısı 6 kat arttı ve Türkiye, Avrupada birinciliği yıllardır kimseye kaptırmayarak, "kıskanılacak" ülke olma "onurunu" taşımaya devam etti.

En çok iş cinayetlerinin yaşandığı inşaat ve maden sektörleri, AKP döneminde palazlanan ve büyüyen sektörler oldu. Özellikle son 20 yıldır maden ruhsatı verilen kişilerin neredeyse hepsi üst düzey AKP yöneticisinin akrabası, arkadaşı veya bizzat kendileri oluyor. Diğer

yandan inşaat ihalelerinde komisyonun en büyüğü alan Erdoğan, ülkeyi beton yığınına çevirdi ve yandaş müteahhitlere ülkeyi parsel parsel peşkeş çekti. Ölüm ve sömürü sisteminde kendi sermayesini yaratan AKP, devletin bütün olanaklarını kullanarak katliamların üstünü örmelektedir. Soma ve Bartın maden katliamları ile Sakarya Havai Fişek katliamını burada anmak yeterli olacaktır. Yaklaşık yüzde yüzü önlenemez iş cinayetlerinde, mühendisler, teknisyenler veya iş güvenliği uzmanları günah keçisi sayılıyor. Böylece cezasız kalan işletme sahipleri, yeni katliamlara ve cinayetlere davetiye çıkartan uygulamalarına kaldığı yerden devam ediyor.

Diğer taraftan ülkede yaşanan derin ekonomik krizin de iş cinayetlerini arttırdığını görüyoruz. Özellikle ihracata dayalı büyüme odaklı emek yoğun üretimde, yaratılan ucuz iş gücü cehenneminde işçiler neredeyse karın tokluğuna çalışır duruma geldiler. Göçmen işçilerin de

ağırıklı çalıştığı ve ne iş verilirse yapılan böyle ortamlarda, işçiler açlıkla yaşamak arasında zorunlu bir şekilde yaşamak ile ölmek arasında bir tercihte bulunmak zorunda bırakılıyor.

Gerici-faşist rejim, dinsel, mezhepsel ve etnik temelde işçi sınıfını yıllardır böldü ve parçaladı. Bu şekilde işçilerin yaşamını hiçe sayan vahşi politikalarını tek tek hayata geçirdi. Sınıfta yaratılan bu dikey yarılma işçi sınıfının mücadele dinamiklerini kötürümleştiren bir aşamaya varmış durumdadır. Kendi sınıf çıkarları temelinde birleşmeyen işçi sınıfının kölelik zincirlerinden kurtulması mümkün değildir ve bunu her zaman hayatıyla ödemek durumunda kalmaya devam eder. Fakat bu yaşananlar geçici olmaya mahkumdur. İçinde bulunduğu boğucu atmosferde kendini çaresiz ve alternatifsiz gören işçi sınıfı, er ya da geç kurtuluşunun kendi eseri olduğu bilincine varacaktır.

Türkiye tarihinin en büyük işçi katliamı olarak kayıtlara geçen Soma Katliamı'nın üzerinden 9 yıl geçti. Soma'da yaşanan katliam ve ardından yaşanan gelişmeler kapitalist düzen gerçeğini ve sermaye devletinin işçi düşmanı karakterini bir kez daha gözler önüne serdi.

Yapılan tüm uyarılara rağmen alınmayan önlemler nedeniyle Soma Holding'e ait Eynesiz Maden Ocağı'nda meydana gelen yangında en az 301 madenci yaşamını yitirdi. Katliamın ardından sermayenin sözcüleri bir kez daha "kader planı"na ve "fitrata" sığınarak madenciler için "güzel öldüler" diyebildiler. Madenci yakınları hakkında davalar açıldı. İki askerin kollarından tuttuğu madenci yakınına tekmeleyen Yusuf Yerkele, konsolos atanarak ödüllendirildi. Katliamdan 11 ay sonra açılan davada ise göstermelik cezalar verildi.

Bundan 9 yıl önce Soma'da düşen ateş dört bir yana sıçramıştı. Birçok kentte işçi ve emekçiler katliama karşı ses yükseltmiş, fabrikalarda protesto eylemleri yapmış ve iş durdurmuştu. Liseler boykot edilmiş, üniversite işgalleri yaşanmıştı. Sermaye devleti uğursuz rolünü burada da oynamış katliamın faileri yerine tepki gösterenlere vahşi

Soma Katliamı'nın 9. yılında...

bir biçimde saldırmıştı. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen eylemlere yönelik açılan davalarda hala cezalar yağmaya devam ediyor. Öyle ki katliama ilişkin görülen davada hiç tutuklu sanık kalmazken, davanın avukatları Can Atalay ve Selçuk Kozağaçlı çeşitli bahanelerde tutuklu bulunuyor. Soma için Ege Üniversitesi'nde gerçekleştirilen işgal eyleminin mart ayında sonuçlanan davasında 30 öğrenciye 102 yıla kadar hapis cezası verildi.

Soma'da redevans sisteminin, denetimden yoksunluğun, sınırsız üretim ve kâr hırslarının, yaşam odaları ve kaçış yollarının olmamasının sonucu olarak yüzlerce kişi katledildi. Katliamın ardından madenlerde iş güvenliği önlemlerinin yetersizliği de gün yüzüne çıktı. Teknolojinin gelişimine rağmen yüzyıllar öncesinden kalma çalışma koşulları ve yöntemleri altında binlerce madenci her gün yeraltına inmeye devam ediyor.

"YERLİ VE MİLLİ" İŞ CİNAYETLERİ

Soma ne ilkti ne de son oldu. O

günden bugüne çok sayıda işçi, iş cinayetlerine katledildi. Hendek, Ermenek, Amasra, Şırnak...

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin (İSiG) raporuna göre, Türkiye'de 2022 yılında iş kazalarında en az 1843 işçi, 2023 yılının ilk dört ayında en az 585 işçi hayatını kaybetti...Bu yılda her gün en az 5 işçinin iş cinayetlerinde hayatını kaybettiğini gösteriyor.

Özelleştirme, taşeronlaştırma, işsizlik, düşük ücret, grevsiz, sendikasız, güvencesiz ve kuralsız çalışma politikalarına hız verilen AKP'li yıllarda en az 31 bin 131 işçi hayatını kaybetti.

AB'nin resmi istatistik kurumu Eurostat ve SGK'nın verilerine göre, Avrupa ülkeleri arasında en fazla işçi ölümlerinin yaşandığı ülke Türkiye. Katliamın ardından "Bu işin fitratında var" deme yüzüzlüğünü gösterenler tüm dünyada madenlerde en fazla işçinin katledildiği ülkenin Türkiye olmasını da "yerli ve milli" olarak açıklayabilecekler midir?

İş cinayetlerinde katledilen işçiler sadece bir sayı değildir. Eğer gerekli

önlemler alınsaydı binlerce işçi şimdi yaşıyor olacaktı. 31 bin 131 kişi eşini, babasını, kardeşini, çocuğunu kaybetmemiş olacaktı. En az 31 bin 131 işçinin hayalleri, planları, aileleri, hayatları yarıda kalmamış olacaktı.

İŞ CİNAYETLERİNE KARŞI MÜCADELEYE!

Her işçi katliamının ardından aileler kan parası ile susturulmaya çalışılıyor, ölen işçiler suçlanarak katiller aklanıyor, asil sorumlular yargılamalara dahil edilmiyor. Amasra'da 14 Ekim 2022'de yaşanan 43 madencinin hayatını kaybettiği patlamanın davası görülmeye başlandı. Sanıkların sorgulamasının tamamlandığı davada senaryo hep aynı. Sorumluluğu birkaç tekniker, iş güvenlikçi, mühendisin üzerine yıkıp katliamın üzerini örtmeye çalışıyorlar. Amasra'da yaşanan katliamın nedeni de daha ilk duruşmada ortaya çıkmıştır. Hem sanıkların hem işçilerin ifadeleri gösteriyor ki Amasra'da 43 madenci; üretim zorlaması ve 4 bin personel sayısının 500'e düşürülmesi sebebiyle yaşamını yitirmiştir. Amasra Davası'nda da katillerin aklanmaması işçilerin örgütlü mücadelesine bağlıdır.

“Mata süreci böyle bitmemeliydi”

Mata’da çok lüks araba parçaları ürettiğimiz ama gelin görün ki bizlerin, yani bu paha biçilmez parçaları üretenlerin Mata sermayesinin gözünde hiçbir değeri yoktu. Sağlıksız çalışma ortamı da işçiye hiç değer verilmemesinin bir yansımasıydı. Yaptığımız parçalar seri bir şekilde çıkıyordu ama bunları üreten bizlerin koşulları çok zorlayıcıydı; havalandırma eksikti, maskeler yetersizdi, işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri hiçbir şekilde alınmıyordu. Tabii bunlarla birlikte ücretlerimiz düşüktü...

Geçim koşulları çok zorluyordu ve eriyen ücretlere karşı ek zam talep ettik. Yaşadığımız bu ağır ekonomik problemler nedeniyle bu eylemin olması gerekiyordu. Nitekim üretimi durdurduk ve direniş yaptık. Geline yerde şöyle düşünüyorum; bir şeyler ters gitti ve durulması gereken bir yerde durup durum değerlendirmesi yapılması gerekiyordu. Bunun üzerine ikinci bir plan devreye sokulup o şekilde ilerlemeliydik. Eksik kalındığını, saldırılar karşısında başka bir hamle yapmadığımızı düşünüyorum.

Örneğin; üretimi durdurduk ancak kimi işçiler çalışmaya devam etti. Direnişteki arkadaşların bir kısmı belirsizlikler yaşıyordu, içeride çalışıp kararsızlığa düşenler vardı. Mata patronunun zorlanması için içeride üretimin olmaması, bütün işçilerin birlikte hareket etmesi gerekirdi. Buna dönük bir çaba ortaya konmadı. Ev ev gezilip işçiler ikna edilmeliydi. Direniş sürecinde bizlere günlük bilgilendirmeler yapılmalı, aramızdaki kopmaları engelleyecek adımlar atılmalıydı fakat sendika bu konuda hiçbir şey yapmadı. Aramızdan bir bir ayrılanlar oldu. Direnişten kopmaların temel bir nedeni de çok doğaldır ki geçim koşulları, sendikanın maddi destekte eksik kalmasıydı. İşçilerin çoğunluğu borçlu idi.

Mata süreci böyle bitmemeliydi. Tabii ki direniş sürecinin bana kattığı olumlu şeyler var. İşçiler olarak birlik ve beraberlik içinde geçirdiğimiz günler ki bunu çok iyi sergiledik. Ekmeğimizi, suyumuzu paylaştık.

Kaldı ki borçlu olmayanların dahi bir ay ücret almadığında yaşantısı altüst oluyor. Ekonomik koşulların zorlayıcılığından bahsedilip bir asgari ücret tutarında dahi maddi destek sunulmaması direnişi de bizi de kırdı. Borcumuza borç katarak direnişe geldik. Bu konuda sendika güven ve destek vermeliydi ama maalesef bu olmadı.

Mata süreci böyle bitmemeliydi. Tabii ki direniş sürecinin bana kattığı olumlu şeyler var. İşçiler olarak birlik ve beraberlik içinde geçirdiğimiz günler ki bunu çok iyi sergiledik. Ekmeğimizi, suyumuzu paylaştık. Aynı fabrikada çalışıp da birbirini tanımayan işçiler olarak çok güzel bir dayanışma örneği ortaya koyduk. Aynı

amaç için gece-gündüz çalıştık. Bunlar benim için çok anlamlıydı.

Diğer taraftan şöyle olumsuz etkileri oldu. Sendika işçilerin düşünce ve önerilerini pek dikkate almadı. Direnişte ikinci bir plan yoktu, işçilere net bilgilendirmelerde bulunulmadı, sadece genel geçer konular konuşuldu. Ek zam talebiyle çıkılıp sonrasında alınmayan işçi sağlığı koşulları üzerinden propaganda yapıldı ve bu evrede de bizlere yine bir açıklamada bulunulmadı. Sendika bir dilim ekmeğimizi de olsa bizlerle paylaşacağını söyledi ama bir paylaşım görmedik. Bunlar direniş sürecinde yaşadığım olumsuz deneyimlerdi. Çalışma hayatım boyunca da kulağıma küpe olacak ve bu tür ey-

lemlerde bulunursam sürekli sorgulayacağım konular bunlar olacak diyebilirim.

Son olarak, “bizlerin eksik bıraktığı noktalar nelerdir” diye sorgulayacak olursak, kendi aramızda grup grup birlikler oluşturmak ve süreci kendi aramızda da bir değerlendirmeye konu etmek ve bir yol haritası çıkarmak. Bunlar bizlerin eksik bıraktığı noktalardı. Sendikadan da bağımsız bir şekilde kendi içimizde bir işleyişimiz ve değerlendirme zeminimiz mutlaka olmalıydı. Bunu yapamadık ve bu nedenle de kaybettiğimizi düşünüyorum. Bu süreci sadece sendikanın iletmesine izin verdik, doğru bir davranış değildi.

Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi Mata işçileri, eriyen ücretlere karşı ek zam talebini yükselterek uyarı eylemi başlatmış ardından uyarı eylemlerini üretimi durdurmaya doğru evrilmişti.

Mata sermayesi ise üretimin durdurulması üzerine bodyguardlar tutarak fabrika çevresinde konumlandırarak ve ardından fabrikayı kapattığını ilan ederek bütün işçileri serbest bölge dışına çıkarmıştı. Ayrıca 50’yi aşkın işçi ise iş-

Mata direnişi sessiz sedasız bitirildi

ten atılmıştı. Bu saldırıyı diğer işçilerin de işten atılacağı tehditleri izlemişti.

Mata sermayesinin fabrikayı tekrar açması ve üretime başlaması birlikte bir kısım işçi işbaşı yapmıştı. Ancak taleplerinin karşılanmaması nedeniyle pek çok işçi iki ayı aşkın süre serbest sölg-

girişinde direndi. Direnişin birinci ayı geride kalırken kamuoyu oluşturmak ve Mata sermayesini basınç altına almaya dönük eylemler gerçekleştirildi. Ancak planlanan kimi eylemler boşa düştü. Geçim koşullarının çok ağır olması ve sendikanın asgari ücretin çok altında

bir maddi destek vermesinden dolayı iş aramak zorunda kalan işçilerin direnişe katılımı zaman geçtikçe azaldı. 1 Mayıs arifesinde ise direniş sessiz-sedasız bitirildi. Mata işçilerinin bir kısmı sendikaya duydukları tepkiden dolayı 1 Mayıs’a katılmadılar.

Birçok işçi bölgedeki kapitalistlerin kara listelerinde yer aldıkları için iş bulamadıklarını belirtiyor.

KIZIL BAYRAK / TUZLA

Direnişçi Kocaer işçilerinden kamuoyuna...

Direnişçi Kocaer işçilerinin kamuoyuna yaptıkları açıklama şöyle:

İşçi kardeşlerimiz, emekçi kardeşlerimiz! Bizler 2015 yılında Kocaer'de çalışma koşullarına, ücretlere ve haksız işten atmalara karşı birlik olup "Arkadaşım yoksa üretim de yok!" diyerek patronların sömürü düzenine Kocaer işçileri olarak bulunduğumuz fabrikada baş eğmeyerek birliğimizden gelen gücümüzle hareket ettik. Birçoğumuz o dönem tazminatsız işten atıldık, tüm bu zorlu koşullara rağmen geri adım atmayarak demir-çelik havzasında her gün bu baskıyı yaşayan sınıf kardeşlerimizin sesi olmaya gayret ettik. Kocaer önünde yürüttüğümüz haklı davamızı 15 gün süren bir kapı önü direnişle kamuoyuna ayrıca duyurduk. Sonraki süreçte bu haklı davamız mahkemede de lehimize sonuçlandı. Fakat mahkememiz 8 sene sürdü. Bir kez daha gördük ki adalet sistemi işçilere gelince ya yavaş işliyor ya da hiç işlemez. Bugün geldiğimiz süreçte ise kıdem tazminatlarımızın ve işe iadeden doğan ücretlerimizi almada ciddi sorunlar yaşıyoruz.

Sürecimizin hukuki aşamasında davamızın avukatlığını üstlenmesi için hep beraber Aliğa'da bulunan Koçoğlu Hukuk Bürosu'na başvurmuş ve Zülküf Koçoğlu'na vekaletlerimizi ortaklaşa vermiştik. Bugün gelinen süreçte istinaf'ta lehimize sonuçlanan haklarımızın

bir kısmı günlerdir Zülküf Koçoğlu'nun hesabına yatmış olmasına rağmen bu ücretler kalan 5 arkadaşımızın hesaplarına halen yatmamaktadır. Konuyu bu noktaya taşımamak için gösterdiğimiz onlarca çabaya Zülküf Koçoğlu sürekli bizleri pazartesi-cuma diyerek günlerce oyalamıştır ve hakkımız olan bu parayı çeşitli gerekçelerle geciktirmiştir. Bu hak edişlerimizin yatmaması Zülküf Koçoğlu'nun sorumluluğundadır, bunun üzerine hiçbir gerekçe kapatamaz.

Açıkçası bu saatten sonra bu mesele bir kişinin Kocaer işçilerinin hakkını gasp etmeye yönelik çalışma girişimi olarak görmekteyiz ve nasıl Kocaer'de sömürü düzenine karşı sesimizi çıkardıysak, bugün de tazminat haklarımızın gaspına karşı sesimizi yine hep birlikte gür bir şekilde çıkaracağımızı başta Aliğa'lı emekçiler olmak üzere tüm kamuoyuna bildiriyoruz. Kimse Kocaer işçilerini sınamasın, yalnız görmesin. Zülküf

Koçoğlu'nun bu süreçte kim olduğu belli olmayan aracılara devreye soktuğu durumlar da oldu. Bunu da detaylı biçimde kamuoyuna açıklayacağız. Meselelerin özünü ve içeriğini anlamak için bu açıklama içine koymadık.

Bu süreçte tüm emek örgütlerini ve sivil toplum örgütlerini bu davamızı sahiplenmeye ve sesimizi yaymaya çağırıyoruz. Biz Kocaer işçileri olarak, bu meseleyi büyütmemizdeki bir diğer amaç da bu ülkede hiç kimsenin işçilerin hakkıyla oynamaya, kolayından cesaret edemesin diredir. Bugün Kocaer işçilerine yapılan başka işçilere de yapılmasın diredir. Bu meseleyi ilk olarak böyle bir duyuruyla açıkladık. Bundan sonraki süreçte ise ilerleyen günlerde Aliğa'da bir basın açıklaması yapacağımızı, basın açıklamasının tarihi belli olduğunda tekrar kamuoyuna duyuracağımızı bildiririz.

İşçi Emekçi Birliği'nden direniş ziyaretleri

İşçi Emekçi Birliği sıfır zam dayatmasına karşı greve çıkan İstanbul Kalkınma Ajansı Büro çalışanlarını ve İBB önünde direnen Bilal Atan'a 16 Mayıs Salı günü dayanışma ziyaretinde bulundu.

Tez-koop-iş üyesi İstanbul Kalkınma Ajansı Büro çalışanları toplu iş sözleşmesinde sıfır zam dayatmasına üzerine, Taksim Odakule'de greve çıktılar. Grevin 9'uncu gününde İşçi Emekçi Birliği destek ziyaretinde bulundu. Grevin selamlandığı konuşmada şu ifadeler yer verildi:

"Sömürü düzeninde patronlar her gün servetlerini katlarken biz emek veren, onları zenginleştiren işçiler enflasyon altında eziliyoruz. Bu yetmez gibi

iş yerinde mobbing ve hak gasplarına uğruyoruz. Bugün size verilen sıfır zam teklifine karşı onurlu duruşunuz bize işçinin en güçlü silahının grev olduğunu hatırlatıyor. Biz işçi sınıfı direndikçe, birlik oldukça, dayanışmayı sürdürdükçe kazanmaya devam edeceğiz. İşçi Emekçi Birliği olarak sizi selamlıyoruz, grevinizi destekliyoruz."

Ardından İBB'nin Saraçhane'de bulunan binası önünde direnen Ağaç AŞ işçisi Bilal Atan ziyaret edildi. "Yaşasın sınıf dayanışması" ve "direne direne kazanacağız" sloganlarıyla ziyaret alanına geçildi. Burada yapılan konuşmada her koltuğa oturan iktidarın sermayeyi korumak adına işçi sınıfı üzerinde baskı

kurduğuna vurgu yapılarak AKP döneminde bu saldırıların hız kazandığı aktarıldı. "AKP sermaye iktidarının demir yumruğu olduğu için bu saldırıları hayata geçirebiliyor" denilen konuşmada İBB'nin dün AKP elinde bugün CHP elinde işçi sınıfa yönelik baskıları sürdürdüğüne dikkat çekildi. İBB yönetiminin işkencileri koruduğu belirtilen konuşmada şunlar ifade edildi:

"Bizler hangi sermaye kurumu ya da partisi olursa olsun işçi sınıfına dönük saldırıları hayata geçiren her kurumun her partinin karşısında işçi sınıfının yanında yer alacağız. Bilal arkadaşımızın talepleri karşılanana dek Bilal arkadaşımızın yanında olmaya devam edeceğiz."

Polimer ve Polifleks'te TİS imzalandı

POLİMER DANFOSS'TA TİS SONUÇLANDI

Çerkezköy'de bulunan Danfoss (Polimer Kauçuk) işyerinde sözleşme greve saatler kala imzalandı.

EATON fabrikası geçtiğimiz yıllarda Danfoss'a satıldı ve Petrol-İş'in örgütlü olduğu fabrikada TİS'te yaşanan tıkanma sonucu 17 Mayıs'ta greve çıkma kararı alınmıştı. 16 Mayıs sabahından itibaren Petrol-İş genel merkezinde süren görüşmeler gece saat 04.00'e doğru tamamlandı.

Petrol-İş İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı Ahmet Baranlı anlaşma sağlandığını sosyal medya sayfasından bildirdi.

İşçilerden alınan bilgilere göre anlaşma şu şekilde:

"2 yıllık imzalanan sözleşmede ilk yıl için ücretlere %100 zam yapıldı. Ayrıca yüksek enflasyondan dolayı 2023 asgari ücrete gelen zammın %50'si seyyanen uygulanacak. Yıllık %2 kıdem zammı alındı.

İkinci yıl için ücretlere enflasyona artı %6 zam alındı."

POLİFLEKS FAURECIA'DA TİS İMZALANDI

Bursa'da bulunan Polifleks Faurecia'da TİS imzalandı. Petrol-İş üyesi işçiler sefalet dayatmasına karşı her gün eylem yaparak taleplerini dile getirmişti.

Anlaşmanın detayları şu şekilde:
İlk 6 ay %100,
İkinci 6 ay enflasyon +6,
Üçüncü 6 ay enflasyon +10,
Dördüncü 6 ay enflasyon +6, kıdem farkı için 0.50 kuruş ilk 6 ay ikinci 6 ay 0.50 kuruş daha zam yapıldı.

Devrimci parti ve legal alanın kullanımı

E. Doruk

Devrimci bir parti açısından, farklı alanlarda ve mecralarda (illegal, yarı legal ya da legal), çeşitli araç ve yöntemlerle sürdürülen siyasal çalışma özü itibarıyla bütünlük arzeder. Bu bütünlük üzerinden devrimci siyasal faaliyetin esasını, devrimci program ve politikalar doğrultusunda işçi sınıfı ve emekçilerin bilincini ve eylemini geliştirmek, bu çaba içerisinde sınıfın ileri kesimlerini örgütlü bir güç haline getirmek ve yarının devrimci süreçlerine hazırlamak oluşturur. Bu bağlamda siyasal mücadele ve çalışmanın, işçi sınıfının gündelik mücadelesini ilerletmekten tarihsel eylemine hazırlamaya, dahası gelecekte sosyalizmin inşası ve sonrasına değin kesintisiz olarak sürdürülmesi gerekir.

Bu denli tarihsel ve güncel öneme sahip bir çalışmanın biricik güvencesi ise, devrimci bir programa sahip, illegal-ihtilalci temellere oturmuş, devrimci sınıf partileridir. Bir başka ifade ile, siyasal mücadele ve faaliyetin gerisinde illegal temellere dayalı devrimci bir örgüt yoksa, siyasal faaliyetin geleceği ve sürekliliği de güvenceden yoksun demektir.

Bunun açık bilincine sahip olan burjuvazi, işçi sınıfının siyasal bir güç olarak karşısına çıkmasını engellemek ya da geciktirmek için, sistemli olarak devrimci parti ve örgütlere saldırır. Etkisiz hale getirmeye, devrimci konumunu sarsmaya, güçsüz düşürmeye ve siyasal etki alanını alabildiğine daraltmaya çalışır. Elbette bu kapsamlı saldırıları devreye sokarken, devrimci parti ve örgütleri kendi denetimi altına almanın ve sistemli olarak legalize etmenin yollarını da arar. Tüm bunların sonuç üretmesi ise, son tahlilde o anki sınıflar mücadelesinin seyrine, mevcut güç dengelerine, devrimci parti ve örgütlerin çizgilerine, devrim konusundaki irade ve kararlılıklarına, toplamında ise dönemin tarihsel koşullarına sıkı sıkıya bağlıdır.

Türkiye'nin yakın tarihine bakıldığında, sermaye iktidarının devrimci harekete dönük ideolojik-siyasal ve fiili boyutları olan çok yönlü saldırılarının nasıl bir sonuç yarattığını görmek zor değildir. Dünyanın devrimci akımlarının büyük bir bölümü, birbirini izleyen tasfiyeciler süreçlerin ardından, bugün artık tümüyle düzen içi bir konuma geçmiş durumdalar. Örgütsel

Devrimci bir parti açısından, farklı alanlarda ve mecralarda (illegal, yarı legal ya da legal), çeşitli araç ve yöntemlerle sürdürülen siyasal çalışma özü itibarıyla bütünlük arzeder. Siyasal mücadele ve faaliyetin gerisinde illegal temellere dayalı devrimci bir örgüt yoksa, siyasal faaliyetin geleceği ve sürekliliği de güvenceden yoksun demektir.

ve siyasal olarak legalizm cenderesine hapsedilmiş bulunuyorlar. Bu sonucun ortaya çıkmasında kuşkusuz yalnızca sermaye iktidarının çok yönlü saldırıları ve başarısı yer almıyor. Sol hareketin bu noktaya gelmesinin gerisinde aynı zamanda ideolojik ve sınıfsal konumlanışa dayalı çok yönlü yapısal zaafı yer almaktadır.

DEVRİMCI MÜCADELE VE AÇIK ÇALIŞMA

“Açık çalışma”, bütünlüklü siyasal faaliyet içerisinde parti politikalarının, şiarlarının ve çağrılarının kitlelere ulaştırılması bakımından önemli bir yer tutar. Buradaki “açık çalışma” vurgusu sadece legal araç ve yöntemlerin kullanılmasına indirgenemez. Zira, her devrimci parti ve örgüt, kendi konumu üzerinden belirlediği illegal-legal araç ve yöntemlerle kitlelere “doğrudan ulaşmayı” esas alır. Çalışmanın “açık”lığı bu geniş kapsamı üzerinden değerlendirilmelidir. Legal araçların, alanların ve olanakların kullanımı, bu çerçevede siyasal faaliyetin sadece bir boyutunu oluşturur.

“Öyle koşullar olur ki, partinin çalışma biçimi çok büyük ölçüde açık biçimler üzerinden yürüyebilir. Zaten kitle mücadelesi geliştiği ölçüde bu kaçınılmaz olarak da böyle olur. Ama buna rağmen partinin geleceği temsil eden bir omurgası vardır; partiyi temsil eden, onun çizgisini ve mücadele değerlerini temsil eden, partinin doğru yolda yürüyüşünün güvencesi olan bir çekirdektir bu aynı zamanda. Bu profesyonel devrimci çekirdeği siz burjuvazinin denetim ve saldırı alanından koruyorsunuz, bütün mesele budur...” (H. Fırat, Partimizin Tüzüğü Üzerine 2: Parti Tüzüğü’müzün İlkesel Bölümü, tkip.org)

Geçmişte, devrimci parti ve örgütlerin belli bir kitleliliğe ulaştığı, devrim ve sosyalizm fikrinin kitleler tarafından benimsendiği ve meşrulaştığı, sınıf ve kitle hareketinin daha gelişkin olduğu dönemlerde, koşulların sunduğu olanaklar dahilinde illegal parti ve örgütler kendi isimleri, şiarları, sembollerini ile doğrudan ve açık bir konum üzerinden kitlelerle bağ kurabiliyor, faaliyetlerini sürdürebiliyor, gelişmelere müdahale edebiliyordu.

İllegalite “sırra kadem basmak” ya da yeraltının derinliklerinde kaybolmak olmadığına göre, bunun böyle olması eşyanın tabiatına da uygundu. ‘70’li yıllar bu tür faaliyetlerin en yaygın yaşandığı, ‘90’ların başı ve ortası da nispeten benzer deneyimlerin kaydedildiği yıllar oldu.

Legal alanın olanaklarını değerlendirmek ise bütünlüğü içerisinde devam eden siyasal çalışmanın özgün bir alanını oluşturmaktadır. Komünistler olarak bu “özgün alan”ı dair daha en başından berrak bir bakış açısına sahibiz.

EKİM I. Genel Konferansı Bildirisi’nde bu konuya dair ortaya konulan şu değerlendirme, komünist hareketin başından itibaren legalitenin kullanımına dair ilkesel bir tutuma hareket ettiğini ortaya koymaktadır:

“İhtilalci örgütlenmeye karşı güçlü bir legalist tasfiyeciler akımının var olduğu günümüz koşullarında, parti örgütlenmesini illegal temeller üzerinde hazırlama pratik çabası sağlam ve sarsılmaz bir inatla sürdürülmeli ve bu çaba tasfiyeciliğe karşı sürekli bir mücadele ile birleştirilebilmelidir. Fakat öte yandan, partinin bu

zorunlu varoluş biçiminin tamamlayıcı ögesi, onun legal biçim, araç ve yöntemleri en iyi şekilde ve sonuna kadar kullanılabilmesidir. Düzen karşısında partinin ihtilalci varoluş biçimini ilkesel önemde gören komünistler için, sorun legal araç ve olanakları küçümsemek ya da bunları illegal örgütlenmenin karşısına koymak değil, illegal bir parti örgütlenmesi ve faaliyeti temeli üzerinde, bu temel koşulların uyum içinde, tüm legal biçim, yöntem ve araçlardan sonuna kadar ustalıkla yararlanabilmektir. Legal olanakları illegal örgütlenme ve faaliyete tabi bir biçimde, onun hizmetinde kullanabilmektir.” (EKİM I. Genel Konferansı / Değerlendirme ve Kararlar, s.131, Eksen Yayıncılık)

PARTİMİZİN AÇIK VE TUTARLI ÇİZGİSİ

TKİP III., IV. ve VI. Kongrelerinde yapılan aşağıdaki değerlendirmeler ise, komünist hareketin mücadele sahnesine çıktığı ilk andan itibaren legal çalışma konusunda saptadığı ilkesel tutumun tutarlı bir savunusunu ortaya koymakta, aradan geçen yaklaşık otuz yıl boyunca bu tutumdaki sürekliliği gözler önüne sermektedir:

“III. Kongre partimizin gerçek maddede bir ihtilalci sınıf örgütü haline gelmesinde bir dönüm noktası olacaktır. Bu önümüzde çok ciddi bir örgütsel gelişme, genişleme, derinleşme ve sağlanışma dönemi olduğu anlamına da geliyor. Kongremizin yaptığı tartışmalar, ulaştığı açıklıklar, vardığı sonuçlar ve sonuçta sağladığı mutabakat, bu konuda en büyük dayanağımızdır. Bu imkânı en iyi biçimde kullanarak yeni düzeyde gerçek bir örgütsel inşa dönemine girmek görevi ile yüz yüzeyiz. Sağlam temellere oturan gerçek bir yeraltı örgütü, bu temel üzerinde kapsamlı ve çok yönlü bir legalite istismarı, illegalite ile legalitenin ilkelere ve amaca uygun bir biçimde birbirleriyle bağdaştırılması, bu açıdan bütünsel bir parti çalışması, bunlar örgütsel alanda bizi bekleyen görevlerin genel çerçevesini oluşturmaktadır.” (TKİP III. Kongresi Kapanış Konuşması..., www.tkip.org)

“Partimiz illegalite-legalite ilişkisinin nasıl kurulacağını, bunların hangi yöntem ve perspektifle birleştirilip uyumlu kılınabileceğini açıklığa kavuşturan Leninist parti teorisi üzerinden inşa edil-

miştir. Hedefleri (ideolojik-programatik çizgisi) ve bu hedeflere ulaşmasını sağlayacak politik çalışması (taktik-siyasal çizgisi) ile bu çalışmanın şekillendirdiği ve kendisini ancak onlar üzerinden hayata geçirebileceği araçları (örgütsel çizgisi) bakımından kurulu düzene sığmayan bir devrimci sınıf partisi için, illegalite ilkesel ve stratejik bir zorunluluktur. Düzeni zor yoluyla yıkmayı hedefleyen bir parti ancak illegal olarak ayakta kalabilir ve faaliyetini her koşul altında kesintisiz olarak ve tavizsiz bir biçimde sürdürebilir. Demek oluyor ki ihtilalci bir parti politik çalışmasının sürekliliğini ancak illegal varoluşuyla güvenceye alabilir. Düzen legalitesini aşan bir açık çalışma da -ki komünistler için legal olanakların ötesinde bir kapsama sahiptir- ancak sağlam bir illegaliteye yaslanarak yürütülebilir.

“Komünistler açısından legalite ise, ilkin, bir sınıf tahakkümü aracı, burjuvazinin baskı ve zor aygıtı olarak sermaye devletini perdeleyen her türlü biçimsel yapının, düzenin her türlü yasal kurumunun, bir başka deyişle bizzat düzen legalitesinin kendisinin etkin bir şekilde teşhir edildiği bir istismar alanıdır. İkinci-

si, kitlelere yönelik ajitasyon-propaganda ve örgütlenme faaliyetini alabildiğine yaygın ve etkili araç, yol ve yöntemlerle yürütmenin, onlarla sayısız alanda keşişmenin, bağ kurmanın vazgeçilmez bir kanalıdır. Nasıl ki sağlam bir illegal temele yaslanmadan düzen sınırlarına ta-kılmayan etkin bir devrimci açık çalışma yürütülemezse, aynı şekilde legalitenin olanaklarını değerlendirmeyen, ondan yararlanarak kendini kitlelerle kurduğu sayısız bağla sarıp sarmalamayan bir illegal örgüt de, bırakalım devrime yürüme-yi, ayakta dahi kalamaz. Bu açıdan legalitenin etkin istismarı hayatı önemde bir taktik sorundur. Doğal olarak taktik olan daima stratejik ve ilkesel olana bağlıdır, her açıdan ona tabidir, her bakımdan onun hizmetindedir.” (İllegal örgüt, legal çalışma ve örgütsel güvenlik sorunları-TKİP IV. Kongresi Sunumu..., www.tkip.org)

“İçinden geçmekte olduğumuz dönemde açık çalışma imkanları giderek daralıyor. Erdoğan yönetimi bu alanda kullanılan araç ve yöntemlere sınır getirmek için baskı politikalarını tırmandırıyor. Elbette büyük bedeller ödenerek

kazınan bu mevzileri kolayından terk etmek doğru olmayacaktır. Tersine, bu mevzileri korumaya çalışmak, güçlendirmek gibi bir sorumlulukla yüz yüzeyiz. Fakat, tarihsel deneyimler üzerinden biliyoruz ki, bu kadarını dahi başarmanın yolu illegal-ihtilalci mücadeleyi güçlendirmekten, fiili-meşru direnişi büyütmekten geçiyor.

“Parti olarak içinden geçilen sürecin zorluklarını ihtilalci çalışmayı güçlendirmekle bakışı ile değerlendirmek, açık çalışmada kazanılan mevcut mevzileri de bu bakış üzerinden tutabilmek zorundayız.” (TKİP VI. Kongresi Belgeleri / Devrimci örgüt ve kadro sorunları üzerine..., www.tkip.org)

Farklı tarihsel kesitlerde ve koşullarda toplanan parti platformları belgelerinden yukarıya aldığımız geniş aktarmalar, partimizin illegalite-legalite ilişkisi ve “açık çalışma” konusunda her zaman açık ve tutarlı bir çizgiye sahip olduğunu ortaya koymaktadır.

İLLEGAL TEMEL ÜZERİNDE LEGALİTENİN İSTİSMARI

Partimizin benimsediği Leninist parti

anlayışı, her türden legal faaliyetin gerisinde muhakkak illegal-ihtilalci konuma sahip bir parti örgütü olması gerektiğine işaret etmektedir. Lenin'in özellikle tasfiyeciliğe karşı yazdığı makalelerde bu ilkenin altı sıklıkla çizilir. Buna göre, illegal konum ve faaliyet temeldir, legal çalışma bu illegal temele tabidir ve onun hizmetindedir, öyle de olmak zorundadır.

Bu yaklaşım parti tüzüğümüzde şu ifadelerle tanımlanmaktadır:

"Parti, burjuvazinin gerici sınıf egemenliği koşullarında, illegal temeller üzerinde örgütlenmeyi, örgütsel varlığını ve siyasal faaliyetini her koşulda sürdürebilmenin biricik gerçek güvencesi sayar... Bu ilkesel temel üzerinde ve ona tabi bir biçimde, burjuva legalitesini en etkin bir biçimde kullanır." (TKİP Tüzüğü, 1. Bölüm)

Bu böyle olmak zorundadır; zira legalitenin etkin ve devrimci amaçlara en uygun bir biçimde kullanılabilmesinin güvencesi de bizzat bu illegal temeldir. Kaldı ki burjuva düzeni koşullarından legal imkanlar her zaman sınırlı ve koşulludur. Sınıf hareketi ve toplumsal mücadelenin güçlü olduğu koşullarda legal alanın istismarı daha olanaklı hale gelebilir. Bu zeminde kimi mevzi ve araçlar elde edilebilir. Fakat, sermaye diktatörlüğü koşullarında, legal alanda elde edilen hiçbir kazanımın güvencesi bulunmamaktadır. Yakın tarihimizin olayları (darbe dönemleri) bu gerçeğe yeterince açıklık sağlamıştır. Sermaye iktidarı karşı saldırıya geçtiği dönemlerde ilk elden sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin, ilerici-devrimci yayınların ve kurumların kapılarına kilit vurmuştur. Her tür legal faaliyet yasaklanmış, bu alanlarda konumlanan binlerce insan zindanlara doldurulmuştur.

Böylesi koşulların oluşması için darbelerin yaşanması da gerekmiyor. Bugün içerisinde bulunduğumuz çok özel koşulları irdelemek ve bundan gerekli sonuçlar çıkarmak da fazlasıyla açıklayıcı ve öğreticidir.

YAKIN DÖNEM GELİŞMELERİ VE LEGAL ALANIN KULLANIMI

Yirmi yıllık AKP dönemini, gerici-faşist iktidarın özellikle toplumsal mücadeleye ve somutta devrimci-ilerici güçlere dönük sinsi ve sistemli saldırılarını özetlemek, konumuz açısından önem taşıyor.

AKP, 2002 yılında hükümet koltuğuna oturduğu dönemde "ileri demokrasi", "demokratik Türkiye", "AB ile tam uyum", "darbelerle hesaplaşma" vb. riyakâr söylemleri dilinden düşürmüyordu. Kürt sorunu üzerinden "açılımlar" yapıyor, sonuçları bugün daha net görünen "çözüm süreci" masaları kuruluyordu. Bu sözde adımlar ve düzenlemeler toplu-

mun önemli kesimlerini etkilemiş, kimi sol çevrelerde ise kafa karışıklığına neden olmuştu.

Fakat bu aynı dönemde AKP, bütünüyle iktidar gücünü eline geçirmek için adım adım her türlü gericiliğin koalisyonu olarak hareket etti (Gülen cemaati ile balayı yılları idi bu yıllar). Özellikle 11 Eylül sonrası uluslararası gelişmelerden de faydalanarak ilerici-devrimci kesimleri hedef alan saldırıların fiili ve yasal dayanaklarını adım adım oluşturdu. Görünürde ilerletilen "demokratikleşme süreci"nin arka planında inşa edilen çok yönlü saldırganlık, yine emperyalist dünya ile uyum halinde idi. ABD, İngiltere, Fransa, Almanya gibi emperyalist merkezlerde "terör" demagojisi eşliğinde polis devleti uygulamaları yasal zeminlere kavuşturulurken, bu aynı süreçte Türkiye'de de ilerici-devrimci güçleri ve Kürt hareketini hedef alan saldırılar hayata geçirildi.

İlkin "terör" kavramının kapsamı alabildiğine genişletildi. Devrimci, ilerici, demokratik mücadele dinamikleri bu kapsama dahil edildi. Yılların mücadelesi ile elde edilen yasal-legal mevziler hedefe konuldu. Bu süreç devrimci-ilerici siyasal faaliyetin kuşatılması ve boğulması anlamına geliyor ve bu açıdan emperyalist güçlerle bir sıkıntı yaşanmıyordu.

Son on yıllık süreçte ise bu saldırılar dizginlerinden boşaldı. Özellikle 2015 Haziran seçimlerinin ardından dinci-faşist iktidar saldırganlıkta gemi aziya aldı. Çözüm sürecine nokta konularak masa devrildi ve yeni bir kirli savaş konseptine geçildi. Devrimci-ilerici güçlere, Kürt halkına ve her türden toplumsal muhalefete karşı kapsamlı bir saldırı dalgası

başlatıldı. 2016'da yaşanan 15 Temmuz darbe girişimi ise, AKP gericiliği tarafından "Allah'ın lütfu" sayılarak, faşist tek adam rejiminin inşasına hız verildi. Bu dönem boyunca ülke OHAL koşullarında yönetildi. Her türlü keyfilik ve kuralsızlık kural haline getirildi. Sıradan sosyal medya paylaşımları dahi yargılama konusu edildi. Sıradan basın açıklamaları dahi "terörist eylemler" olarak tanımlandı.

Özetle, AKP'li ilk yıllarda "demokratikleşme" cılası ile makyajlanarak ama gerçekte 11 Eylül konsepti esas alınarak devreye sokulan saldırılar, son 6-7 yıldır hiçbir kural, nizam tanınmayan faşist tek adam rejimi koşullarında doruk noktasına ulaştı. Bu süreç, burjuva düzen koşullarında legal olanakların istismarı konusunda da dolaysız sonuçlarını yarattı. Gerici-faşist rejim gerek yıllara yayılan yasal düzenlemelerle gerekse fiili-keyfi uygulamalarla bu alanı alabildiğine daraltmış durumda. Öyle ki, devrimci siyasal faaliyet darbe dönemlerini aratmayacak kapsamda kuşatılmış bulunuyor. Tamamen keyfi biçimde şu ya da bu kentte ilgili mülki idare amirliği ya da doğrudan içişleri bakanlığı tarafından her türden eylem, etkinlik, stant açma, bildiri dağıtma, afiş asma vb. faaliyetler yasaklanabiliyor. Ortada bir yasaklama kararı olmasa dahi bu tür eylem ve etkinlikler "terörist faaliyet" olarak kodlanarak saldırının hedefi haline getirilebiliyor, bütün muhalefet güçleri "terörle" ilişkilendirilebiliyor, vb...

ASIL OLAN GÜÇLENDİRİLEREK TALİ OLAN MEVZİLER SAVUNULABİLİR

Legal çalışma ya da burjuva legalitesi-

nin istismarı bağlamında günümüz Türkiye'sindeki tablo özetle bu şekildedir. Gerici-faşist rejim uzun bir süredir muhalif tüm kesimlerin siyasal-örgütsel varlığını hedefe koymuş bulunuyor. Sendikaların ve meslek örgütlerinin ya da burjuva muhalefetin dahi hareket alanını kısıtlamak için çırpınıp duruyor.

Komünistler, geçici olmaya mahkum bu durumun, sınıf ve kitle hareketinin geliştirilmesi, toplumsal mücadelenin ilerletilmesiyle aşılabileceğinin açık bilincindedir. Fakat bu bir süreç işidir ve bu sürecin nasıl ilerletileceği ise belirleyici bir öneme sahiptir. Bu noktada yapılması gereken, her adımda illegal ihtilalci temeli güçlendirmek, siyasal faaliyeti bu güvenceli zemin üzerine oturtmak, buradan hareketle açık-legal-meşru çalışma alanlarını ve mevzilerini sahiplenmek ve bu sahiplenmeyi emekçilere mal etmeyi başarmaktır. Bununla amaçlanan elbette kendi başına burjuva legalitesinin istismar alanlarını genişletmek değildir. Esas olan, bunu da sağlayacak ve imkanlarını arttıracak tarzda ve bütünlüğü üzerinden, devrimci siyasal çalışmanın savunulması, sahiplenilmesi, güçlendirilmesidir. Bu başarılabilmek için kitlelere mal edilebildiğinde, devrimci mücadelenin legal alandaki imkan ve mevzileri de çoğaltacak ve güvence altına alınabilecektir.

Günümüz nesnel koşulları üzerinden legal alanın istismarına dair somut tartışmalar yapmak, sonuçlar çıkarmak ve hayata geçirmek tüm parti örgütlerinin yakıcı bir gündemi olarak önümüzde durmaktadır.

EKİM, SAYI: 328, NISAN 2023
(TKİP.ORG SITESİNDEN ALINMIŞTIR...)

Denizlerin mirası sandıklara hapsedilemez!

E. Eren Yılmaz

Denizlerin idam edilmelerinin 51. yıldönümü. Her yıl 6 Mayıs'ta olduğu gibi bu yılda başta Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in mezarları başında olmak üzere ülkenin birçok yerinde anmalar gerçekleştirildi. '71 devrimci çıkışının sembol isimlerinin mücadeleleri, idealleri, kararlılıkları ile devrim ve sosyalizm inançları dillendirildi. Bugünlere yol gösterdikleri vurgulandı, mücadelenin sürdürüldüğü belirtildi. Ülkenin farklı şehirlerinden yansıyan görüntüler, Denizlerin anmalarının geçmiş yıllara göre daha kitlesel olarak gerçekleştiğini gösteriyor.

Burjuva düzen partilerinden reformist sol çevrelere kadar geniş bir kesim bu anlamalarda yerini aldı, kimi anmaları bizzat bu parti ve çevreler örgütledi. Anmaların içerikleri örgütleyen kurumlara göre kimi farklılıklar gösterse de benzer yanları Denizlerin ortak değerler olduğu, onların bağımsızlık, anti-emperyalizm, demokrasi, sosyalizm vb. düşünce ve mücadelelerinin güncelliği üzerineydi. Anmalara rengini veren bir diğer başlıkta 14 Mayıs seçimleri idi. Birçok reformist parti ve çevre güncel politik yaklaşımlarına Denizler vesilesiyle gerekçe sunmaya, onlarla bağı içinde izah getirmeye çalıştı. Hatta, AKP gericiliğine dolgu malzemesi olan DSP Genel Başkanı, "Denizler yaşasalar bugün AKP'ye oy verirdi" biçiminde rezilce açıklama yapma arsızlığını gösterebildi.

Denizler düzene karşı devrim çıkışının, bu uğurdaki mücadele ve kararlılığın, devrim davası uğruna yiğitçe ölümü karşılamanın adıdır. Yarattıkları değerler, gösterdikleri yol, kararlılıkla sahip çıktıkları ve uğrunda darağaçlarına korkusuzca yürüdükleri inançları bugüne dek silinemedi ve yeni kuşaklara yol göstermeye devam ediyor. Onlar, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya gibi devrimcilerle birlikte '71 devrimci çıkışının önderleri ve Türkiye'de devrim ve sosyalizm mücadelesinin önemli bir dönemecinin mimarları olarak tarihe kazındılar. Bu çıkışın ülkede yarattığı değer onların hala kitlesel olarak sahiplenilmesine, bir bayrak olarak yükseltilmesine ve yıllardır sermaye düzeninin tüm çabalarına rağmen silinemeyen devrimci anılarına ışık tutuyor.

Denizler bağrında yetiştikleri '60'lı yıllara rengini veren reformist-parlamentarist sol çizginin sınırlarına sığma-

arak, düzene karşı devrim bayrağını yükseltmiş, sermaye düzenini ve devletini karşılarına alarak, canları pahasına devrim safında yer almışlardı. Bu çıkışa önderlik ederek, bugünlere dek uzanan devrimin zorunluluğunun ve ideallerinin ilham kaynağı olmuşlardı. Denizleri anmak, Denizlerin anısına sahip çıkmak, onların mücadelesinin bugün devamcısı olma iddiası ancak onların "düzene karşı devrim" kararlılıklarını sahiplenmekle olanaklı olabilir. Aksi her tutum ve pratik açık bir istismar değilse eğer, boş bir seremoni olmaktan öteye gidemez.

Denizlerin devrim yapmak için karşılarına aldıkları bu düzenin, kurucu partisi CHP'yi, idamlarına onay veren çok sayıda CHP milletvekili gerçeğinin üzerinden atlayarak, CHP'nin sağda-solda yaptığı ve açık bir "istismar" olan anmalar hakkında söz söylemek gereksiz. Denizlerin devamcısı, devrim mücadelesinin bayraktarları olduklarını dillerinden düşürmeyen reformist çevrelerin tutarsız, samimiyetsiz ve artık açık bir istismar haline gelen "anma ritüelleri" daha çok üzerinde durmayı hak ediyor. Denizlerin devrimci bir kopuşla ayrıldıkları ve yeni bir dönemin kapılarını araladıkları devrim mücadelesini bir kenara bırakarak,

onların terk ettikleri konuma gerisin geri dönerek ve üstelik Denizler anmalarının içeriğini 14 Mayıs seçimleri üzerinden parlamentarist ham hayallere bağlayanların tutarsızlığı solun geldiği yeri gösteriyor.

Denizler sol hareketin kendi evrimi içinde ortaya çıkan ve belli yönleriyle bir samimiyet taşıdığı dahi söylenebilecek '60'lı yılların reformist-parlamentarist çizgisinin düzenin içine hapsolmek olduğu gerçeğini görerek bir kopuş gerçekleştirmişlerdi. Düzeni yıkmayı değil de aşırılıklarını törpülemeyi program haline getiren, bunun ise burjuva seçim süreçlerinden geçtiğini düşünen çizginin aşılmasıyla '70'li yılların devrimci örgütleri ortaya çıkmıştı. '80 askeri faşist darbesi ile birlikte yaşanan kolay yenilginin ağırlığı altında tasfiyeci bir sürece giren dönemin devrimci örgütlerinin bugün vardıkları yer ibretlik. Yenilginin ürünü olarak terkedilen çizgi ve düne kadar utangaçça savunulan yaklaşımlar, bugün artık yerini temelsiz söylem ve vaatlerle bezemiş parlamenter avanaklığa bırakmıştır. Devrim idealleri, devrimci örgüt fikri, işçi sınıfının devrimci misyonuna güvensizlik, bugünün reformist parti ve örgütlerinin genel bir tutumudur.

Ana gövdesiyle cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Kemal Kılıçdaroğlu'nun arkasına hizalanan, işçi ve emekçilere "değişimin" sandıklardan geçtiğini dillendiren reformist sol grupların "devrim" söylemlerinin samimiyeti ne ise, düzene karşı devrim diyen Denizlerin anmaları karşısında gösterdikleri ikiyüzlülük de odur. Denizlerin devrim sorunu olarak gördükleri ve düzenin temellerinden yıkılmasıyla elde edileceğini düşündükleri temel yaklaşımları, bugünün reformistleri tarafından seçimler ve parlamentoda elde edecekleri mevzilere dönüşmüş bulunuyor. Sermaye devleti, seçimleri gibi yeri geldiğinde üzerine kıyametler kopartılan ve teoriler dizilen gerçeklikler karşısında kitlelere seçimleri kurtuluş yolu olarak gösteriyorlar. Emperyalizme karşı bağımsızlığı, demokrasiyi hatta ve hatta sosyalizmi burjuva seçim sandıklarından çıkarabileceklerini iddia ediyorlar.

Denizler devrime aittir ve öyle kalacaklar. Nasıl ki işçi sınıfı ve emekçilerin gelecek özlemi, yarının eşit ve özgür dünyası seçim sandıklarına sığmıyor ise, Denizlerin devrimci mirası da sandıklara hapsedilemez!

İbrahim Kaypakkaya mücadelemizde yaşıyor!

S. Dede

İbrahim Kaypakkaya'nın Amed zindanlarında katledilişinin 50. yılındayız. İbrahim Kaypakkaya devrimci militan duruşu ve devrimci hareket içinde özgün görüşleri ile elli yılın çağrısı "Düzene karşı devrim!" şiarını, '71 devrimci kopuşunun diğer yiğit önderleri Deniz Gezmişler ve Mahir Çayanlar ile birlikte yükseltmeye devam ediyor!

Tarihin kimi zaman sarsıcı bir şekilde değiştiği, birkaç yılın mücadele yılındaki birkaç on yıla bedel olduğu dönemler vardır. Sınıf ve kitle hareketinin alabildiğine yükseldiği, grevlerin, işgallerin, boykotların gerçekleştiği '60'lar ve '70'lerde böyledir. İbrahim Kaypakkaya'nın da aralarında olduğu 68 kuşağı işte böylesine özgün bir dönemi omuzlamışlardır. Hem de bir an tereddüt dahi etmeden. Üstelik o zamana kadar var olan "düzen içi reformist anlayışı" reddederek. Onlar ne parlamentodan ne de Kemalist orducu-darbeci anlayıştan medet umdular. Kurulu düzeni karşı cepheden reddettiler. Bu yiğit devrimciler önce reformist parlamentarist TİP'in etkisinden, sonra ise orducu darbeci anlayışın etkisinden çıktılar. Her biri sonsuz bir inanç ve kararlılıkla mücadele ettiler. Sinan'lar Nurhak'ta, Mahirler Kızılder'e, Denizler Ulucanlar'da, Kaypakkaya ise Amed zindanında militanca direnişin, baş eğmezliğin adı olarak ölümün üzerine yürüdüler. Türkiye devrimci hareketinin önderleri olarak gelecek kuşaklara devrimci değerleri ve ilkeleri bir eşik olarak bıraktılar. Onların elli yıllık çağrısı "Düzene karşı devrim!" bugün de devrimci ilke ve değerler için en temel eşik ve mirastır. Geçmişin devrimci hareketlerinde tasfiyeciliğin, devrimden kaçışın her geçen gün daha da büyüdüğü, devrimci bakış açısının, şiarların ve pratiğin; reformist düzen içi bakış açısı, şiarlar ve pratiğe dönüştüğü, böylesi bir dönemde bu elli yıllık çağrı komünistler tarafından işçi ve emekçilere, gençlere, kadınlara inanç ve dirençle ulaştırılıyor.

"Çelik aldığı suyu unutmayacak"

İbrahim Kaypakkaya, yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1948 yılında Çorum'da dünyaya geldi. İlkokul çağına kadar doğduğu köyde kaldı. Ardından ilköğrenimini Karamahmut Köyü, Ortakışla ve Alacaköy'de tamamladı. 1961 senesinde Hasanoğlan Öğretmen Okulu'nu kazandı. Burayı başarı ile okudu ve İstanbul'da

Çapa Yüksek Öğretmen Okulu kazandı. Aynı zamanda İstanbul Üniversitesi'nde Fizik bölümü okuyordu. Bu dönemde dünyada olduğu gibi Türkiye'de de antiemperyalist mücadele ve kitle hareketi yükseliyordu. Fabrikalarda grevler, direnişler yaşıyor, topraksız köylülerin işgalleri yaygınlaşıyor, üniversitelerde boykotlar örgütleniyordu. 1968 yılının mart ayında İbrahim Kaypakkaya arkadaşları ile birlikte Çapa Öğretmen Okulu'nda FKF'ye bağlı Çapa Fikir Kulübü'nü kurdu. Bunun hemen ardından TİP ve FKF içinde başlayan ideolojik-pratik ayrılıklar sonrasında MDD saflarına katıldı.

Kaypakkaya daha sonra kendisinin ve gençliğin büyük bir kısmının MDD'ye geçişini anlattığı bu dönemi şöyle özetledi: "Gelişen zaman içinde FKF gençlik örgütünde bazı görüş ayrılıkları belirmişti. Bu bir bakıma, ilerleyen bilincin ve edinilen tecrübelerin doğal sonucuydu... Ben bu ayrılığa MDD'yi (Milli Demokratik Devrim) savunan grup içerisinde yer aldım. Türk Solu ve Aydınlık Sosyalist Dergi çevresi, tam ve -kelimenin gerçek anlamında- devrimci mahiyette olmakla birlikte, TİP'e göre, işçilerin, köylülerin, gençliğin ve diğer halk kitlelerinin demokratik ve devrimci anlamda eylemlerine biraz daha fazla ilgi göstermeye çalıştı."

1969 ve 1970 yıllarında İbrahim Kaypakkaya yükselen direnişlerin en ön safında yer aldı. Değirmendere'de topraksız köylülerin işgal eyleminde, Demir Döküm, Pertrix, Horoz Çivi, Ege Sanayi, EAS Akü, Gslaved, Gamak, Singer, Derby ve Sungurlar'da gerçekleşen grev ve direnişlerde işçilerin yanındaydı. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nde en ön

saftaydı.

'70'li yılların başından itibaren Çorum, Antep ve Malatya'yı gezdi. Burada yoksul halkın yaşadığı toplumu, ekonomiyi tahlil eden metinler ve yazılar hazırladı. Kaypakkaya, bu dönemde oldukça genç yaşına ve sınırlı ideolojik kaynaklara rağmen, Türkiye devrimci hareketinin düşünsel-ideolojik birikimine -bütün eksikliklerine rağmen- önemli katkılarda bulundu. Toplumun önemli bir biçimde olumsuz etkilendiği "Kemalizm" ve "Kürt sorunu" tabusu üzerinden yerleşik bakış açısıyla hesaplaşmaya girdi. Kürt ulusal sorununu tarihsel temelleri üzerinden anlatmaya çalıştı. Kaypakkaya'nın bu özgül yanı bugün hala ondan duyulan korkunun ise en temel nedenlerden biridir.

1972'de Türkiye Komünist Partisi-Marksist Leninist (TKP-ML) ve ona bağlı olan Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu'nu (TİKKO) kurdu. Bu dönemde askeri faşist sıkıyönetim İbrahim Kaypakkaya hakkında yakalama kararı çıkardı. 4 Ocak 1973'te Dersim'de Vartnik-Mirik mezrasında çıkan çatışmada yoldaşı Ali Haydar Yıldız'ı kaybetti, İbrahim yaralandı. 5 gün boyunca köylerde kalan İbrahim Kaypakkaya, 29 Ocak 1973'te kaldığı bir köyde, bir hainin ihbarı üzerine yakalandı. Yaralı olmasına rağmen kilometrelerce yürütüldü, ayakları dondu. Çeşitli işkencelerden geçirildi, ser verip sır vermedi. 18 Mayıs 1973'te Amed Zindanı'nda katledildi.

Devrimci hareketimizin bu yiğit militan önderinin katledilişinin üzerinden elli yıl geçti! Elli yıl önce zindanda ağır işkencelere rağmen "komünist kimliğini" başı dik bir biçimde savunan, ancak "örgütsel hiçbir şey söylemeyeceğini" vurgulayan

Kaypakkaya'dan duyulan korku bugün de sürüyor. Burjuva sömürü düzeninin temsilcileri Kaypakkaya'nın adına, resmine dahi tahammül edemiyor, taktığı "kasketi" takanlar yargılanıyor, tutuklanıyor. Elli yıl önce defnedildiği köy mezarlığı hala jandarma kuşatması altında tutuluyor. Sermaye devletinin Kaypakkaya'nın adına ve anısına bu azgın saldırısının ardından ise büyük bir sınıf korkusu yatıyor. Kurulu sömürü düzeninin yıkılmasından, emeğin özgürleşmesinden korku duyuyorlar. Devrimci ilke ve değerlerin toplumun büyük kesimlerine özellikle de işçi sınıfına anlatılmasından, tıpkı '60'larda '70'lerde olduğu gibi işçi ve emekçiler tarafından benimsenmesinden korkuyorlar. Zira kapitalist düzen her geçen gün ne kadar yaşanmaz olduğunu, insanlığın gelişimi önünde nasıl bir engele dönüştüğünü gözler önüne seriyor.

Burjuvazinin korkusu boş değil!

Kaypakkaya'nın "ser verip sır vermeden" savunduğu ve miras bıraktığı devrimci ilke ve değerler bugün bu toprakların devrimci sınıf partisi tarafından temsil edilmekte ve savunulmaktadır! Elli yıllık "Düzene karşı devrim" çağrısı sınıf devrimcileri tarafından fabrikalarda, sokaklarda, üniversitelerde, meydanlarda haykırılmaya devam ediyor! Bugün soldaki tasfiyeciliğin eskiden devrimci-demokrat olan akımlardaki son devrimci kırıntıları dahi götürdüğü günlerden geçiyoruz. Ama İbrahim Kaypakkaya'nın şu sözleri geleceğe de ışık tutmaya devam ediyor: "Türkiye'nin geleceği çelikten yoğruluyor. Belki biz olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu unutmayacaktır."

İşçi sınıfı iktidarından ne anlıyoruz?

Seçim süreci sona erdi... Ortada boğazına kadar suça, yolsuzluğa, hırsızlığa, ahlaksızlığa batmış bir iktidar var. İşçi ve emekçilerin büyük bölümünü yıllardır açlık sınırında yaşamaya mahkûm etmiş bir iktidar... Ama seçim sonuçlarına bakılırsa parlamentodaki gücünü ve konumunu hala koruyor. Oysa düzen muhalefeti ondan nöbeti devralmak için seçim sürecinde neler yapmadı ki? Buna rağmen sonuç değişmedi. Parlamenter pasifliğe mahkûm edilen kitlelerin düşünce ve tercihleri, bir suç ve hırsızlık çetesi haline gelmiş AKP'nin yarattığı düzende çok sınırlı bir değişime bile olanak tanımadı. Parlamenter alanın gerçek sınırları konusunda 14 Mayıs seçimleri çok şey anlatıyor.

Burjuva parlamentosu alanı kitleleri edilgenliğe ve pasifliğe mahkûm eder. Demokrasi adı altında her dört ya da beş yılda bir sandığa giden ve ardından yeni bir seçime kadar politik yaşamın dışında itilmesi gereken seçmen bireyler olarak bakar onlara. Bu pasiflik, bu edilgenlik, kitlelerin bilinci ve davranışında esaslı bir değişimin en büyük engelidir, en temel barikatıdır. Bu düzen altında burjuva temsili kurumların ve seçimlerin temel işlevi de zaten budur. Her zaman da bu olmuştur. 14 Mayıs seçimlerinin mevcut tablosu bunun temel önemde bir kanıtlanmasıdır.

Ama "Millet İttifakı" olarak bilinen düzen muhalefeti seçimlerden başarıyla çıksaydı bile sonuç esaslı yönünden yine de değişmezdi. Dolayısıyla bu düzen altında iktidarın gerçek manada seçimlerle değişmediğini ve değişmeyeceğini bilmek, işçiler ve emekçiler için hayati önemdedir. Seçimler, iktidarı değil; sermaye sınıfı adına dümene belli bir süreliğine kimin geçeceğini belirler sadece. Birbirinden farklı sermaye partilerinin seçimleri kazanıp nöbeti devralmasının elbette yol açacağı bazı farklıklar vardır. Ancak hangi parti ya da partiler koalisyonu yürütmenin başına geçerse geçsin, temelde burjuvaziye, onun sınıfsal istem, çıkar ve tercihlerine hizmet ederler.

İlk sınıflı toplum olan köleci toplumdan günümüzün kapitalist toplumuna kadar, üretim araçlarına hâkim olan, toplumsal zenginlikleri kendi tekeline alan sınıf, iktidarın da gerçek sahibidir. Her döneminin sömürücü egemen sını-

fi, kendi sefil çıkarlarını tüm toplumun çıkarlarının üzerinde tutmuştur. Kendi düzenlerini devam ettirebilmek adına devlet denilen baskı aygıtıyla, yani ordusuyla, polisiyle, yargısıyla, tüm öteki devlet aygıtlarıyla, toplumu denetleyip şekillendirmeye, kendi çizdiği sınırlar içine hapsedmeye çalışmıştır.

Tarihteki sömürücü egemen sınıfların sonuncusu olan burjuvazi, iktidarını kaybetmemek, özel mülkiyet ve sömürüye dayalı düzenini devam ettirebilmek için, yeri gelmiş baskı ve teröre başvurmuş, ihtiyaç duyduğunda dosdoğru faşizme yönelmiş ya da gerici savaşlar çıkartmıştır. Bu arada, işçi ve emekçilerin bilincinde kendi kendini yönetiyormuş yanılsaması yaratmak için, parlamenter seçimlerden ve temsili kurumlardan başarıyla yararlanmıştır.

İşçi sınıfının mücadelesi ve örgütlülüğünün yükseldiği dönemlerde ya bunları dosdoğru ezmek yoluna gitmiştir ya da duruma göre, kendi düzeninin sınırları içinde hak ve özgürlüklere belli sınırlarda katlanmak zorunda kalmıştır. Mücadelenin zorladığı durumlarda bazen bunu kendi de tercih etmiştir. Böylece kendi iktidarını tehdit edenleri düzen sınırlarına çekmeye, bu yolla onları ehlileştirilmeye, kurulu düzen içine hapsedmeye çalışmıştır.

Bu oyunun bir parçası olarak, seçimler yolu ile, kendi hizmetinde olan ama

zamanla yıpranan bir hükümetin yerine, başka partilerin, onların oluşturduğu hükümetlerin geçmesini sağlamıştır.

Bu düzen altında seçimlerle bazı şeyler elbette değişebilir. Ama düzenin üzerine oturduğu temeller her zaman olduğu gibi kalır. İşçi sınıfının ve emekçilerin sistematik baskı ve sömürüye maruz kalması bunların başında gelir.

İşçi sınıfının "bahar"ı ancak kendi mücadelesi ile gelir. Ve ancak bu düzenin temellerinden yıkılması (ki bunun ilk adımı onu ayakta tutan sermaye iktidarının bir devrimle yıkılmasıdır), köklü devrimci değişimlerin koşullarını yaratır. İşçi sınıfı ve emekçi müttefikleri iktidar gücü haline gelir, sermaye sınıfının tekelindeki birikmiş zenginliklere el koyar ve onu tüm toplumun hizmetine sunar.

Hiçbir düzen partisi bu düzenin temellerine dokunmaz. Bu düzen çerçevesi içinde kalındığı sürece hiçbir seçim sonucu emekçilerin yaşamında esaslı bir değişim yaratmaz. Birikmiş zenginlikler sermaye sınıfın elinde kalır, emek sömürüsü devam eder, haramilerin saltanatı sürer.

Ne zaman ki işçi sınıfı kendi birliğini kurar, örgütlenip ayağa kalkar, emekçi müttefiklerini de yanına alarak bu sömürü düzenini yıkmak yolunu tutar, işte o zaman gerçek kurtuluşun da yolu görünür, önü açılır. İşte o zaman işçi sınıfı burjuva iktidarını yıkarak ve yerine kendi iktidarını kurarak, böylece gerçek mana-

da köklü bir toplumsal değişimi gerçekleştirmiş olur.

İŞÇİ SINIFI İKTİDARI NASIL OLUŞACAK VE İŞLEYECEK?

Burjuva devlet aygıtı son tahlilde burjuvazinin sınıf çıkarlarının korunması için şekillenmiş bir mekanizmadır. Bu yüzden bu aygıt bütün yapılarıyla dağıtılacak, yönetim işçi ve emekçi meclislerine geçecektir. Tüm temsilci ve görevliler seçimle işbaşına gelecek, kendilerini sürekli olarak denetlemekle yükümlü seçmenlerinin çoğunluğu tarafından görevden alınabileceklerdir. Temsilci ve görevlilerin ücreti, kalifiye bir işçinin ortalama ücretini geçmeyecektir.

Emekçi kitlelere tüm temel özgürlükler derhal ve eksiksiz olarak tanınacaktır. Bu özgürlüklerin genel planda ilanı ile yetinilmeyecek, emekçiler tarafından fiilen kullanılabilmesi için gerekli tüm önlemler alınacaktır.

Yasama ile yürütmeyi birleştirecek, emekçi kitleler yasaların yapımına doğrudan katılacak, yönetim işleri bir grup azınlığın ayrıcalığı olmaktan çıkarılacaktır.

Merkezi iktidarın saptadığı genel esaslar çerçevesinde, kapsamlı bir yerel özyönetim uygulanacaktır. Tüm yerel yöneticiler yöre halkı tarafından seçilecek ve görevden alınabilecektir.

Çürümüş yargı sistemi tümünden tasfiye edilecektir. Yargı yetkisi, üyeleri işçiler ve emekçiler tarafından seçilen halk mahkemelerine geçecektir.

İŞÇİ SINIFI İKTİDARI NE DEMEKTİR?

İşçi sınıfının iktidarı demek, temel üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin son bulması demektir. İşçi sınıfının iktidarı demek, insanın insanı sömürüsünün son bulması demektir.

İşçi sınıfının iktidarı demek, kâr odaklı değil insan ve toplum odaklı üretim demektir. İşçi sınıfının iktidarı demek, piyasaya dayalı anarşik üretimin yerini emekçi kitlelerin temel maddi ve kültürel ihtiyaçlarına dayalı planlı bir ekonominin almasıdır.

İşçi sınıfının iktidarı demek, üretkenlerin yönetimi doğrudan sağlaması, hiç kimsenin ve hiçbir kurumun yönetim ayrıcalıklarına sahip olmaması demektir. Toplum için birlikte üretkenlerin, toplum

adına ülkeyi de birlikte yönetmesi demektir. İşçi sınıfının iktidarı temel insani ihtiyaçların (gıda, barınma, sağlık, eğitim, ulaşım, iletişim vb.) ücretsiz olması, herkes için ulaşılabilir olması demektir. Açlık ve yoksulluğun sona ermesi, üretilen tüm zenginliklerden eşitçe ve kardeşçe yararlanabilmek demektir.

İşçi sınıfının iktidarı demek, halklar arası düşmanlıktan ve kirli savaşlardan beslenen sermaye iktidarının son bulması, halkların özgürlük, eşitlik ve kardeşlik içinde birlikte yaşaması demektir.

İşçi sınıfının iktidarı demek, her türlü ulusal, cinsel, etnik ayrımın son bulması demektir.

İşçi sınıfının iktidarı demek, emeğin özgürleşmesi, emeğin kurtuluşu ve dolaşısıyla tüm insanlığın kurtuluşu demektir.

PARİS KOMÜNÜ NEYDİ VE NELER BAŞARDI?

Parisli işçiler 1871 yılında Paris Komünü'nü kurarak iktidarı ele geçirdiler. Bugün için bir aldatmacadan, işçi ve emekçilerin kendi kendini yönetiyormuş yanılsamasından ibaret olan burjuva parlamenter seçimlerin yerine, gerçek bir işçi demokrasisi kurdular. Üretenler yönetmeye de başladı.

Burjuvazinin temel baskı aygıtları olan düzenli ordu ile hantal ve çürümüş bürokrasi kaldırıldı. Yerini emekçilerin örgütlü gücü ve silahlı milisleri aldı.

Parisli işçi ve emekçilerin yaşamlarını çekilmez hale getiren borçlar ertelendi. Rehine verilen her şey emekçilere iade edildi.

Paris Komünü, çalışma koşulları ve düzenine dair planlamaları işçilerin kendilerinin yapması için, üretim dernekleri ve kooperatiflerini destekledi. Kamu işletmelerinde yönetim çalışan işçilere devredildi. Atıl haldeki atölye ve fabrikalar işçi birliklerinin denetimine verildi.

Eğitim parasız hale getirildi. Tüm işçi mahallelerinde kreşler açılması planlandı. Din ve devlet işleri, kilise ve eğitim işleri birbirinden ayrıldı, gerçek manada bir laiklik tesis edildi. Kilisenin mal varlıklarına toplum adına el konuldu.

Parisli Komünarlar kurdukları işçi iktidarı ile, bu iktidarın yalnızca 72 gün gibi kısa bir süre içinde başardıkları ile, Fransız ve Prusya burjuvazisine korku saldı. Paris Komünü öncesinde kendi aralarında savaş halinde olan bu iki ülkenin gerici burjuvazisi, Parisli işçilerin iktidarını birlikte boğazladılar.

Tarihin ilk işçi iktidarı olan Paris Komünü'nün yiğit Komünarları eserlerini korumak için son nefeslerine kadar kahramanca çarpıştılar.

Paris Komünü işçi sınıfına eşsiz bir deneyim bıraktı.

EKİM DEVRİMİ İLE GERÇEKLEŞENLER

Sayırsız ulus ve azınlık milliyetten oluşan Rusya proletaryası, 1917 Ekim Devrimi ile iktidarı eline aldı. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, Paris Komünü'nün ardından, işçi sınıfının sömürücü sınıf iktidarına son veren ikinci büyük tarihsel ayağa kalkışıydı.

Bu tarihin gördüğü en görkemli toplumsal devrimdi. Bu özelliği ile yeni bir devrimler çağını başlattı. Proleter devrimler, halk devrimleri ve milli kurtuluş devrimlerinin oluşturduğu bir büyük devrimler çağını. 20. yüzyıl bu devrimlerin ürünü muazzam toplumsal sarsıntılarla birlikte yarattığı büyük heyecanlara ve umutlara da tanıklık etti.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin daha ilk adımında gerçekleştirdiği köklü değişikliklerin bazıları şunlar oldu:

* Temel üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete son verildi. Tüm fabrikaların, işletmelerin, madenlerin, ulaşım ve iletişim araçlarının denetimi Sovyetler halinde örgütlenmiş işçilerin ve emekçi müttefiklerinin eline geçti.

* Tüm bankalar ve sigorta şirketleri kamulaştırıldı.

* Çarlık hükümetinin tüm dış borçları reddedildi. Emperyalist devletlerle yapılan gizli anlaşmalar açıklandı.

*Asgari ücret artırıldı ve günlük çalışma süresi zamanla daha da azaltılmak üzere ilk elden 8 saate indirildi.

* Din ve devlet işleri birbirinden ayrıldı. İnanç özgürlüğü temelinde gerçek bir laik düzen inşa edildi. Kilisenin tekelindeki büyük zenginliklere el konularak tüm topluma devredildi.

* Kadınlara yönelik her türlü ayrımcılık ortadan kaldırıldı. Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğini sağlayacak önlemler alındı. Kadınlara seçme-seçilme hakkı verildi. Medeni kanun kabul edilerek, medeni nikah ve boşanma hakkı yasallaştı

* Bir halklar hapisanesi olan Çarlık Rusya'sında yaşayan bütün ulus ve milliyetlerin siyasal ve kültürel hakları tanındı. Her ulusun kendi kaderini tayin hakkı kabul edilerek, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin özgür, eşit ve gönüllü birlikteliğinin önü açıldı.

• Ülkenin tüm doğal kaynakları kamulaştırıldı.

* Eğitim ve sağlık hizmetleri parasız hale getirildi.

*Eğitim ücretsiz ve zorunlu hale getirildi. Çocuk işçi çalıştırılması yasaklandı.

(EMEĞİN KURTULUŞU GAZETESİ'NİN 15-31 MAYIS 2023 TARİHLİ 10. SAYISINDAN ALINMIŞTIR...)

Yine ırkçı-Siyonist rejimden yine katliam

İsrail'de kurulan Siyonist rejim gibi toprak gasp etmeyi, kan dökmeyi, cinayet işlemeyi, katliam yapmayı "bütün zamanların geçerli politikası" olarak belirleyen başka bir devlet yoktur.

Emperyalistlerin eliyle Orta Doğu'nun kalbine bir hançer gibi saplanan bu rejim, 9 Mayıs'tan beri kuşatma altında tuttuğu Gazze Şeridi'ni bombalıyor. Dört gündür devam eden saldırılarda 6'sı çocuk, 3'ü kadın 30 kişi katledildi. Filistin Sağlık Bakanlığı'nın açıklamasına göre 32'si çocuk, 17'si kadın toplam 93 de kişi yaralandı. Katliam emrini veren İsrail Başbakanı Bünyamin Netanyahu'ya ABD'nin yeşil ışık yaktığı bildirildi. Yolsuzluk, dolandırıcılık, usulsüzlük gibi suçlardan yargılanan Netanyahu, aylardan beri devam eden protestoların da hedefindedir. Onlarca kez katliam emri veren bu caninin son saldırıyı başlatmasının bir nedeni de içeride yaşadığı sıkışıklığı Filistinlileri katlederek aşma hesabıdır. Zira İsrail'de Netanyahu karşıtları da katliamlara doğrudan ya da dolaylı destek veriyor. Bu ise, İsrail'deki muhalefetin en büyük zaafıdır. Çünkü mücadele dinamikleri güçlü olan Filistinlileri dışlıyor.

Apartmanları, tarım arazilerini, mahalleri havadan bombalayan Siyonist İsrail, uluslararası hukuk ve teamülleri ayaklar altına alıyor. Buna rağmen kimse bir şey demiyor. ABD-AB emperyalistlerinin özel koruması altında bulunan bu ırkçı rejim, her zamanki gibi tüm vahşetini dünyanın gözleri önünde sergiliyor. Arap devletlerinin çoğu saldırıyı izlemekle yetinirken Mısır hükümeti ise, Birleşmiş Milletleri de dahil ederek ateşkes sağlamak için çaba harcıyor.

SALDIRILARA ROKETLERLE KARŞILIK VERİLİYOR

İsrail saldırısında çocuk ve kadınların yanı sıra İslami Cihad'ın askeri kanadı Kudüs Tugayları savaşçıları ile bazı komutlarının da öldürüldüğü bildirildi. İslami Cihad'ı hedef alan ırkçı rejim,

direnişçi örgütlerin birlikte karşılık vermesini engelleme oyunu oynadı. Ancak bu kirli plan tutmadı. Zira Gazze'deki tüm direnişçi örgütlerin oluşturduğu "ortak hareket odası" İsrail saldırganlığına karşı ortak direniş kararı aldığını ilan etti.

İrkçı rejimin saldırganlığına karşı 800'ü aşkın roketle İsrail'i vuran direnişçi örgütlerin, sadece Gazze'ye yakın bölgeleri değil, İsrail'in iç taraflarında bulunan bazı hedefleri de vurduğu belirtildi. Ortak direniş liderliği, İsrail'in ahmakça saldırılarına devam etmesi durumunda Tel Aviv başta olmak üzere İsrail'in diğer kentlerindeki hedeflerin de vurulacağı konusunda uyardı. İsrail kaynakları, direnişçilerin attığı roketlerin %80'den fazlasının Demir Kubbe duvarını aştığı ve hedeflerine ulaştığını belirtiyor.

Saldırıyla ilgili açıklama yapan İslami Cihat'ın direniş kanadı "Kudüs Tugayları" sözcüsü Ebu Hamza, direnişçilerin ve komutların öldürülmesinin savaşa kararlılıklarını daha da bileliğini ifade etti. İsrail saldırılarının devam etmesi durumunda çatışmayı genişletmeye hazır olduklarını vurgulayan Ebu Hamza, direnişin zafer kazanılınca devam edeceğini belirtti.

Bu yeni saldırı ile ırkçı-Siyonist rejim bir kez daha vahşi yüzünü göstermiştir. ABD'nin Netanyahu'ya kapsamlı bir savaş için izin vermediği, yaptığı katliamla yetinmesini istediği öne sürülüyor. Bu ise, Mısır'ın arabuluculuk çabalarının sonuç verebileceğine ve ateşkes ilan edilebileceğine işaret ediyor. Elbette bu gerçek bir ateşkes olmayacak. Zira İsrail rejimi ilk fırsatta yine kan dökecek yine katliam yapacaktır. Siyonist rejim ayakta kaldığı, ABD emperyalizmi koruma sağladığı sürece bu saldırıların tekrarlanması kaçınılmazdır. Bu iğrenç rejimin tüm tarihi döne döne bunu kanıtlamıştır. Öte yandan Filistin direnişinin bu rejim yıkılana kadar devam etmesi de kaçınılmazdır...

Arap Birliği Şam'a geri döndü

Emperyalist/Siyonist güçlerin Suriye yönetimini yıkmak için cihatçıları kullanarak başlattığı savaşa destek veren Arap Birliği, tarihinin en utanç verici kararlarından birini alarak Suriye'nin üyeliğini askıya almıştı. Bu kararın alınmasında kuşkusuz ki Körfez şeyhlerinin önemli bir rolü olmuştu. Ancak bazı istisnalar dışında diğer devletler de o suça ortak oldular. Arap Birliği'nin Suriye'yi yıkmaya savaşına yol vermesi, 80 devletten toplanan vahşi cihatçı katillerin devreye girmesini kolaylaştırmıştı. Bu kararı aldıktan sonra Arap Birliği'nin etkisi iyice silikleşmiş, bir tür Körfez şeyhlerinin kuklası haline getirilmişti.

Aradan 11 yıl geçti ama Suriye'yi yıkamadılar. Çok ağır bir bedel ödettiler elbette. Ancak her şeye rağmen müttefiklerinin de desteği ile direnen Suriye ayakta kalmayı başardı. Bu ise Suriye'nin yeniden Arap Birliği'ne katılması gerektiği tartışmalarını gündeme getirdi. Son yıllarda böyle bir eğilim olsa da ABD-İsrail cephesi buna takoz koydu. Bazı ülkeler, ABD baskısından dolayı Şam'la ilişkileri geliştirmek istemelerine rağmen tereddütlüydü. Öte yandan kimileri Suriye'ye belli koşulları dayatmaya kalkıştı. Buna göre Esad yönetimi istenenleri yerine getirmek koşuluyla Arap Birliği'ne yeniden dahil edilecekti.

Suriye yönetimi ABD'nin uyguladığı boğucu ambargoya rağmen, Körfez şeyhlerinin "rüşvet karşılığında politika değişikliği yapma" tekliflerini geri çevirdi. Esad yönetimi de Arap ülkeleriyle arayı düzeltmek istiyordu ama bunun koşulsuz olması şartıyla. Arap Birliği'nin Şam'a dönüşü, Esad yönetiminin yeni başarısı olarak değerlendiriliyor. Zira Suriye, koşulsuz bir şekilde Arap Birliği'ndeki yerine dönecektir.

Bu süreç devam ederken, Orta Do-

ğu'da Çin-Rusya bağlantılı yeni gelişmeler yaşandı. Hem ABD'yi hem Siyonist İsrail'i rahatsız eden bu gelişmeler, İran'la Suudi Arabistan'ın yakınlaşmasıyla yeni bir boyut kazandı. Çin yönetiminin yaptığı bu hamle, Orta Doğu'da dengelerin ABD-İsrail aleyhine değiştiğinin belirgin işaretlerinden biri oldu. Nitekim Siyonist rejimin şefleri diken üstünde kaldı. Suudi Arabistan'ı İran'a karşı kullanılabilecek bir aparat olarak gören Siyonist şefler, tam bir hüsrana uğradılar. Bu arada Siyonist İsrail rejimi, Suriye'nin Arap Birliği'nde yeniden yer almasından duyduğu rahatsızlığı da dile getirmekte gecikmedi.

İran-Suudi Arabistan yakınlaşmasının bir diğer etkisi, Suriye ile ilişkilerin geliştirilmesini kolaylaştırması oldu. 7 Mayıs günü Mısır'ın başkenti Kahire'de düzenlenen Arap Birliği toplantısında Suriye, kayıtsız-şartsız üyeliğe yeniden davet edildi. Kahire'de yapılan karar toplantısına 22 üye ülkenin 13'ü katıldı. Böylece

karar oy birliği ile alınmış oldu. Karara karşı çıkanlar toplantıya katılmaktan kaçındılar.

Alınan karar, "Suriye'nin yeniden Arap Birliği'ne dönmelerinden" çok, "Arap Birliği'nin Şam'a dönmesi" olarak değerlendiriliyor. Bu arada üyeliğin yanı sıra, Arap Birliği üyesi 17 devlet, Suriye'nin toprak bütünlüğüne, tüm toprakları üzerinde egemenliğine, teröre karşı savaşına ve yeniden inşaya destek vereceklerini beyan ettiler.

ABD ile Katar gibi önde gelen işbirlikçileri bu karardan hoşnut olmasalar da engelleyemediler. Zira ABD Suudi Arabistan, Mısır gibi rejimlere artık eskisi gibi baskı kuramıyor. Karşıda Çin-Rusya gibi çekim bir merkezi varken, baskıda ileri gitmenin ters tepmesinden çekiniyorlar. Özellikle İran'la yakınlaşan Suudi Arabistan'ın Amerikalı üst düzey asker, istihbaratçı, diplomat, siyasetçi akınına uğradığı söyleniyor. Biri gidiyor öbürü geliyor.

Zira İran-Suudi Arabistan ilişkilerinin tam bir anlaşma ile sonuçlanması, bölgede ABD'nin nüfuz alanlarını daraltacağı gibi, Siyonist rejimin açmazını daha da derinleştirecektir.

Biden yönetimi gelişmeleri engelleme gücünden yoksun olduğunun farkındadır. Dolayısıyla belli sınırlarda tutmak için çaba harcıyor. Ancak bunda başarılı olması da giderek zorlaşıyor. Arap Birliği'nin Şam'a dönmesinin kabullenmek zorunda kalması, Biden yönetiminin olayları belirleme konusundaki sınırlarını gösterdi. Zira bu gelişme, ABD'nin Suriye'ye uyguladığı vahşi ambargonun belli bir aşamadan sonra etkisizleşmesi anlamına geliyor. Arap Birliği'nin Suriye'nin toprak bütünlüğüne yaptığı vurguda dolayı da olsa ABD askerlerinin "işgalci" olarak nitelenmesi ise dikkat çekicidir.

Arap Birliği'nin Şam'a dönüşünün önümüzdeki süreçte atılacak yeni adımlarla daha da pekiştirilmesi bekleniyor.

Bretagne'de etkinlik

Fransa'nın Bretagne bölgesinin Lanester kentinde Fransa Komünist Partisi'nin her yıl düzenlediği Fête du Bol d'Air adlı açık hava etkinliğinin 69'uncu gerçekleştirildi. Bölgemizdeki BİR-KAR taraftarları olarak, her yıl bu etkinliklere katılıyoruz.

Etkinlik 14 Mayıs günü açılış konuşmasıyla başladı. Havanın güzel geçme-

sinden dolayı etkinliğe katılım yoğun oldu.

Etkinliğe, Le Jardin du Swing ve Cari Breizh adlı müzik grupları şenlik kattılar. Fransız Komünist Partisi adına yapılan konuşmada, hükümet ve kapitalist

sistem eleştirildi ve emeklik yasaının Macron tarafından geçirilmesi protesto edildi. Bu konuşmadan sonra Enternasyonal Marşı etkinliğe katılanlar tarafından hep beraber söylendi.

Sınıf devrimcileri olarak, etkinlikte

sınıf partisinin tanıtımını yaptık. Ayrıca, standımızın içini ve dışını kızıl bayraklarıyla süsledik. Etkinlikte Fransızlar, Türkiye'deki seçimlerle ilgili sorular sordular ve Erdoğan'ı diktatör olduğunu belirttiler. Ayrıca Macron'un da Tayyip'in yolunda gittiğini ve uluslararası tekellere çalıştığını belirttiler.

BİR-KAR / BRETAGNE-FRANSA

ABD göçmen düşmanlığını sürdürüyor

Donald Trump hükümetinden kalan "Title 42" yasa tasarısı, ABD Başkanı Joe Biden ve Demokratlar için giderek büyük bir sorun haline geliyor. „Title 42“ ve "Remain in Mexico/Meksika'da kal" programı Pandemi süresince alınan "önlemler" arasındaydı. "ABD halkına sağlık koruması sağlama gerekçesine dayandırılan bu uygulamalar ABD'ye göç etmek isteyen herkesin doğrudan sınır dışı edilmesine olanak tanıyordu. Ayrıca güney sınırından göç etmek isteyen sığınmacıların başvuruları işleme koyulana kadar Meksika'da kalmalarını şart koşuyor. Demokratlar, Trump döneminden kalma bir düzenleme olduğunu ve derhal kaldırılması gerektiğini savunuyor.

Bu gelişmeler üzerine açıklama yapan Trump ise, düzenlemenin "ABD'nin gördüğü en güvenli sınır koruma önlemi" olduğunu iddia etti ve "Düzenleme 23 Mayıs'ta sona erecek, bundan dolayı yüz binlerce kişi kontrolsüz bir şekilde ABD'ye girecek" dedi. Arizona, Louisiana ve Teksas gibi güney eyaletlerinin sınırlarına binlerce göçmenin ABD'ye gitmek için akın ettiği bildirildi. Öte yandan sınır eyaletlerinde özellikle Teksas El Paso'da göçmenler barınma merkezlerinde günlerce bekletiliyor ve bu merkezlerin dolu olmasından dolayı ise binlercesi insani tüm olanaklardan yoksun sokaklarda kalmak zorunda bırakılıyor.

Kısa süre önce basın toplantısı düzenleyen ABD İç Güvenlik Bakanı Alejandro Mayorkas ise konuya dair şunları söylemişti:

"23 Mayıs'tan itibaren ABD'ye yasadışı yollardan girerken yakalanan herkes sınır dışı edilebilir ve üstelik birkaç yıllık giriş yasağı bile alabilir. Ancak süreç daha

uzun sürüyor çünkü yeniden bir iltica prosedürü olması gerekiyor. Hükümet sınır kasabalarına ek personel gönderdi. Ayrıca, potansiyel göçmenler Kolombiya gibi diğer ülkelerde özel olarak kurulmuş merkezlere kayıt yaptırabilmelidir."

Görüldüğü üzere Biden yönetimi, Trump'ın göçmen karşıtı yasayı "iyileştirme" adı altında gerçekte aynı politikayı sürdürüyor. Başkan Biden, "Sınır bölgelerinde bir süre kaos olacağını ve yeni bir göçmen yasası düzenlemesine geçilmesi

gerektiğini" vurguluyor. Cumhuriyetçiler ise mevcut hükümeti göç konusunda başarısız olmakla suçluyor ve Biden'a "Title 42"nin devam etmesi konusunda baskı yapıyor.

El Paso'daki yerel yönetim ise başkentteki siyasi anlaşmazlıkların bölgedeki ruh halini değiştirebileceğine dikkat çekerek şu uyarıda bulunuyor:

"Sorunların sorumlusu olarak diğerini suçlamak siyasi kamplar için rahat hale geldi, dolayısıyla Demokratlar ve

Cumhuriyetçiler birlikte çözüm bulamıyor gibi görünüyor. Önümüzdeki haftalarda daha fazla göçmenin hayatlarını tehlikeye atarak çölden ya da daha tehlikeli yollarla ABD'ye ulaşmaya çalışırken yaşamlarını kaybetme riski artıyor..."

Yapılan açıklamalardan da anlaşıldığı üzere Trump yönetiminin göçmenlere karşı uyguladığı pervasız yasalara karşı çıkan Demokratlar, özünde pek de farklı olmayan uygulamalarla göçmen düşmanlığını sürdürüyorlar.

G7 ve AB Zirvesi Japonya'da toplanıyor

G7 ve AB 19-21 Mayıs tarihleri arasında Hiroşima'da yapılması planlanan G7 zirvesinde bir araya gelecekler.

G7 ve AB liderleri tarafından bu hafta Hiroşima'da yapılacak zirvenin en önemli konusu, Rus boru hattından gaz ihracatının yeniden başlamasını yasaklama kararı olacak. Polonya ve Almanya gibi ülkeleri kapsayan bir rotada bulunan boru hattından gaz akışı geçen yıl Moskova tarafından kesilmişti. Bu da Avrupa genelinde bir enerji krizini tetik-

lemişti. Zirveye katılan ülkeler, Ukrayna savaşıyla on beş ay sonra ekonomik baskıyı artırmaya çalışıyorlar. Bu sayede Rusya'nın enerji gelirlerindeki olası artışı önlemek ve Rus enerji kaynaklarının kullanımını azaltmak amacı güdüyorlar.

Berlin ve Varşova, Rus petrolüne yönelik yaptırımlardan muaf olmalarına rağmen, Polonya şubat ayında Rusya

akışı kesene kadar tedarik almaya devam etmesine rağmen, geçen yıl Kazakistan-Duşanbe üzerinden ham petrol teslimatlarını sona erdireceklerini söyledi. Alman rafinerileri, bu yılın başından itibaren Rus ham petrolü siparişini durdurdu. Moskova'nın Avrupa'nın gaz ithalatındaki payı yüzde 40'tan yüzde 10'un altına düştü ve ılıman kış AB'de

gaz depolamasını artırdı.

Gecen yıl Rusya'dan Avrupa'ya giden ana gaz kanallarından bazıları -Kuzey Akım 1 ve 2 boru hatları- sabote edilmiş ve sabotenin sorumluları konusunda muamma dolu açıklamalar yapılmıştı.

Zirvenin en önemli konu başlığını Ukrayna'daki savaş oluştururken, G7 aynı zamanda üye ülkelerin bölgede artan Çin etkisine karşı birleştiği ve Çin'in Tayvan'ı sözde işgal planlarının önünü alma çabası olarak da görülüyor.

Gültekin Malcı ile dayanışma devam ediyor

LSG'den Gategourmet'e, uzun yıllardan beri işyeri işçi temsilcisi olan Gültekin Malcı, 17 Nisan günü, Gategourmet kapitalistleri tarafından uydurma gerekçelerle ve haksız-hukuksuz bir şekilde polis nezaretinde işyerinden uzaklaştırılmıştı.

Temsilcilerine yönelik bu saldırının, onun şahsında aynı zamanda kendilerini de hedef aldığını bilinciyle hareket eden işçiler, anında ortaya koydukları fiili-meşru tepkiyle anlamlı bir sahiplenme örneği göstermişlerdi.

İlerleyen günlerde ise, başta BİR-KAR İşçi Komisyonu olmak üzere, kurulan dayanışma komitesinin çabalarıyla bildiri dağıtımı, işletmenin önünde eylem, toplantılar ve yazılı açıklamalarla dayanışma faaliyeti gittikçe genişledi. Ortaya konulan bütün bu çabalar hem Gültekin Malcı ve hem de Gategourmet işçisi için önemli bir moral oldu.

Geçen hafta Frankfurt İş Mahkemesi'nde görülen davada, mahkeme Gültekin Malcı'nın işyerine dönmesi yönünde karar vermişti. Kararın ardından apar-topar yeni bir açıklama yapan Gategourmet kapitalistleri, mahkemenin kararını tanımayarak yeni bir dava açtılar ve Malcı'ya yönelik uzaklaştırma cezasının devam ettiğini ilan ettiler.

Bunun üzerine BİR-KAR İşçi Komisyo-

nu, "Gategourmet haksızlığa ve hukuksuzluğa devam ediyor!" başlıklı bir bildiri yayınlamaya, işletme önünde dağıtımını gerçekleştirdi.

9 Mayıs günü, Frankfurt Rüsselsheim'da BİR-KAR'ın bir parçası olduğu bir işçi toplantısı gerçekleştirildi. Toplantıya yaklaşık 40 işçi katıldı.

Toplantıda ilk sözü alan Gültekin Malcı, yaşanan süreci bir kez daha özetledi. Gategourmet kapitalistlerinin kendisine verdiği işyerinden uzaklaştırma (işten

atma değil!) cezasının tamamen asılsız ve uydurma gerekçelere dayandığını, asıl sebebin yıllardır işyerindeki haksızlıklara, baskılara ve hukuksuzluklara karşı verdikleri kararlı mücadele olduğunu belirtti. Gategourmet yönetimine karşı açtıkları ve hala sürmekte olan önemli birkaç dava olduğu bilgisini veren Malcı, bunların onların aleyhine sonuçlanma ihtimalinin kendilerini son derece tedirgin ettiğini, karşı saldırıyla bunun önüne geçmeye çalıştıklarını belirtti.

Malcı, konuşmasını şu sözlerle bağladı: "Ben 59 yaşındayım, kırk yıldan beri çalışıyorum, şahsen parasal bir sorunum yok, bir ailem var. Fakat işçi arkadaşlarımdan oluşan daha geniş bir ailem de var." İşçiler bu sözleri coşkulu alkışlarla karşıladılar.

Ardından söz alan işçiler ve diğer temsilciler de, Malcı'ya yönelik saldırının tüm işçileri hedef aldığını, buna karşı işyerindeki örgütlülüğün ve birliğin daha da sağlamlaştırılması gerektiği yönünde görüş belirttiler.

Toplantıda Almanya'daki sendikal bürokrasinin durumuyla ilgili de anlamlı tartışmalar yapıldı BİR-KAR İşçi Komisyonu'ndan kimi işçiler de söz alarak bu konuya açıklık getiren açıklamalar yaptılar. Yapılan konuşmada, sendikaların işçi sınıfının mücadelesiyle kurulmuş önemli bir tarihsel kazanım olduğu, yozlaşmış sendika yönetimleri ile sendikaları birbirinden ayırdetmek gerektiği ve sendikal bürokrasiye karşı gerçek alternafin işçilerin tabandan birliği ve örgütlü mücadelesi olduğu belirtildi.

Gültekin Malcı ile dayanışma faaliyetleri önümüzdeki günlerde toplanacak dayanışma komitesi tarafından alınacak yeni kararlarla Malcı'nın yeniden işyerine dönme hedefiyle devam edecek.

KIZIL BAYRAK / FRANKFURT

Gültekin Arkadaşı doğal bir işçi önderi ve işçi sınıfının kazanılmış haklarından ödün vermeyen LSG yıllarından tanıyoruz. Kapitalistler sınıfın haklarından ödün vermeyen mücadeleci işçi önderlerini kendi firmalarında istemezler. Onları işten çıkarmak için ellerinden geleni artlarına koymazlar.

Arkadaşımız işe dönmek için açtığı davayı kazandı. Mahkeme işe iade kararı aldı. Buna rağmen kararı uygulamayan şirket, keyfi davranışlarla karara itiraz etti. Yine o kirli yöntemlere başvuran patron yalınlık, bıkırtma taktiklerine başvuruyor. Bundan dolayı şimdi daha dikkatli ve dirayetli bir şekilde direnişi ve dayanışmayı yükseltmek gerekiyor.

Bende eski bir işçi temsilciyim ve kapitalistlerin hilebaz sinsi taktiklerini çok iyi bilirim. Köle sahipleri kölelerin kendilerine itaat etmelerini isterlerdi,

Gültekin Malcı yalnız değildir!

etmeyenlere tahammül etmez ve onların yaşam haklarını ellerinden alırlardı. 'Ücretli kölelik düzeni' kapitalizmde sermayedarlar o kadarını yapamıyor ama benzer bir zihniyetle hareket ederek mücadelede öne çıkan işçileri sahte gerekçeler uydurup işten atıyorlar. Tıpkı Gültekin arkadaşına yaptıkları gibi.

Kapitalist toplumda işçi sınıfının kazanımları kendiliğinden gelmedi. Tarihsel deneyler bize şunu göstermiştir ki, işçi sınıfı ancak büyük mücadeleler ederek ve bedeller ödeyerek bu hakları kazanabildi. Bu haklar, işçi sınıfın devrimci bir mücadele sürecinde olmadığı dönemlerde kapitalistler ve onların hizmetindeki hükümetler tarafından gasp ediyor. Nitekim son 35-40 yılda işçilerin

birçok hakkı gasp edildi. Düşünün ki, Almanya'da Ver.di Sendikası ile EVG'nin çağrısıyla 27 Mart'ta gerçekleştirilen 24 saatlik genel grev kapitalistleri öyle korkuttu ki, işçi sınıfının uğruna bu kadar bedeller ödediği grev hakkına bile dil uzatmaya başladılar.

Almanya'da grev yapmak birçok kuralla kısıtlanmışken, küstah kapitalistler, TİS sürecinde doğan anlaşmazlıktan dolayı greve gitme hakkının ortadan kaldırılmasını bile talep etmeye başladılar. Bu ise, işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelede en etkili silahtan yoksun bırakılmak istendiği anlamına geliyor.

İşyeri Temsilciler Kurumu işyerinde işçilerin yasal kazanımlarını uygulamakla yükümlüdür. İşyerinde çalışma koşu-

ları ve çalışma saatlerinin düzenlenmesi, saat ücretlerinin hesaplanması, sağlık koşulları ve işçilerin çalışma güvenliği, yani oluşabilecek kazaları öncede tespit etmek ve nedenlerini ortada kaldırmakla yükümlüdür. Gültekin Malcı arkadaşımız, kazanılmış hakları işçilerin lehine kullandığı için kapitalisti rahatsız etmiş, bundan dolayı da işine son verilmiştir.

Bizler BİR-KAR İşçi Komisyonu olarak, Gültekin Malcı'nın yanındayız. Onurlu mücadelesini destekliyoruz. Arkadaşımızın, mahkeme kararı doğrultusunda derhal işe iade edilmesini talep ediyoruz.

Gültekin Malcı yalnız değildir!

Yaşasın sınıf dayanışması!

**STUTTGART BİR-KAR İŞÇİ KOMİSYONU ADINA
VE ESKİ BİR İŞÇİ TEMSİLCİSİ**

Kimi, neden protesto ettik?

KENDİLERİNİ 1 MAYIS'IN SAHİBİ, DİĞER KURUMLARI KATILIMCI İLAN EDİYORLAR!

1- Devrimci ve ilerici güçler yok sayıldı?

- Her yıl 4'lü olarak ifade edilen artık 5'li olan DİSK, KESK, TMMOB, TTB, TDB bürokratları devrimci ve ilerici güçleri 1 Mayıs hazırlık sürecinin dışında bırakmak için özel çaba sarf ediyorlar. Siyasal uzantıları da bu çabalara çanak tutuyor. 2023 1 Mayıs'ında bu tutumlarını daha belirgin biçimde ortaya koydular. Kendilerini 1 Mayıs'ın sahibi, diğer kurumları katılımcı ilan eden tutumlar ayyuka çıktı. 1 Mayıs gündemli ilk toplantıda kendi programlarını tüm kurumlara dayattılar.

Sınıf devrimcileri ve birkaç kurum bu dayatmalara itiraz etti. Sendikal bürokrasiyi ve bu kadar pervazsız davranmalarının önünü açan siyasi kurumları eleştirildi, ortak irade oluşturma çağrısı yapıldı. Bir dizi öneri yapıldı fakat öneriler dikkate alınmadı. İkinci toplantı ancak son hafta yürüyüş kollarının belirlenmesi için yapıldı.

TÜM İNİSİYATİFİ SENDİKAL BÜROKRASIYE BIRAKILAMAZ!

2- 1 Mayıs kavga günüdür...

1 Mayıs işçi sınıfı ve emekçilerin kapitalizme karşı mücadele günüdür. II. Enternasyonal'in kararıyla 1889 yılında, tüm dünyada birlik, mücadele, dayanışma günü olarak ilan edilmiştir. 1 Mayıs'ı önceleyen tarihlerde ve ilanından sonra gerçekleşen fiili-meşru mücadeleler, ödenen bedeller bugünü sınıflar mücadelesi tarihine silinmeyecek biçimde kazmıştır. Tarihsel gerçeklik böyle iken tüm inisiyatif sendikal bürokrasiye bırakan siyasal anlayışlar da 1 Mayıs'ın özünü gölgeleyen, içeriğini boşaltan ehlileştirme suçunu işleyenlerin ortağıdır.

Bu yaklaşımlar 1 Mayıs ön sürecinde mahkum edilerek bir dizi öneri sunulmuştur. Bu önerilerin dikkate alınmaması halinde meşru müdahale hakkının kullanılacağı önden ilan edilmiştir.

Sendika bürokratları işçilerin kürsüyü kullanmasından korkuyorlar!

3- 1 Mayıs kürsüsünde bürokratlar değil işçiler yer almalıdır!

Sendika bürokratlarının yaptığı ilk

toplantıda kürsüde işçilerin yer alması bir dizi kurum tarafından dillendirilmiştir. Fakat sendika bürokratları bir kere daha işçilerin kürsüyü kullanmasından korkmuşlardır. İradelerini tanımadıkları kurumlara sus payı olarak kullanılan ortak açıklamayı bir işçiye okutacaklarını ifade etmişlerdir. "Ortak" açıklamanın içeriği, biçimi, ne zaman okunacağı ve kimlerin okuyacağı dahi 5'li tarafından belirlenmektedir. Bu tutum ve yaklaşımın kendisi bile "sizin adınıza da bile biz düşünürüz, biz planlarız, biz yaparız" demek anlamına gelmektedir. Bu tutum ve yaklaşımın kabul edilemez olduğu Devrimci 1 Mayıs Korteji bileşenleri ve birkaç farklı kurum tarafından ilan edilmiştir.

POLİS SALDIRISI GERÇEKLEŞİRKEN TERTİP KOMİTESİ ORTADA YOKTU!

4- Alana girişler ve mitingin tüm kortejler girdiğinde başlatılması...

Yıllardır tüm bileşenler alana girmeden 1 Mayıs programı başlatılmakta, giriş noktalarında bir dizi sorun yaşanmakta-

dır. Bu yıl sendika bürokratları programı siyasi kurumların önemli bir kısmı alana girdikten sonra başlatmıştır.

Kortejler alana girerken polisin keyfi dayatmaları ise artmıştır. Başta Devrimci 1 Mayıs Korteji olmak üzere bir dizi korteje polis müdahalesi gerçekleşmiştir. Sabahın ilk saatlerinde İbrahim Kaypakaya flamaları gerekçe gösterilerek polis tacizi ve saldırıları başlamıştır. Devrimci ve ilerici güçler keyfi saldırıları reddederek direnişle yanıt vermişlerdir. Alana giriş noktalarında da polis keyfi tutum ve saldırısını sürdürmüştür. Saldırıları bu kadar keyfi ve pervasızca sürdürmelerinin nedenlerinden biri de tertip komitesinin bilinçli tercihinin sonucu açığa çıkan iradesizliğidir.

Devrimci 1 Mayıs Korteji'nin en önünde yer alan BDSP korteji alana girerken polis keyfi biçimde pankart sopaları, olta bayrakları vb. alana almayacağını söylemiştir. Bu dayatmalar karşısında net tutum alınması üzerine "Tertip komitesiyle öyle anlaşıldı. Bakın DİSK bütün bayrak ve flamaları bırakıyor" denilmiştir. Tertip

komitesi görevlilerinin "böyle karar var mı" sorumuza polisin yanında net ve tok yanıt verememesi düşündürücüdür. Tüm bu dayatmalara, saldırılara rağmen hiçbir materyal bırakılmadan alana girilmiştir. Polis saldırıları Kaldıraç ve Partizan kortejlerine de yapılmıştır. Tüm saldırılar gerçekleşirken tertip komitesi ortada olmadığı gibi görevlendirdikleri sendika çalışanları-uzmanları ne yapacaklarını bilmez bir halde ara ara ortalıkta görmüşlerdir.

Kortejlere yapılan saldırılarla ilgili kürsüden anons yapılması talebi ise uzun süre görmezden gelinmiştir. Ortak gruba atılan mesajlar, tertip komitesi görevlilerine sıkça yapılan hatırlatmalar, Partizan'ın direk kürsü görevlilerine giderek oluşturduğu basınçla durumu geçiştirmek için sönük bir anons ancak yapılabilmştir.

DEVİRİMCİ SİMGELERİ, İRADEYİ, DİRENİŞİ "UYGUNSUZ GÖRÜNTÜ" OLARAK GÖRÜYÖRLER!

5- "Uygunsuz görüntüler"...

5'linin programını deklare etmek için yaptığı ilk toplantıda DİSK Genel Sekreteri Adnan Serdaroğlu, Taksim üzerinden "Biz bu sene uygunsuz görüntüler yaşanmasını istemiyoruz" diyebilmiştir. Tam da bu yaklaşımın bir sonucu olarak devletin devrimci-ilerici kurumlara yaptığı saldırılar görmezden gelinmiş, kürsüden dahi güçlü biçimde duyurulmamış-protesto edilmemiştir. Sendika bürokratları seçim öncesi polisle karşı karşıya gelmemek adına her türlü dayatmaya boyun eğmişlerdir. Keza sınıf devrimcileri polise geri adım atarak tüm materyallerini alana soktuktan sonra DİSK de olta bayraklarını içeri sokabilmiştir.

Polisin keyfi saldırıları esnasında ortalıkta olmayanlar, kürsüden anons dahi yapmamak için çabalayanlar, uzun kürsü konuşmalarında saldırılara iki kelime dahi değinmeyenler anlaşılıyor ki devrimci simgeleri, iradeyi, direnişi "uygunsuz görüntü" olarak görüyorlar. Bu yaklaşımın sahipleri bırakalım işçi sınıfını temsil etmeyi ortalama bir demokrat bile olamazlar.

1 MAYIS'A LEKE SÜRENLERE YANIT VERMEK HER GERÇEK DEVRİMCİ ANLAYIŞIN TEMEL GÖREVIDİR!

6- Provokasyon mu?

Yukarda saydığımız ve sayabileceğimiz bir dizi nedenden dolayı sendika ve odaların başına çöreklenmiş bürokratları protesto etme hakkımızı kullandık.

1 Mayıs'a leke sürenlere tarihsel ve sınıfsal gerçekler doğrultusunda yanıt vermek her gerçek devrimci anlayışın temel görevidir. Meşru protesto hakkımızı kullandığımız için bizi susturmaya çalışan DİSK ve KESK'e bağlı sendika yöneticileri devletin devrimci-ilerici güçlere sıkça kullandığı "provokasyon yapıyorsunuz" ifadelerini kullanmaktan dahi geri durmamışlardır. Bu dil ve anlayış ortalama bir demokrata dahi yakışmadığı gibi sürdürüldüğü müddetçe açık sınıf düşmanlığına varacağı kesindir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi ni ileri taşımak yerine düzen sınırlarına hapsetmeye çalışanlara karşı mücadelemizi her yerde ve her türlü araçla sürdüreceğiz. DİSK, KESK, TMMOB, TTB, TDB tabanındaki işçi ve emekçileri bir kere daha bu tabloyu yaratanlardan, onların temsil ettiği anlayıştan hesap sormaya davet ediyoruz.

Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!

1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!

İSTANBUL BDSP
9 MAYIS 2023

Devrimci 1 Mayıs Korteji'nden açıklama

1 Mayıs 2023, bir yandan savaş bulutlarının yoğunlaştığı, bir yandan ekonomik krizin işçi ve emekçilerin üzerine tüm ağırlığı ile bindiği; bir yandan sınıf savaşımının sertleşme eğilimlerinin arttığı, bir yandan deprem ile yüz binlerce insanın enkaz altında ölüme terkedildiği ve tüm bunların ardından, 14 Mayıs seçimlerinin gündeme oturduğu bir döneme denk geldi.

Öfkesi ve coşkusuyla alanlara çıkanlara sabah saatlerinden itibaren Taksim'de de Maltepe'de saldırılmıştır. Devlet İstanbul'da 1 Mayıs'ı saldırılarla başlatmıştır. Elbette bu pervasız saldırıları, seçimler öncesi uygunsuz görüntüler yaratmak istemiyoruz' anlayışıyla engellemek mümkün değildir. Devrimci 1 Mayıs Korteji'nin bileşenlerinden Partizan kortejine sabah henüz daha kortejler oluşmamışken flamaların üstünde İbrahim Kaypakkaya'nın resmi olması bahane edilerek saldırılırken devrimcilerin bir bütün olarak saldırıyı göğüslemesi, Devrimci 1 Mayıs Korteji'nde olmasa dâhi orada bulunan dost kurumların saldırı boyunca dayanışma içinde olması, bu yasaklamaları ve saldırıları engellemenin yolunu göstermiştir.

Aynı kolda Kaldıraç korteji ve BDSP kortejine de engelleme girişimleri olmuş, aynı dayanışma orada da gösterilmiştir. 1 Mayıs alanına hangi pankartın girip hangisinin giremeyeceğinin belirleyicisi kolluk olamaz, bu tanınmaması, üstüne yürünmesi gereken bir tablodur.

Bu 1 Mayıs, en başından beri sendikaların 'örgütleyici', devrimci güçlerin de 'katılımcı' pozisyona itildiği bir şekilde örgütlenmiştir. 1 Mayıs kürsüsünün depremedelerden, direnişçi işçilerden, emekçi kadınlardan, öğrenci gençlikten, yani toplumsal mücadelenin direnişçi odaklarından oluşturulması önerisi, resmi tertip komitesinin sadece sendika temsilcileriyle değil 1 Mayıs'ı örgütleyen tüm temsilcilerle oluşturulması, 1 Mayıs'ın seçim gündemiyle gölgelenmesi önerileri hem sendika bürokrasisi tarafından hem de sendikal bürokrasiyle beraber hareket eden kurumlar tarafından kabul edilmemiştir.

Bu 1 Mayıs bir kere daha göstermiştir ki, devrimcilerin ortak müdahale ve mücadelesi ilerleticidir. Yıllardır, tüm kortejler alana girmeden miting programının

başlamaması' bu sene kısmen de olsa (İdealtepe kolunun tüm kortejleri henüz alana girmemişti) başarılı olmuştur.

Miting alanının girişinde ve sabahki saldırılarda gözaltına alınanlar için sahneden anons yapılması, saldırıların protesto edilmesi, yine onlarca ısrar sonrası yapılmak zorunda kalınmıştır. Bileşenlerimizden Köz'ün pankartı da seçimlere dair tutumu kürsünün tutumundan farklı olduğu için doğru anons edilmemiştir.

İşçi kortejleri 'Gün gelecek, devran dönecek, sermaye işçiye hesap verecek!' sloganlarıyla tüm düzene itirazını belirtilirken, kürsüden yapılan konuşmalarda seçimleri ve burjuva adayları işçi sınıfına kurtarıcı diye sunmaktan çekinmemişlerdir. Bu konuşmalara gerçekleştirilen protestolar son derece meşrudur.

1 Mayıs'ın üzerindeki yasaklar, devrimci önderlerin alanda görünmez kılınma çalışmaları, saldırılar ancak ve ancak sınıf mücadelesinde ısrar ve örgütlenmeyi büyütmeyle bertaraf edilecektir.

1 Mayıs'ları devrimcileri 'katılımcı' gören anlayışla örgütlemek işçi sınıfının kavga gününü ehlileştirmeye, onun özünü boşaltmaya yarar. Elbette bu anlayış ile yaşanan saldırılara karşı mücadeleciler tutum da sergilenemez. Bizler, 1 Mayıs-

lara sahip çıkarak onun tarihsel ve sınıfsal özüne uygun örgütlenmesi çabasında tüm devrimcileri bu çabaya ortak olmaya davet ediyoruz.

Sadece 1 Mayıs günü değil, son bir haftada onlarca devrimci, yurtsever gözaltına alındı, tutuklandı. Devrimci dayanışmayla mücadeleyi büyütme bu saldırıları da bertaraf etmenin yoludur.

Sayıllı günler kala kendini ilân etse de Devrimci 1 Mayıs Korteji, 1 Mayıs'ın, işçi sınıfının görkemli kavga gününün bu siyasi atmosfer içinde tarihsel ve sınıfsal özüne uygun geçmesi için çaba harcamış, tüm devrimci kamuoyunu da ortak tutum almaya çağırmıştır.

Başta Taksim 1 Mayıs'ı olmak üzere, bir sonraki 1 Mayıs'ın çalışmalarını çok daha önceden ortak tutumlarla yapmak, mücadeleyi ve dayanışmayı büyütme, 1 Mayıs'ın tarihsel ve sınıfsal özüne uygun, işçi sınıfının bir kavga günü olarak geçmesi için ön açıcı olacaktır.

Yolumuz devrim yolunda düşenlerin yoludur!

1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!

Yaşasın devrimci dayanışma!

Kurtuluş devrimde, sosyalizmde!

Basın özgürlüğünün güvencesi mücadeledir!

3 Mayıs 'Dünya Basın Özgürlüğü Günü'nü gazetecilerin ev baskınlarında gözaltına alınıp tutuklandığı, eylemlerde darp edildiği, gazetecilik faaliyetlerinin baskı ve zorla engellenmeye çalışıldığı günlerde karşıyoruz.

Matbaanın bulunuşundan bugüne yüzyıllar geçti. Yine de bu ülkede gerçek anlamda basın özgürlüğünden söz etmek mümkün değil. Ancak AKP rejiminde Saraya biat etmeyen gazetecilerin mesleki faaliyetlerinden dolayı tutuklanması, gazetelerin ve haber sitelerinin kapatılması, baskı ve yasakların artması ve tüm bu keyfi zorbalığa 'yasal kılıf' uydurulması 'kural' haline getirildi.

Sadece son bir haftada yaşananların dökümü bile dinci-faşist rejimin gazetecilere uyguladığı zorbalığın boyutlarını göstermeye yetiyor:

*25 Nisan'da Diyarbakır merkezli 21 ilde yapılan ev baskınlarında gözaltına alınan 10 gazeteciden 4'ü tutuklandı. Diğerleri adli kontrol şartı ile serbest bırakıldı.

*29 Nisan sabahı Ankara merkezli ev baskınlarında DFG eşbaşkanı Dicle Müftüoğlu ve MA Editörü Sedat Yılmaz evleri basılarak gözaltına alındı. Yılmaz, gözaltında gördüğü işkence nedeniyle iştme kaybı yaşadı.

*29 Nisan akşamı İstanbul'da meslektaşlarının gözaltına alınmasını ve tu-

tuklanmasını protesto etmek isteyen gazeteciler de gözaltına alındı. Kolluk kuvvetleri gözaltına aldıkları 6 gazeteciye araçta işkence yaptılar. Meslektaşlarının eylemini takip eden gazeteciler de darp edildi.

*30 Nisan günü Eskişehir merkezli 8 ilde yapılan ev baskınlarında ETHA editörü Nadiye Gürbüz gözaltına alındı. ETHA muhabiri Pınar Gayıp hakkında yakalama kararı çıkarıldı.

*1 Mayıs günü İstanbul'da eylem takip eden 2 gazeteci gözaltına alınırken çok sayıda gazetecinin çekim yapması, polislin histerik saldırganlığıyla engellendi.

Gözaltına alınan ve tutuklanan gazetecilerin iddianamelerini yaptıkları haberler, röportajlar, tuttıkları notlar, çektikleri fotoğraflar, haber kaynaklarıyla yaptıkları görüşmeler, evlerindeki kitaplar, toplatması olmayan gazeteler dolduruyor. Gazetecilik faaliyetleri "suç delili" sayılıyor. Yapılan haberlerin "terör örgütü propagandası" olduğu iddia ediliyor. "Saraya biat etmeden gazetecilik yapmak suçtur" demeye gelen bir politika izliyor AKP-MHP rejimi.

Öte yandan 16 Haziran 2022'de 16'sı tutuklanan 20 gazeteci hakkındaki iddianame 9 ay sonra hazırlanabildi. Ortada bir iddianame olmadan aylardır tutuklu bulunan 16 gazetecinin ilk duruşması 11

Temmuz'da görülecek.

BM Genel Kurulu'nun 1993 yılında aldığı bir kararla 3 Mayıs, "Basın Özgürlüğü Günü" olarak kutlanıyor. Ayrıca Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve TC Anayasasında "basın özgürlüğü" kavramı yer alıyor. Ancak demokratik haklara dönük saldırıların arttığı ülkelerde ilk olarak basın özgürlüğü hedef alınır. Gerçekler ortaya çıkmasını diye gazetecilere dönük saldırganlık artarken, aynı amacın bir parçası olarak yalan ve demagoji üreten yandaş medya ise, talanla dolan Sarayın kasalarından besleniyor. Manipülasyon ve linç kampanyaları için kullanılan troller de Saray borazanı medya ile aynı telden çalıyor.

Düşünce Kuruluşu Freedom House'un yayımladığı 2023 Dünyada Özgürlük Raporu'nda, Türkiye özgürlük puanında son 10 yılda en fazla düşüş yaşayan ülkeler arasında bu yıl beşinci sırada yer alıyor.

Türkiye'de gazeteciler özellikle son dönemde, siyasi görüşlerinden bağımsız olarak gerici-faşist iktidara biat etmediği sürece hedef gösteriliyor ya da tutukla-

nıyor. Siyasal bir tercihin sonucu olarak gazetecilere yönelik baskı ve tutuklamaların amacı tüm topluma gözdağı vermek ve kokuşmuş Saray rejiminin çöküşünü geciktirmektir.

Gazeteciler bir yanda baskı, sansür, tehdit, şiddet, gözaltı, tutuklama sarmalına alırken, diğer yanda düşük ücret ve işsizlikle karşı karşıya kalıyorlar. Yani hem kokuşmuş Saray rejimi hem kapitalistlerin baskısı altındalar. Zorbalar rejiminde mesleği asgari zeminde icra etmek bile bir tür direniş haline geliştirdi.

Biriken sorunlar ancak örgütlü mücadeleye ile bertaraf edilebilir. Basın özgürlüğü ancak "Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!" için mücadele edilerek kazanılabilir. Basın özgürlüğü; tek başına "demokratikleşmenin" göstergesi olmadığı gibi emekçilerin ifade, gösteri ve örgütlenme özgürlüğünün olmadığı yerde bir anlamı da yoktur. Basın özgürlüğünün güvencesi örgütlü mücadeledir ve bu ancak temel haklar ve özgürlükler mücadelesi ile birlikte yükseltildiğinde başarı sağlayabilir.

K. DÜŞGÖR

"Hayır arkadaş ben ikinci turda da yılan sarılmayacağım" dedi Tayfun, Mustafa'ya. Öfkeliydi. Çünkü Mustafa, onu ve onun gibileri suçluyordu Kılıçdaroğlu kaybetti diye. "Tek adam faşizmine karşı demokrasiye geçişi engelledin" diyordu Tayfun'a.

"Demokrasi ha!" dedi alaycı ses tonuyla. Aynı ses tonuyla devam etti.

"Millet İttifakı demokrasi getirecek ha? Kirli savaş en kirli haliyle hortlarken başbakan olan Davutoğlu demokrasi getirecek ha? AKP'nin uzun yıllar işçi ve emekçiye ezen ekonomi politikalarını uygulayan Babacan demokrasi getirecek öyle mi? Ya da Ağar'ın, Bahçeli'nin ülküdaşı Akşenir mi demokrat? Yoksa Madımak katliamından bağımsız düşünemeyeceğimiz Karamollaoğlu için mi demokrasi getirecek diyorsun. Dersimli Kürt olmasına rağmen kendine

Yılan sarılmayacağım!

derdini Kürtçe anlatanlara karşı Kürtçe yanıt vermeyen Kılıçdaroğlu istese de demokrat olamaz. İyi Parti çıkışmasın diye HDP'ye alenen yakınlaşmaktan bile korkuyor Kılıçdaroğlu. Yaptığınız şu atasözüne uygun düşünüyor: Denize düşen yılan sarılır. Evet deniz boğucu. Boğulmamak için yılan sarılıyor insan. Ama yılan zehirli olursa ölümün farklı bir çeşidi bekliyor yılan sarılanı. Millet İttifakı'nın zehirsiz olacağını düşünecek kadar saf değilsindir sanırım."

"Zehirli olabilir ama bunlar kesin ölüm demek. Sıtmaya razı olmak benimkisi. Ama sen ölümü seçiyorsun, Millet İttifakı'na oy vermeyerek."

"Hiç de öyle değil. Biz ne ölüme ne

sıtmaya razıyız. Yaşayabilmenin tek yolunu tutuyoruz. Yılan değil birbirimize sarılarak hayatta kalabiliriz. Sorun, henüz birbirimize sarılmıyoruz, yılan daha çok güveniyoruz."

"Biz diyorsun. Kim peki biz dediğin?"

"Sen ben işçi, emekçiler ve elbette asıl olarak işçi sınıfının devrimci programına sahip parti. Devrimci parti diyor ki işçi, emekçiler haklarını seçim sandıklarıyla değil, sokakta fiili meşru mücadeleyle alır. Millet İttifakının her şeyi sandığa bağlama yaklaşımı AKP iktidarına müthiş fırsat sundu. Yığınla hile-hurda, baskı haberi çıktı sandıklarda. Seçmen hileyi kayıt altına aldı sadece. Hileyi engellemek ise, pek olmadı sa-

nırım. Sonrasında bile hileleri ayrıntılı olarak anlatıyorlar ama buna itiraz dahi etmeden yine milleti sandığı bekleyerek susturuyorlar. 'Provokasyona gelmeyeceğiz' diye AKP'ye rahat saldırma ve hile yapma zemini sunuyorlar. Yani kurtulma umudu vererek akıntıya kapılıp insanların boğulmasına neden oluyorlar. Emekçileri sokaktan uzak tutmaya çalışıyorlar. Ola ki kazanırlarsa krizi emekçilere fatura edecek onlar da. Bu yüzden emekçiler sokakta kazanmaya alışmamalı."

"Doğru söylüyorsun ama yine de şunlardan kurtulalım."

"Mustafa yılan sarılma, hiçbir şey yapamazsan yüz diyorum sana, sen hala bana yılanı gösteriyorsun."

"Tayfun iyi de ben yüzme bilmiyorum ki..."

H. ORTAKÇI

Üniversitelerin sesi yükseliyor!

ODTÜ'DE "ŞENLİK İÇİN ŞENLİK!"

ODTÜ'de öğrenciler 35. Bahar Şenliği'nin Rektörlük tarafından yasaklanmasına karşı eylemler gerçekleştirildi.

ODTÜ Öğrencileri, Rektörlük tarafından 6 Şubat'ta yaşanan depremler gerekçe gösterilerek 35. Uluslararası Bahar Şenliği'nin yasaklanmasına karşı eylemler yaptı. Öğrencilerin görüşme talebini reddeden ODTÜ Rektörlüğü'ne karşı öğrenciler görüşme talep etmek için günlerce eylem gerçekleştirdi.

Yapılan açıklamada Rektörlüğün hiçbir bilgi vermeden, öğrencilerin iradesini hiçe sayarak 35. Uluslararası Bahar Şenliği'ni yasakladığı ifade edildi. Bir hafta önce görüşme talebinde bulunduğu belirtilen açıklamada, Rektörlüğün görüşme talebini reddettiği belirtildi.

BOUN'DE EYLEMLER SÜRÜYOR

Boğaziçi Üniversitesi akademisyenlerin nöbet eylemi, 12 Mayıs Cuma günü saat 12.30'da Güney Kampüs meydanında gerçekleştirildi. Akademisyenlerin ardından öğrenciler basın açıklaması yaptı.

Akademisyenlerin ardından Eğitim-Sen Boğaziçi Şubesi basın açıklaması okundu. Eğitim-Sen olarak kampüsteki iş yerlerindeki sendikal mücadeleden hiç vazgeçmediklerini vurguladı.

Direnişin 859. gününde öğrenciler

adına basın açıklaması okundu.

MALTEPE ÜNİVERSİTESİ'NDE ZAMLARA KARŞI EYLEM

Maltepe Üniversitesi öğrencileri zamlara karşı eylem gerçekleştirdi.

"Müşteri değil öğrenciyiz" pankartı açan öğrenciler kültür merkezi önünden Rektörlüğe yürüyüş yaptı. Görüşme sonrası yapılan konuşmada rektörün talepleri kabul ettiği ve mütevelli heyetine iletileceği duyuruldu. Taleplerin karşılanmadığı takdirde eylemlerin süreceği belirtildi.

Eylemde sık sık "Müşteri değil öğren-

ciyiz" "Yaşasın öğrenci dayanışması" sloganları atıldı.

OKAN ÜNİVERSİTESİ ÖĞRENCİLERİ: SINAVI ERTELE ÖĞRENCİNİ DİNLE!

Okan Üniversitesi'nin yurtlar kapalıyken aldığı yüz yüze sınav kararına öğrenciler tepki gösterdi. 11 Mayıs Perşembe günü Rektörlük binasına yürüyen öğrenciler "Okan sınavı ertele, öğrencini dinle" sloganlarıyla eylem yaptı. Açıklamada şunlar ifade edildi:

"Deprem afetini yaşadığımız eğitim döneminde dersler online olurken final sınavlarının yüz yüze yapılması ka-

rarından geri dönülmesini, oluşturulan takvim de 16-29 Mayıs tarihlerine denk gelen final sınavlarının ertelenmesini, depremde öğrencilerin barınma ve yol masrafi problemlerine çözüm getirilmesini istiyoruz"

KÜBRA ERGİN VE MASHRABOV DONIYOR İÇİN EYLEM VE FAALİYETLER

15 Mayıs akşamı 20 yaşındaki Kübra Ergin bir mektup bırakarak Marmaray Yenikapı istasyonunda yaşamına son verdi. 20 yaşındaki Mashrabov Doniyor ise kapitalistlerin almadığı önlemler sonucu Düzce'de çalıştığı fabrikada iş cinayetinde yaşamını yitirdi.

Öğrenci Kolektifleri Ergin için Marmaray'da eylem yaptı. Eylemde "Kübra Ergin isyanımızdır" dövizleri taşındı ve konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda AKP'nin gençliği geleceksizliğe sürüklediğine vurgu yapılarak geçmiş dönemde intihar eden Sibel Ünlü ve Hakan Taşdemir hatırlatıldı. "Bize reva gördükleri yaşam bu" denilen konuşmada mücadele vurgusu yapılarak eylem sonlandırıldı.

Devrimci Gençlik Birliği Kübra Ergin ve Mashrabov Doniyor için Kadıköy'de yazılama faaliyeti gerçekleştirdi. Kadıköy'de Ayrılık Çeşmesi ve Söğütlüçeşme Marmaray çevresinde yaptığı yazılama larla gençliği mücadeleye çağırdı.

"ÇELİK ALDIĞI SUYU UNUTMAYACAK!"

'71 devrimci kopuşunun öncülerinden olan İbrahim Kaypakkaya, 50 yıl önce sermaye devleti tarafından işkencece katledildi.

Politik yaşamı, Değirmendere köylülerin toprak işgallerinden Kavel direnişine; üniversite işgallerinden anti-emperyalist gençlik eylemlerine, pek çok devrimci ve demokratik eylemin içinde gelişti. Kendisi de bu yaşamın içinde devrimcileşti. Bünyesinde yer aldığı "Proleter Devrimci Aydınlik" örgütü ile ayrım çizgilerini ortaya koyarak devrimci bir arayışın yolunu tuttu. O'nun yolunu devrimci örgütün inşası fikri ile kesiştiren, düzenin tüm kurumlarını karşısına alarak, devrimcilerin düzenle ideolojik ve fiili her türlü bağıni koparmasının gerekliliğine inanması idi. Ve bunun gerek-

50 yılın çağrısı: Düzene karşı devrim!

lerini de yaptı. Savunmasının şu satırlarının devrimci mücadeledeki kararlılığın ve ısrarının da adıdır:

"Ben buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım marksist-leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan pişman da değilim. Bir gün sizin elinizden kurtulsam gene aynı şekilde çalışacağım." İbrahim Kaypakkaya'nın, kuruluşundan itibaren Türk sermaye devletinin sınıf karakterini ve Kürt ulusuna dayatılan ulusal köleliğin tarihsel temellerini ortaya koyarak teşhir etmesi, Kaypakkaya'yı Türkiye devrimci hareketinde özgün bir konuma yerleştirdi. Kaypakkaya'yı sermaye devletinin işkencehanelerinde düşmanı bozguna uğratarak devrimci

harekete miras bıraktığı direnme ruhunun temsilcisi olarak ele almak haklı ancak eksik bir değerlendirmedir. Zira o, dönemin devrimciliğine de sirayet eden; devrim-karşı devrim süreçlerini burjuva klikler arasındaki çıkar çatışmalarına dayandıran her türlü görüş ve iddianın uzak, sermaye devletine karşı yükseltilmiş devrimci bir savaş bayrağı idi. Sermaye devleti, Kaypakkaya'nın flamlarındaki, bayraklarındaki silüetinden hala korkuyor. Çünkü Kaypakkaya'nın işkencehanede zindanda ve düzen mahkemelerinde sergilediği devrimci militan direnişçi tutumu, bu topraklarda devrimci direnme geleneğini temsil eden bir eşiktir. Daha sonra binlerce devrimci militan, bu direnme geleneğini sokak-

larda, zindanlarda ve mahkeme salonlarında savunulmuş ve sahiplenilmiştir.

"ÇELİK SUYUNU ALDI, ZAMAN DEVRİME AKIYOR!"

Kaypakkaya'nın yarattığı devrimci değer ve birikim, bugün, ancak ve ancak devrimci sınıf mücadelesiyle buluşarak geleceğe taşınabilir. Zira Kaypakkaya ve onun gibi nice devrimcinin uğruna mücadele ettiği dava, emeğin sermayeden kurtuluşu kavgasıdır. Bu mücadeleyi zafere taşıyabilecek tek yol devrimci bir sınıf hareketinin yaratılarak sermaye iktidarını yıkmaktan geçmektedir. İbrahim Kaypakkaya devrimci sınıf mücadelemizde yaşıyor! Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
MAYIS 2023

**Haramilerin
saltanatını
yıkacağız!**

**Çözüm
ne seçimde
ne mecliste!**

**Çözüm
devrimde,**

**kurtuluş
sosyalizmde!**

BDSP

